Danaela

Reiki

Jurnalul unui maestru

Editura
Orfeu 2000

Danaela
REIKI – Jurnalul unui maestru

Editura Orfeu 2000
2011

I.S.B.N.: 978-973-1986-19-7

Motto*: „Gloria lui Dumnezeu constă în a-și ascunde misterele iar a omului în a le descoperi!”* (Solomon).

E salutară apariţia unei noi cărţi despre Reiki.

Sincer, înainte de a o fi citit am avut o ezitare. Mă gândeam: ce s-ar mai putea scrie despre această metodă de vindecare, subiect despre care au scris deja peste douăzeci de autori romani. Nu mai vorbesc despre cei străini. Am citit multe dintre ele şi semănau izbitor, ca nişte copii, cu mici înflorituri ici-colo.

E adevărat că fiecare maestru a adus o mică contribuţie la elucidarea şi dezvoltarea Reiki-ului, dar toate scrierile se construiau pe acelaşi schelet raţional. Toate găseau argumente ştiinţifice, biosice[1]

privind istoricul, provenienţa, efectul, necesitatea, drepturile folosirii luminii în viaţa de zi cu zi. Şi în această pădure de raţiune şi gânduri apare o carte care analizează trăirea.

O carte scrisă din suflet, care expune trăirea unui suflet pe calea de a deveni OM. Pentru că până la urmă asta ne face înţelegem că este ţinta finală: îndumnezeirea noastră, a celor care am ales aceasta cale combinată cu calea creştină a ortodoxiei. Dincolo de boli, iniţieri, maeştri şi discipoli, există zbuciumul interior al fiecăruia din noi, oamenii care căutam adevărul şi Daniela, a avut inspiraţia divină şi curajul de a îşi expune sufletul şi trăirile pentru ca noi ceilalţi să ne regăsim în carte propriile trăiri şi experienţe, ca să înţelegem că nu suntem singuri şi că multe considerate nefireşti sunt fireşti pe drumul spre Dumnezeu.

Salutăm apariţia acestei cărţi şi odată cu ea ridicarea unui maestro în elita maeştrilor Reiki şi îmi doresc ca ea să fie începutul căii unui Mare Maestru în îndrumarea oamenilor pe Calea Reiki.

Calea Luminii, spre cel Dintâi.

Cu multă prietenie şi consideraţie.

---

[1] Nivelul biosic se referă la psihicul/sufletul omului - alcătuit din principalele procese psihice (gândirea, limbajul, memoria, imaginaţia, atenţia, motivaţia, dorinţa etc), structurat la rândul său pe cele trei instanţe: Inconştient, Conştient şi Subconştient.

Ovidiu Dragoş ARGEŞANU

Fulgii… mii de fulgi care au cotropit văzduhul, transformând totul într-o imensitate albă, pustie de oricare alt suflet pe o rază de câţiva km.

Soare!… un soare puternic, ca de vară face fulgii să se aşeze uşor şi blând, ca o îmbrăţişare, pe pământ. Stau în mijlocul eternului alb, fără a avea gânduri sau dorinţe. Mă bucur doar că sunt aici. E o „stare”. Îi pot da numele de bucurie… dar este mai mult o linişte, un vid interior care primeşte tot ceea ce este în afară.

Când am pătruns în acest spaţiu, am dislocat o fâşie pentru mine anume. Fulgii parcă s-au îndepărtat dar au început să se apropie şi să cadă peste mine, integrându-mă în decor. A fost realmente o acceptare, un tandru: „Bun venit!” Şi, dintr-odată, cu ultimii fulgi, se întâmplă minunea. Printre fulgii mari şi pufoşi apar mici sclipiri care se transformă în steluţe din ce în ce mai bine conturate, mai clare.

„Fulgii tocmai curăţaseră văzduhul pentru „vizitatori”, vine un gând răzleţ. Începe o adevărată… reprezentaţie cosmică! Zeci, sute de steluţe coboară din înalturi, ca dintr-o navă cosmică invizibilă.

Stau nemişcată urmărind fascinată „spectacolul”. Aşa am ales să trec ziua de astăzi, zi de putere, ziua când harta stelară s-a imprimat pe retină şi de atunci continuă să se deruleze până voi învăţa să recunosc fiecare vibraţie planetară cu darul de putere care mi-l aduce. Voi înţelege mesajul, va fi bine, dacă nu, el se va derula cu „noi” impregnări, sub noi forme, sincronicităţi, în vieţile mele până îl voi recunoaşte. Atât va fi suficient. Recunoaşterea lecţie este sinonimă cu a o învăţa. Instantaneu. Va rămâne în timpul în care am înţeles-o; nerepetând-o, va fi bine… voi trece la următoarea. Doar Eternitatea există, nu?!

Steluţele au o viaţă a lor. Unele sunt mai lente altele parcă sunt săgeţi plecate dintr-un arc nevăzut. Şi toate „caută”, caută ceva. Toată atenţia mea este îndreptată spre ele, sunt fascinată de acest joc al căutării. Şi, dintr-odată „înţeleg”: fiecare caută o rază de Soare. Iar atunci când o găsesc, se aprind brusc de parcă ar exploda. Şi, mă trezesc dintr-odată, în mijlocul unui imens joc al iubirii… celeste. Sunt în mijlocul unui imens foc cosmic al iubirii. Nuuu, sigur nu am ştiut până acum ce înseamnă vrajă… să trăieşti în vrajă. Pentru că, nu doar o

văd. Steluţele se aşază pe ochii mei, pe păr, pe obraji, pe buze. Întind mâinile cu palmele deja arzând şi ele încep să strălucească. Parcă, brusc, am devenit ţinta preferată.

Nu mai există timp şi spaţiu, nu mai exist eu… în curând. Pentru că ochii mei primesc strălucirea Luminii când micile lumini se aşază pe ei, părul meu devine ca o apă curgătoare, obrajii sunt hrăniţi de sărutarea lor, buzele absorb însetate fiecare fir de soare care vine pe ele… iar fiinţa lor devine picătură de nemurire care pătrunde în adâncul trupului meu.

Devin totuna cu nemărginirea din jur. Nu mai văd steluţele, forma lor, pentru că am devenit esenţa lor. Forma lor fizică dispare iar ele devin sensuri care prin firele multicolore pătrund în mine.

Caut eu însămi o rază de soare. Trebuie să o găsesc. Păşesc uşor prin aerul care mă atrage spre un loc anume… şi dintr-odată rămân într-o nemişcare totală. Cred că nici nu mai respir de fapt nu mai exist în clipa aceea. Devin sunet şi lumină… mii de culori vibrează în mine reverberând în sonorităţi care sunt un unic cântec. Disting fiecare notă, dar urmează alta şi alta… într-o derulare care nu mă ameţeşte ci mă face să vibrez intrând într-o mare a culorilor şi sunetelor.

Nemişcarea mea… nu este nemişcare pentru că sunt şi în aerul din jur nici eu nu ştiu cât de departe, sunt şi în pământul acoperit de nea. Mi-e bine şi aşa. Este ca o scurgere lină spre adâncurile pământului, dar şi ale mele.

Nu este tăcere şi nemişcare chiar dacă la un moment dat, simt că din afară, aşa mă văd. Aş vrea, aş vrea… să zâmbesc dar nu o fac eu… pentru că explodează aerul din jur ca răsfrângere a gândului meu.

Iar în clipa aceea am auzit râsul îngerilor, aşa cum mi-am dorit dintotdeauna să-l aud. Acum, ştiam, vedeam cum se joacă îngerii când aruncă cu bulgări de lumină unii în alţii. Acum, râsul lor a spart tăriile rostogolindu-se în valuri de iubire peste tot, cuprinzându-mă şi pe mine în reverberaţia lui.

Iar ruga mea, revine fierbinte, în mine: „Doamne, dacă sunt copil al stelelor, priveşte-mă încă o dată”. Nu şoptesc nimic iubirii care mă cuprinde. Eu însămi sunt, devin marea recunoştinţă faţă de EL, care este nemurirea însăşi. Fiinţa care-şi iubeşte cu ardoare, Creatorul.

Plec încet spre căsuţa ca din poveşti, bătrână ca timpul însuşi. Prieteni dragi mi-au dăruit-o pentru această sărbătoare a mea. Le sunt profund recunoscătoare, le mulţumesc încă odată. Mângâi câinele care se preface că nu-i pasă. Ciudat animal. Trăind în singurătate simt cum absoarbe fiecare atingere în fiinţa lui. Nu cere nimic, dar primeşte totul cu o recunoştinţă imensă. Rareori se gudură. Are nemişcarea dar şi freamătul munţilor în el. Doar te priveşte în ochi şi asta este mulţumirea pe care ţi-o transmite. M-a „adoptat" din prima clipă după o privire luuungă şi pătrunzătoare de mi-a venit să mă întorc să văd… dacă nu mai este cineva în spatele meu. Stăpânii lui au răsuflat uşuraţi în clipa aceea. „O să ai zile bune aici. Mitu te-a „primit". Ştiam ce înseamnă asta.

Intrând în odaia mică şi-n care miroase a mere şi a busuioc, parcă au trecut zeci, sute de ceasuri de când nu am mai fost aici. Nu mai sunt cea care a ieşit din odăiţa mică, simţindu-se inutilă şi a nimănui.

Focul mocnit primeşte bucăţile de lemn pe care le cuprinde într-un vârtej ameţitor. Privesc flăcările şi simt statornicia bucuriei din mine. Este limpede şi curată, o totalitate dincolo de orice stare. Nu mai exist eu, ci liniştea şi pacea dinlăuntrul meu, o mare împlinire.

Privesc unica floare pe care am primit-o înainte de plecare. A rămas neschimbată. Apropii degetele de ea. Cu sfială… cu teamă parcă, că nu e din lumea aceasta. Căldura împrăştie mirosul merelor în fiecare atom al aerului, busuiocul îi ţine isonul. Devin sufletul dintr-o casă a poveştilor, aşezată pe un vârf de munte alb şi care se pierde în imensitatea cerului, devenind totuna.

Tot trupul meu, totalitatea mea, a fost hrănită cu iubire celestă iar acum cu cea aromitoare, pământeană, într-o armonie deplină. Sufletul meu a primit tămăduirea Iubirii. Miracolul devenirii…

„La mulţi ani!", pot să şoptesc şi aud reverberaţia răspunzându-mi:

„La mulţi ani!"

Şi încep să scriu…

Iniţierea

REIKI a ajuns în România, via Franţa şi America. În ultima vreme sunt maeştri care au ajuns la sursă, în Japonia, primind iniţierea de la maeştri japonezi.

Este predat ca „sistem de vindecare naturală bazată pe canalizarea unei energii vindecătoare prin mâini" (D. Hristenco – „REIKI tradiţional"), sau „mod de a abandona vechile obişnuinţe sau dependenţe, de a vă vindeca la nivel mintal şi emoţional" (Risvan Vlad Rusu – „Compendiu ilustrat de Reiki") sau „starea interioară în care ne aflăm în armonie cu tot ceea ce ne înconjoară, în care cu inima sinceră şi cu mintea deschisă putem primi şi transmite adevărul divin, trăim minunea permanentă care se întâmplă de fiecare dată când ne punem în acord cu sursa" (Aurelian Curin – „REIKI, arta japoneză a armoniei").

Sau: „Un adevărat maestru Reiki este un războinic care a promis să lupte în slujba lui Dumnezeu sau a Cerului, să aducă Lumină acolo unde este întuneric…"

El este tot timpul conştient că este doar un soldat aflat în oastea lui Dumnezeu, din care fac parte mulţi alţii care vin din toate seminţiile şi religiile lumii" (Ovidiu Dragoş Argeşanu – „REIKI – între mit şi realitate").

Se spune că dr. Mikao Usui, director al Universităţii Dosisho şi preot, a fost întrebat de studenţi CUM a vindecat IISUS prin simpla aşezare a mâinilor. A promis un răspuns şi l-a căutat în temple, mănăstiri, manuscrise… până a hotărât să aplice tot metoda Maestrului Iisus, de a posti în singurătate. S-a retras pe muntele sfânt Kuryama sau Kurama Yama. În dimineaţa celei de-a douăzeci şi una zile, a apărut o lumină puternică care l-a lovit în mijlocul frunţii. Usui a văzut mai multe sfere multicolore care aveau înscrise, desenate în ele Simbolurile care vor deveni ulterior cele ale sistemului Reiki. A primit şi informaţiile despre cum se face Iniţierea pentru ca aceasta energie să fie cunoscută de cât mai mulţi. Pentru că aşa s-a întâmplat, dincolo de voia lui Usui, el rămâne Maestrul prin care oamenilor li s-a mai dat o şansă. Câte seminţii stelare sunt pe Pământ, tot atâtea căi de a ne găsi Calea spre Casa celestă.

„Reikiul se bazează pe iniţiere. Nu există Reiki fără iniţiere.

Aceasta se face prin acordaje specifice". Acestea auzim când ne hotărâm să învăţăm, să cunoaştem şi să practicăm Reiki.

Reiki este o metodă, devenită sistem, care are la bază principii esoterice transmise în temple, scrieri sacre aşa că în toate celelalte zone ale lumii.

Cei care au primit iniţiere în Reiki de ceva ani, vor înţelege mai bine ceea ce scriu. Ei au trecut deja prin schimbările pe care le voi prezenta. Schimbări profunde dar unii încă nu au ajuns să înţeleagă ce li se întâmplă.

De ce *luăm,* de ce *cerem,* de ce **dorim** iniţierea?

Unii aud şi fiind bolnavi fizic speră într-o ultimă minune, alţii au probleme emoţionale (cei mai mulţi), alţii văd *ceva*, o schimbare la coleg şi află că a primit iniţiere în Reiki şi că se simte bine, că s-au schimbat multe în bine, aşa că vrea şi el. Alţii iau în mână o carte despre Reiki şi ştiu că asta este calea lor. TOŢI doresc să schimbe omenirea şi visează la asta chiar dacă li se spune că nu e corect, că „iadul este pavat cu intenţii bune" şi că fiecare are dreptul la lecţia de viaţă proprie pe care el trebuie să o înţeleagă, să şi-o asume. Oare aşa am fost canalizaţi ca să primim Reiki pe planetă? Se poate. Dorinţa omului de a dărui este imensă. Ce, cât, condiţiile, nu asta vreau să evidenţiez acum, ci faptul că pe Planeta Pământ se practică Reiki. Uitaţi-vă şi voi pe net. Luaţi ţările la rând, sau continentele ca să fie mai simplu. Cel puţin, în ţările hipercivilizate, sunt *site*-uri enorm de multe. La noi în ţară, credeţi că există vreo localitate urbană în care să nu fie 2 – 3 reikişti? Eu NU cred. Da' de ce? Asta este una din întrebările mele favorite. **Era o necesitate cosmică**!!! Chiar dacă unii se vor cruci auzind asta, este treaba lor, este crucea lor. Punct. O să explicitez, cu încetinitorul. Aici nu încape grabă.

Ce s-a întâmplat cu primele sute de maeştri, cei care au primit iniţierea cu 5 – 10 ani în urmă? Acum trec prin iniţierea proprie, esoterică după ce au fost părtaşi la cea exoterică pe care au învăţat să o dea mai departe pentru că era necesară planetei, pământului. Ei au fost iniţiatorii iniţiaţi. Şi ce am cerut noi cu ardoare? Evident, darul vindecării, al bunătăţii. Nu cred că s-au gândit la valori materiale. Nu mai contează imboldurile personale. S-a început cu iniţierea exoterică la nivel planetar şi gata. Aşa trebuia, aşa a hotărât Dumnezeu. Începem

acum să vedem şi de ce.

Ce am cerut? Între timp mulţi au şi uitat. Intri într-o stare specială, în care totul ţi se pare că este posibil, că ai venit aici, nu degeaba. Unii conştientizează asta pentru prima oară şi este o stare specială. Vrei să mergi mai departe.

Între timp au apărut o mulţime de sisteme Reiki şi treci prin ele. Mai repede, mai puţin repede, după posibilităţile fiecăruia câteodată numai materiale (dar… nu întâmplătoare). Ştiţi când am primit eu Iniţierea în măiestrie? Este o întrebare retorică. După un an şi ceva, cred. Am făcut primele trei grade cu o maestră cu care am avut disensiuni ulterior, aşa că m-am dat deoparte pentru că voiam ca Reiki să fie şi în oraşul unde locuiam la acea vreme, voiam ca mulţi, mulţi oameni să primească iniţierea. Ştiu acum că nu a fost voia mea ci egregorul oraşului a hotărât aşa. Cert este că după un an am sunat-o şi i-am spus că aş vrea să fac măiestria, dar, cu o condiţie: să nu predau Reiki, să nu am obligativitatea aceasta. Îmi rămăsese mie ideea că după măiestrie eşti obligat să predai şi mă treceau fiori ori de câte ori mă gândeam la aceasta. Mi-a explicat că nu este necesar să predau, că am înţeles eu eronat. OK. În clipa când mi-a spus cât costă cursul… adio măiestrie. Ei, dar planurile, undeva erau bine structurate. Dragoş Argeşanu era la a doua carte, aveam o bună prietenă a cărei copilă era în spital cu un diagnostic aiurea (copil indigo).

Aşa că l-am sunat pe Dragoş cu două rugăminţi: de a o ajuta pe puştoaică şi de a ne face iniţierea în măiestrie celor care nu reuşiseră până atunci să facă un împrumut în bancă. A venit şi a făcut iniţiere în măiestrie unui grup destul de mare şi cu o plată simbolică, *aici*, pentru că avea grijă de contul lui de *sus*.

Deci, ne trezim (bine ar fi!) maeştri Reiki. Încep să dispară vechi prieteni, ştii că este din cauza diferenţei de energie, de vibraţie şi, asta e! Serviciul nu mai e, în casă ai tăi devin suspicioşi şi aşteaptă să te vadă ajungând la un serviciu cu o specializare strictă, tot diferenţă de vibraţie e şi asta… mai apare şi o traumă mai veche. Ce mai, nimic nu mai este ca înainte şi tu trebuie să le faci faţă la toate. Şi ţi se aminteşte din ce în ce mai des că de când ai început cu prostiile tale, de atunci toate sunt aiurea. Nu este la toată lumea aşa, mai ales acum, dar la începuturi aşa a fost. Şi, ajungem la o etapă importantă: dezicerea sau

deznădejdea. De fapt şi una şi alta. Când nu mai poţi să faci nimic, nu mai ai putere, te mişti cu încetinitorul, totul e fără sens şi rost. Aşa se vede de la noi. Şi este normal, pentru că am uitat ce am anunţat universul că vrem: Vindecare! Iar acum şi în condiţiile arătate, *se petrece propria noastră vindecare.* Atâta tot. În noua situaţie puţini se mai recunosc pe ei înşişi. Normal. Vechea persoană era ceva mai cunoscută. Spiritul şi sufletul încă sunt noţiuni abstracte, dar folosite din ce în ce mai des în vorbirea zilnică, care încearcă să facă o legătură cu noi. Noi chemăm spiritul celest, el ne răspunde (în modalitatea cea mai necesară nouă) iar noi… asurzim brusc. Comedie cosmică, ce mai! Ei, dar cine cere, primeşte! celebrul: „ai grijă ce ceri, că s-ar putea împlini". (Culmea, acest „s-ar" ne amăgeşte cel mai tare. Fiecare ştie mai bine).

Cunoaşterea implică responsabilităţi şi putere, două noţiuni pentru care reikiştii nu au fost pregătiţi. Responsabilitate şi putere! Dintr-odată dimensiunea a ceea ce ni s-a dat se măreşte ameţitor. Şi starea de ameţitoare dilatare durează ceva timp. Este înfricoşător de frumoasă. Ea vă va da dimensiunea a ceea ce aţi cerut iniţial şi acum sunteţi pe Cale.

În prezent, interesul pentru Iniţiere este din ce în ce mai mare. Parcă vechile mistere vor să fie cunoscute. Sunt multe palierele de pe care sunt percepute şi primite. Este normal. Fiecare ajunge acolo unde, cum şi la ce grad trebuie. Un nou curent lăuntric a luat fiinţă în umanitate. Să dea Dumnezeu să fim ajutaţi să-l înţelegem şi să fim demni de a-l parcurge. Depinde de cât de constanţi suntem în ceea ce facem, depinde de noi să primim şi iniţierea esoterică, care este o ceremonie sacră, părtaşi fiind cei interesaţi şi cei care aud chemarea.

Ce se va strădui fiecare să înţeleagă prin iniţiere, aceea va avea. Întrebuinţăm cuvinte cu prea multă uşurinţă, chiar fără discernământ. De câte ori nu am făcut-o şi eu. Sunt încăpăţânată! Nu înseamnă că ţin morţiş la o idee ci vreau să percep de ce cealaltă persoană spune că eu sunt orgolioasă, de exemplu. Trebuie să-mi asum asta sau nu? Şi în ce conjunctură? Acum am un orgoliu: sunt maestru Reiki. Înainte nu aveam acest orgoliu. Cumva evitam, mai ales în preajma anumitor persoane să spun asta. Îi supăram, gândeam eu. Păi, chiar nu eram maestru Reiki. Acum va auzi tot universul. Nu pentru că scriu această

carte ci pentru că așa cred și știu că este.

Deci, inițierea **este cărarea îngustă** pe care ne-am angajat să o parcurgem. Că nu prea ne pricepem noi cum, la început nu trebuie să ne descurajeze. Dimpotrivă. Este ca și cum elevul învață lecția pentru ziua respectivă și este ascultat din toate viețile, pardon, lecțiile.

Primim o carte ale cărei foi sunt albe. Aparent. Sunt scrise cu o cerneală invizibilă la început pentru noi. Când începem să scriem și coincide cu ceea ce este în carte, scrisul dumnezeiesc devine treptat vizibil. Aceasta înseamnă pentru mine revelație proprie. Nu contează că la început scriem foi întregi și nu se vede nimic sau decât ceva – ceva. Cu atât mai tenaci trebuie să fim, mai hotărâți. Poate se va șterge din când în când câte un cuvânt sau măcar literă (faptele noastre). Poate, cu o propoziție simplă, am început să scriem un roman… uitând esența. Multe posibile erori, dar, din care vom învăța ceea ce este de cuviință.

Și, așa, Inițierea ne va duce la muntele de pe al cărui vârf vom avea o viziune a eternului căruia îi aparținem. Dar, va veni clipa când inițierea va aduce și iadurile mai aproape. Știu că am mai spus cât e de dificil, dar din înălțime vom coborî în iad, nu se poate altfel. Aici e aici. Mulți numai la asta nu se mai așteaptă când ajung pe vârf. Dar, acolo, în iad, sau peșteră, cum găsim în unele scrieri, se află secretul binelui și răului, al opozițiilor, care ne vor învăța să vedem întregul. O oprire necesară de unde vom pleca cu alte forțe. Aici, staționarea poate fi mai scurtă sau mai lungă. Nu prea ne arde să acceptăm că de fapt această coborâre arată că suntem demni, într-adevăr de Inițiere. Vom avea parte de adevărate reconstituiri. Dacă am învățat până acum să ni le asumăm, e ok. Dacă nu, învățăm acum. Oricum, negrutzii sunt pregătiți, sunt în imediata apropiere (doar e teritoriul lor, nu?!) Suntem potențiali clienți? Depinde. Am văzut persoane care au căzut în deznădejde. Un duhovnic chiar a întrebat pe cineva: „Al doilea război mondial a început cumva, din cauza ta?”. Prin asumare emoțională, în loc să învățăm, pentru că greșeala și durerea sunt mari maeștri pentru umanitate, noi deznădăjduim. Dar, toți trecem prin aceasta. Am trecut prin suficiente paliere întunecate, altfel nu aș fi putut acum înțelege.

Răul este Rău ca entitate. Dar există și ceea ce noi interpretăm ca rău personal. Am făcut o greșeală, uneori chiar o repetăm. Trebuie

să învăţăm, dar atunci când începem să ne văităm că e de neiertat ceea ce am făcut – fiţi siguri – vom repeta cu şi mai mare intensitate greşeala până vom vedea învăţătura din ea. Durerea şi suferinţa sunt marii maeştri. Dar, ştiu că degeaba citim asta de mii de ori, până nu trecem singuri prin aceasta, nu este altă cale de mântuire. Nu vor înţelege marea majoritate ceea ce scriu (chiar dacă citind vor fi de acord). Am trecut prin aceasta şi ştiu că este aşa. Este o stare abstractă, pe care o percepi cumva, când îţi este prezentată de alţii. Când eşti acolo jos, nu mai e. Totul este îngăduit de Dumnezeu pentru a ne forma, pentru a învăţa pe această planetă. Drumul nostru ca spirite nu se opreşte aici.

Măsura coborârii în infern este direct proporţională cu misiunea noastră pe pământ. Învăţăm să ne golim de toate patimile, ataşamentele, să învăţăm ascultarea (tăierea voii proprii). Citeam în Vieţile Sfinţilor Părinţi cum stareţul i-a cerut ucenicului să care câte un sac de alimente din port până la chilie. Fiind voinic, a luat doi odată pentru a termina mai repede şi a se întoarce la chilie pentru a continua rugăciunile. Stareţul l-a certat aspru şi l-a pus să ducă sacii înapoi şi să care numai câte unul, aşa cum îi spusese de la început. Ucenicul a cerut iertare pentru neascultare, a luat binecuvântare şi a făcut aşa precum i se spusese. Stareţul fiind întrebat de o persoană prezentă, de ce a aplicat pedeapsa atât de aspru şi de ce nu a ţinut cont de buna intenţie a ucenicului, care se grăbea pentru rugăciune, nu pentru lucruri deşarte, a răspuns: „Dacă nu mă ascultă pe mine, care îi vorbesc clar (şi pe Muntele Athos stareţul este considerat legătura ucenicului cu Dumnezeu) cum o să-L asculte pe Tatăl ceresc?”. Stareţul l-a ajutat să-şi descopere neascultarea care este o golire a simţămintelor proprii, pentru a face loc unei stări mai înalte. Sacii pe care îi cărăm, dar şi voia proprie, chiar dacă avem o motivaţie (de moment) înălţătoare, ne pot fi una din cele mai mari oprelişti.

Această etapă este cea care zguduie totul, temelia vieţii noastre se fisurează, se destramă. Lumina pleacă. Această Lumină este Harul Duhului Sfânt cum se spune în ortodoxie. Lumina Harului ne părăseşte. Noi am încălcat o lege a universului şi l-am alungat. Un gând de mânie asupra unui semen şi Harul a plecat. Simplu, nu?

Gândiţi-vă cu sinceritate la asta şi veţi vedea când a ***plecat***

Harul de la voi. O nemulţumire în care l-am făcut vinovat pe cel de lângă noi şi nu am înţeles mesajul comportării sale, care ne avertiza asupra a ceva din noi şi Harul a plecat. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să avem discernământ în viaţa de zi cu zi, dimpotrivă, dar a acţiona cu calm şi iubire este una şi a face şmotru cu cei din jur este cu totul altceva.

Conştientizând mereu ce este în jurul nostru şi învăţând aşa ne lăsăm conduşi şi conştientizăm că avem îndrumători celeşti.

Iniţierea este calea proprie care duce spre Împărăţia din interiorul nostru. Privim în jur şi în funcţie de cât de atenţi suntem, vedem sau percepem lumea exterioară.

Cercul interior

Am făcut de multe ori o meditaţie cu elevii mei şi am recomandat-o la mulţi. Totul a început citind cartea lui Osho: „Meditaţia: arta extazului". Am să vă dau această meditaţie şi încercaţi fiecare.

Aşezaţi-vă în faţa unei oglinzi şi priviţi-vă chipul, priviţi-vă în ochi. Vedem imaginea noastră exterioară, nu? Oricum, am văzut-o de atâtea ori până acum încât unii au spus că se cunosc. Eu nu aş fi atât de sigură. Să facem următorul pas. Vă priviţi în ochi, apoi inversaţi procesul. Începeţi să simţiţi că sunteţi priviţi de imaginea din oglindă drept în ochii voştri fizici. Voi deveniţi imaginea din oglindă. Simplu, nu? *Priviţi şi sunteţi privit.* Veţi simţi că aţi intrat în alt spaţiu, care era acolo de mult timp vă asigur. Faceţi acest exerciţiu doar pentru câteva minute la început. O să ameţiţi. Energia proprie nu v-o cunoaşteţi – tocmai aţi făcut cunoştinţă cu ea. Vedeţi cât de puternică este? Se creează un cerc energetic, un circuit pe care o să învăţaţi de acum încolo să-l aplicaţi în viaţa de zi cu zi. Este un experiment la început, de autocunoaştere. Multe persoane au simţit un şoc fizic când au făcut prima dată acest exerciţiu, însoţit chiar de teamă. Noi am privit *în afara* noastră până acum, dar prin oglindă, am avut prima tentativă spre *interior.* Este un alt aspect a ceea ce tocmai aţi făcut. Orice acţiune, cuvânt are mai multe sensuri şi paliere de manifestare, nu uitaţi asta.

Până acum ceea ce manifestăm bine este extrovertirea, acum învăţaţi introvertirea. Încetul cu încetul. La început, dacă faceţi această meditaţie, pentru că aceasta este, câteva zile veţi simţi un surplus de energie pe parcursul întregii zile. Dar, nu acesta este scopul, nu pentru asta dau acest exerciţiu. După o perioadă, chipul din oglindă se poate schimba, poate apare altul. Tot voi sunteţi, din alt timp. Lăsaţi asta pe mai târziu. Vă dau doar această informaţie ca să nu fiţi surprinşi şi pentru ca teama să nu vă facă să renunţati. Câteva minute, dimineaţa, sunt suficiente la început.

Noi lăsăm energie pe oriunde trecem, ne disipăm singuri. Vedem o rochie şi am vrea să o cumpărăm, dar nu avem bani. Din când în când ne mai gândim la ea. O parte, mai mică sau mai mare din energia noastră „zboară" la acea rochie. Pe lângă faptul, probat de mulţi, că s-ar putea să atragem banii necesari să ne cumpărăm rochia respectivă, pentru că o înconjurăm cu energia noastră care va ţine la distanţă pe ceilalţi, noi am pierdut o cantitate din energia proprie.

Să vedem dacă se poate şi altfel. Dacă sunteţi în natură este şi mai bine. Priviţi o floare şi fiţi conştienţi de frumuseţea ei, lăsaţi să vă încânte toate simţurile, toată fiinţa. Tocmai aţi făcut un transfer energetic. Nu total, pentru că nu conştientizaţi încă ce s-a întâmplat. Acum, lăsaţi floarea să vă privească. Exersaţi pe rând. Întâi voi priviţi floarea, apoi ea vă priveşte pe voi. Veţi simţi ceva ce nu se poate descrie decât vag. Toţi am auzit de culori, miresme, sunete celeste şi doar oftăm. Făcând această meditaţie, veţi avea surprize… celeste.

Eram la munte şi un domn care tocmai începuse să practice Reiki s-a plâns că el nu simte, nu aude, nu vede nimic, pe când toţi ceilalţi spun de culori mirifice, de energii deosebite. El, nimic! I-am explicat cum să privească şi cum să se lase privit de obiectul atenţiei – energiei sale (pentru că asta este). A început să privească un brad imens, de un verde intens. S-a clătinat pe picioare. „Parcă au trecut mii de volţi prin mine", aşa a descris ceea ce a simţit.

Aceasta a fost o iniţiere, aşa cum avem mereu, dar nu conştientizăm, nu suntem centraţi în noi înşine şi nu valorificăm totalitatea a ceea ce ni s-a dat.

Această meditaţie ne poate dărui chiar mai mult. Începem să *fim* copacul sau floarea.

Trecem prin trei faze diferite când facem această meditaţie: una intelectuală, una senzorială şi una spirituală.

Întâi ne dirijăm atenţia asupra obiectului (îl privim). Se crează un circuit energetic benefic în primul rând.

Apoi, după o perioadă, vom percepe obiectul privit şi particularităţile cele mai neobservate până acum. Nu aceasta este cel mai important. Vom reflecta asupra acestei noi cunoaşteri şi vom descoperi *ce, cum, cine* este obiectul în cauză. Şi asta se va întâmpla cu ajutorul gândirii care va ordona informaţiile primite.

Nu trebuie să vă ataşaţi nici de obiectul gândirii voastre. Tot veţi pierde energie. Gândirea este curcubeul care face legătura între ignoranţă şi cunoaştere spirituală, divină. Cunoaşterea se face prin acest proces al gândirii.

Faza senzorială înseamnă trecerea de la gândire la simţire. Experimentăm atunci calităţile obiectului privit, *în* noi înşine. Aţi văzut că aşa se întâmplă şi încă fulgerător, încât ne trebuie ceva timp să observăm şi să diluăm etapele. Fiecare celulă din noi va simţi şi înţelege ce înseamnă obiectul concentrării. Într-un fel, îl vom realiza, chiar în noi la cele două nivele: intelectual şi senzorial.

Cea de-a treia etapă, sau fază, este cea spirituală. *Devii obiectul în cauză.* Este starea de FIINŢĂ. Toate gândurile, toate sentimentele, toate cuvintele, toate acţiunile tale, devin acum precum cele ale obiectului respectiv, eşti totalitatea lui, manifestarea lui. Aşa vom percepe grandoarea Creaţiei.

Dacă vă veţi simţi pregătiţi, întoarceţi-vă la oglindă. Odată şi odată, tot va trebui să o faceţi. Dar întâi exersaţi cu elemente din natură. Învăţaţi să recunoaşteţi fazele prin care treceţi şi după aceea, oglinda!

Aplicabilităţi zilnice sunt multe. Mergeţi pe stradă şi dacă priviţi o secundă un copac lăsaţi ca în următoarea secundă să vă privească şi el. Vă va fi recunoscător pentru comunicare. Ştiţi de ce? Natura suferă că nu o mai observăm şi doar ea există, creată fiind pentru noi, de asta Adam a fost cel care a pus *nume l*a tot ceea ce a creat Dumnezeu înainte de el. Nu luaţi cuvintele *mots à mots*. Aşa s-a creat acea cunoaştere Gândită. Adam cunoştea spiritual. Noi luăm procesul

invers, atâta tot.

Vedeţi unde poate duce… o privire? Şi, ştiţi că nu există limite şi spaţiu?!

Veţi învăţa multe din orice întâmplare căreia îi veţi dărui energia iubirii. Ea a venit să vă înveţe iar darul va fi după credinţa voastră. Prin aceste percepţii profunde şi recunoaşteri veţi suferi dar veţi avea parte de creşteri direct proporţionale unele în timp de câteva ore sau săptămâni sau ani. Consecvenţa voastră îşi va arăta roadele.

Am spus de multe ori că nu este o zi în care să nu mi se întâmple câte ceva şi că mulţumesc mereu pentru asta. „A, da! Tu eşti o fericită”, în sensul că la mine curge numai lapte şi miere. Începusem să mă hrănesc şi cu hrană mai uscată. Învăţasem lecţia observării, a asimilării, a coincidenţelor, a sincronicităţilor. Cum le puneam în practică, cum era… lapte şi miere, aşa cum observau ceilalţi, cum nu, asta este altceva!

De exemplu, în metrou un domn uriaş faţă de mine, m-a călcat pe picior şi, aproape instantaneu, o unghie şi-a găsit să se desprindă (e vorba de unghia mea, nu a voastră). Credeţi că i-am dat cu geanta în cap sub privirile călătorilor care începuseră deja să-i eticheteze comportamentul, mai ales că îmi curgea sânge şi asta incită spiritele şi mai mult? NU! În prima clipă am înţeles că e o plată care musai trebuia făcută şi calea dată era chiar uşoară. Cred că am zâmbit destul de amuzată de toată situaţia, suficient ca persoana să-şi dea seama că nu se va trezi cu geanta în cap. Mi-a propus, pentru o eventuală liniştire, să-l strâng de gât, aplecând şi capul. „Nu, îmi ajunge!”, a fost răspunsul meu şi mi-am amintit că am făcut cândva asta, aşa că nu era cazul să repet. Ne mai vedeam şi sigur nu scăpam doar cu o unghie lipsă. ŞTIA şi el şi m-am bucurat cu toate că ceilalţi ori erau nedumeriţi ori mă îndemnau la atitudini mai dure. Eram fericită şi nu am uitat să mulţumesc Ierarhiilor Cereşti care au fost atât de blânde. Ştiu că şi călătorii prezenţi au avut lecţia lor. Au învăţat ceva? La nivel de spirit, da. Acum am o unghie nouă şi o lecţie depăşită cu bine, asumată.

Procesul de expansiune a conştiinţei produce stări de criză în viaţa noastră, cotidiană. Este tot o iniţiere şi, iarăşi, trebuie să începem să fim cât mai conştienţi de ceea ce ni se dă. S-ar putea să nu mai existe repetabilitate. Ea marchează un punct în realizarea noastră a cărui

valoare o vom percepe în timp. Dar el există şi aceasta înseamnă o recunoaştere din înalturi, că suntem fiinţe iubite, că nu mai dormim, că nu ne hrănim numai cu lapte ci şi cu hrană uscată.

Sunt treceri graduale, sunt grade în toate iniţierile pe care le primim. Nu sunt cele de pe diplome ci cele din planurile fizic, astral şi a mentalului superior.

Din tot ceea ce aţi citit până aici, sensuri pe care am încercat să le expun în mai multe moduri, sper că se desprinde ideea că după iniţierea primită în plan fizic primim şi iniţierile din planuri divine, interioare, date prin suferinţă şi durere. De la prima iniţiere primim o nouă haină pe care trebuie să învăţăm s-o purtăm şi s-o păstrăm întreagă. Şi asta se întâmplă când spălăm ce este murdar în noi, pe noi şi în jur.

Şi, cei care aţi început iniţierile… nu vă opriţi din drum, chiar dacă aţi descoperit alt mod, altă cale de evoluţie. Vorbesc de Reiki Usui, nu de alte sisteme desprinse din acesta, care nu au acea finalitate, care se numeşte „măiestria”. Nu o să deveniţi în 10 minute Maeştri, nu asta vreau să spun. Ci de accesarea energetică care se primeşte prin iniţiere. Până la gradul trei este ca şi cum am fi la curent alternativ.

Gradul patru înseamnă starea de curent conţinu care se va revărsa prin noi. Fiecare va primi starea necesar benefică de a lucra energetic cu ceea ce face parte din fiinţa lui. Este o cunoaştere a cărei conştientizare va depinde, în totalitate, numai de persoană. De ce este aşa? Sincer, nu ştiu prea bine. Doar am înţeles această stare şi aşa spun celor cărora le dau iniţiere. Niciodată nu considerăm că suntem pregătiţi suficient şi, poate nici nu vom fi, în această viaţă, dar finalitatea va lucra, nevăzut, în noi, pregătindu-ne pentru cele viitoare.

NU noi gândim aşa, ci acel *eu* care simte că pierde teren şi are grijă să vă „avertizeze”, în fel şi chip: „ce nevoie mai ai de aşa ceva” sau „uite altceva mai, mai”, „nu o să am timp de aşa ceva, am alte priorităţi acum”… pentru că tocmai pierduse din bunurile umane, cea mai mare parte etc…

Mi s-a reproşat de multe ori că am citit mult, că aşa am devenit ceea ce sunt. În primul rând ţin să spun că sunt cea mai mică şi neînsemnată fiinţă de pe planetă, asta referitor la sensul pe care l-au

dat ființei mele. Râd și plâng cu aceeași intensitate ca toți, ba uneori chiar mai mare, mă bucur și sufăr de mama focului, sunt fericită când mă cațăr prin munți (nu aș sfătui pe nimeni să se ia cu mine la întrecere, oricât de fragilă aș părea eu). Iar a spune: „Iartă-mă!” mi se par cele mai frumoase cuvinte. Mai sunt și: „Te iubesc”, dar care trebuie să devină totalitate a ființei tale și atunci se pot rosti fără cuvinte, pentru că tu ești iubire. Iar această stare întâi trebuie să o ai ca să poți să o manifești… fără cuvinte, ea plecând din tine și reîntorcându-se înzecit.

Învățasem să văd divinitatea manifestată în fiecare persoană din jurul meu. Adică *gândeam* asta. Făceam proiecții. Voiam să văd. La fel și cu lumea necuvântătoarelor. Îmi pun mereu întrebări dar și ascult răspunsul „șoapta îngerilor”, care vine întotdeauna (este *primul*, primul gând care ne apare când avem o nedumerire, sau este o îndrumare necesară, întotdeauna). Și atunci, se manifestă acea cunoaștere instantanee care te îmbogățește, uneori pentru toată viața.

Leo, câinele meu, un ciobănesc alsacian, negru ca tăciunele, luat de la o familie care îl găsise pe stradă, lovit și traumatizat și care a devenit umbra mea cât sunt acasă, m-a făcut să înțeleg și ulterior, să aplic meditația „Cercului interior”, cum poate nu aș fi reușit, decât după mult timp.

Așa că, într-o bună zi „l-am privit” și am lăsat privirea să se întoarcă. Nu știu, **nu știu** să explic foarte bine ce s-a întâmplat în acea secundă (cosmică) dar valul imens de căldură, de uriașă căldură, m-a cotropit din cap până la picioare, făcând să vibreze fiecare fibră din mine de ceva ce nu conștientizasem până atunci că poate exista, dar *era*. Am plâns, am plâns de bucurie, de tandrețe, de duioșie. De gingășie. Toate acestea erau în ceea ce tocmai se revărsase în mine cu o plinătate de neînchipuit. Totul în jurul meu s-a schimbat de atunci. Iar legătura dintre noi este totală. Așa învățăm… graiul acestor ființe superbe care ne sunt aproape. Cu care locuim pe această planetă albastră. Și nu numai la câine, mă refer.

Eram la o grădină zoologică și am găsit de cuviință să aplic această tehnică pe un șarpe destul de măricel, care dormita, plictisit de atâtea priviri. Am și întins palma spre el. A început să ridice capul și m-a privit. Era uimire. Nimeni nu mai „comunicase” cu el… de ceva timp.

A început să se unduiască ridicându-se uşor, privindu-ne unul pe altul. Pur şi simplu mă bucuram că îi fac şi lui o bucurie, acea senzaţie pe care o au numai copiii (şi pe care bine ar fi să ne-o reamintim şi noi). Martori, în jur erau destui. Se adunaseră, dar stăteau tăcuţi. Cumva „vraja" acelei clipe, îi prinsese şi pe ei. Dar, rezistenţa umană în faţa unui lucru minunat, este mică. Ne autoprotejăm, revenind rapid, la vechile simţăminte, modalităţi cu care suntem mult mai obişnuiţi, ne este teamă tocmai… de ceea ce ne dorim cel mai mult: comunicarea totală şi neinhibată de precepte şi lozinci şi… şi… Aşa că am renunţat la „convorbirea" cu şarpele (oricum ai mei deja mă trăgeau spre ieşire, pentru că devenisem ţinta unui spectacol. Într-un fel sunt obişnuiţi cu asta, mă avertizează „să stau blândă când mergem undeva", dar cu şarpele dansator… li s-a părut că este prea mult). Deci, vreau să spun că noi habar nu avem ce este în jurul nostru, nu comunicăm cu nimic şi nimeni real, deplin conştienţi de tot şi toate. De asta mie mi se întâmplă câte o minune, cel puţin, în fiecare zi. Nu mă extaziez, eventual mai spun şi eu câte un waw! Şi gata, las clipa la locul ei, aşa cum s-a aşezat în mine. Pentru că oamenii fac, unii, obsesii faţă de aceste stări. Nu este bine. Ne pierdem şi vom crea haos în jur. Cine este atât de puternic, cu atâta energie interioară de a susţine clipa de comunicare permanentă?! Aceasta vine în timp, trebuind să fim mereu atenţi la noi înşine. Se poate, se învaţă.

Iar cel mai extraordinar, uluitor, total, nemaipomenit… a fost când am „aplicat" această tehnică pe oameni! pe oamenii din jurul meu. Acum ştiu *că* toate celelalte, enunţate până acum, au fost pregătirea pentru această măreaţă *întâlnire!* Marea întâlnire, care va rămâne şi unica.

Adică: am mai spus că îmi propuneam să văd divinitatea în oamenii din jurul meu. Şi o vedeam, ştiam, cu gând curat, că sunt creaţi după chipul şi asemănarea LUI. Dar. Era o proiecţie pe care o făceam, aşa cum învăţăm în Reiki (şi nu numai), **„divinitatea din mine salută divinitatea din tine!"**

O spuneam la nivel raţional la început, apoi la niveluri mai profunde, spirituale dar, nu era o totalitate. Ceva lipsea. Şi tocmai acel ceva a sosit într-o bună zi să se aşeze, definitiv, în inima şi sufletul meu. Definitiv!!!

Îmi place să mă plimb singură, să cunosc „energetic” ceea ce este în jur. Când sunt cu cineva, musai că apare câte o „problemă” care, nu că mi se reproşează, dar… îi pune pe gânduri pe ceilalţi. Am extrem de puţini prieteni cu care aş pleca oriunde (şi ei cu mine). Pentru că trebuie să dau explicaţii şi acest lucru nu sunt capabilă să îl fac întotdeauna. Sunt trăirile mele, pe care încerc să le desluşesc. Sunt şi lecţiile lor pe care ar trebui să şi le asume, singuri. Aşa că mi-am propus să am discernământ în alegerea celor foarte apropiaţi, atâta tot. Nu jignesc pe nimeni prin aceasta, dimpotrivă, consider că nu bulversez persoane încă nepregătite pentru anumite stări şi degeaba le-aş explica eu de o mie de ori, până nu vor învăţa singuri, ei înşişi fiind de acord cu asta, nu vor şti cu adevărat.

Într-o asemenea plimbare, am văzut un bărbat în vârstă care era foarte supărat. Am avut senzaţia că are de gând să-şi grăbească plecarea, fără acord divin, pentru că nu mai putea suporta ceea ce îl durea. Degeaba am încercat să-i trimit Iubire şi Lumină şi Pace. Privindu-l şi captând ceea ce venea de la el, m-a cutremurat în prima clipă. Şi nu sunt un om pe care emoţiile celorlalţi să-l domine, dar de data asta, am încremenit. Era starea de neant şi de alunecare continuă spre hăuri. O secundă am simţit că încearcă să mă cuprindă şi pe mine. Nu ştiu, nu ştiu ce s-a întâmplat în acea secundă când am explodat în mii de scântei care au revenit în mine, când am spus: „Doamne, ştiu că eşti în mine, ajută-mă!!!”. Şi atunci, L-am văzut pe Dumnezeu în faţa mea: ERA în persoana din faţa mea, ea devenise după „chipul şi asemănarea” LUI, era EL. Bărbatul a început să plângă şi după o secundă de ezitare, a venit şi m-a luat în braţe. A fost cea mai totală îmbrăţişare de care am avut parte. Iar eu, şopteam într-una: „Mulţumesc! Mulţumesc frumos, Doamne!”

Pentru că Dumnezeu din mine stătuse faţă în faţă cu EL însuşi, prin cealaltă persoană. Este ceea ce port de atunci, ca suflet, în starea de materie fiind.

Mi-a povestit toată durerea sufletului lui: nu mai avea pe nimeni, soţia îi murise, copii îl uitaseră… se simţea de prisos. Ne mai întâlnim, întâmplător, din când în când. Este senin şi calm. Cred că şi-a găsit liniştea, după zâmbetul de pe chip.

De atunci, aşa am învăţat să privesc oamenii. Nu pe toţi şi,

evident că m-am întrebat de ce, aşteptând „şoapta îngerilor”. Darul Lui vine, dar mai şi pleacă, făcându-ne pe noi să-L căutăm până vom conştientiza cu adevărat ce Har este acesta. Au fost rare aceste clipe, dar ştiu că SUNT.

Dar, a trebuit să învăţ multe lecţii pentru asta, să trec prin ele antrenând şi pe alţii, cu voia lor sau chiar fără voia lor, din dorinţa mea de a fi bine. Nu numai eu trebuia să trăiesc acestea ci voiam să le dau tuturor. Şi, evident, că… am luat-o „peste ochi”, cum se spune destul de clar, în popor.

Adică, toate bune şi frumoase, mi se cerea ajutorul, chiar dacă prietena mea este la Luxembourg. Foloseam tot ceea ce învăţasem în Reiki începând cu mine însămi întâi şi aşa reuşeam să fac să treacă acea energie spre prietena mea. Era uluitor de fiecare dată. Am învăţat să mă „monitorizez”, să mă observ pe mine, baleindu-mi interiorul, ca şi cum nu ar fi al meu.

Şi, am încercat să-L văd pe Dumnezeu de fiecare dată în ea. Da, era, dar manifestarea LUI nu era vizibilă, atâta tot. Eu îl vedeam, Îl percepeam, dar depindea şi de conştientizarea acelei fiinţe, aceasta tot încerca să mi se spună.

Şi, într-un final, am înţeles. Am continuat să fac acest lucru mereu, pentru că devine o stare firească.

Dar, există şi… alte lecţii. Se creează o legătură uimitoare între cei doi: tu care priveşti şi persoana privită, care te va privi la rândul ei, cu TOT ceea ce este ea. Aşa, dacă ai ochii sufletului deschişi, vezi multe, iar dacă eşti direct implicat… uneori este greu.

Acum priviţi din nou simbolul REIKI. Meditaţi la sensurile lui. Priviţi şi lăsaţi-vă inundaţi de REIKI. Veţi şti ce iniţiere aţi fost aleşi şi demni să primiţi.

Iniţierea şi drumul care urmează, reprezintă scopul experienţei vieţii noastre de acum înainte. Noi atragem în viaţa noastră acele experienţe care ne dau înţelepciunea necesară, pentru a putea să ne „acordăm” la schimbarea prin care va trece Pământul.

Priviţi icoana lui Iisus, Icoana Maicii. Este tot ceea ce vă pot dărui din ceea ce sunt acum. Dar o fac cu o imensă iubire.

Şlefuirea pietrei brute

În lumea Reikiului mi s-au deschis ochii cunoaşterii. Acum ştiu că a fost o cale, doar una din multele din ziua de azi. Şi mai ales, o mare încercare.

Eu sunt capricorn, născută într-o zi de duminică, dimineaţa, deci îl am pe Arhanghelul Mihail ocrotitor. Şi nu numai. Ştiu să lupt, urc zdrelindu-mi palmele, genunchii, dar un final există.

Încăpăţânarea, ca orice sentiment pe lumea asta, poate fi şi bună şi rea. Noi alegem prin stările emoţionale proprii. Orice sentiment este neutru. Starea noastră îl împinge în dreapta sau în stânga.

Fizica cuantică mi-a întărit şi mie această convingere pe care marii maeştri au ştiut-o dintotdeauna şi au transmis-o doar discipolilor, unul dintre cele mai bine păzite secrete, ocultat dar… la vedere: în Biblie.

Energia cuantică se transformă în funcţie de cercetător. De vrerea lui. Vrea să fie o undă – este undă, vrea să fie corpuscul – este. Implicaţiile sunt mult, mult mai imense.

„Dumnezeu-Cuvântul s-a făcut trup".

„La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul".

Meditaţia cu aceste două fraze deschide percepţii nebănuite, cunoaştere şi înţelesuri… până la Creaţie.

Ce este şi cine este CUVÂNTUL.

„Acesta era întru început la Dumnezeu…" sunt primele versete din „Sfânta Evanghelie după Ioan" DAR cap. 1 are un motto: „**Dumnezeu – Cuvântul s-a făcut trup".**

Vă mai arde de a gândi/cuvânta fără discernământ? Învăţaţi măcar atât din Sfânta Evanghelie pe de rost şi repetaţi în fiecare dimineaţă sau seară, frază după frază iar înţelegerea interioară vă va răsplăti pe măsura consecvenţei voastre. Lăsaţi cuvintele să-şi dezvăluie ADEVĂRUL lor, pentru că asta vor face, depăşind tot ceea ce este scris în cărţile cele mai savante. Atunci vom avea înţelegerea dacă şi cât există identitate între Cuvântul divin şi cuvintele din noi. Putem răspunde la cuvintele Sf. Pavel: „Cuvântul e foarte aproape de tine, pe

buzele tale şi în inima ta (Rom. 10.8). Pentru că Dumnezeu prin rostirea Cuvântului devine VERB.

În primul rând, responsabilitatea a ceea ce rostim şi, **a ceea ce gândim**. Să nu creadă cineva că dacă nu „spunem”, nu am creat. Nu trebuie să mă creadă nimeni pe cuvânt. Eu nu am crezut pe nimeni, dar… am lucrat, am practicat, am învăţat… şi am început să mă „monitorizez”.

Experienţe… am făcut destule şi acum sunt convinsă că doar aşa înveţi să te cunoşti pe tine însuţi, în primul şi în ultimul rând.

Nu am predat niciodată, un simbol de exemplu, fără să-l experimentez pe mine însămi. Şi încă, nu ştiu desăvârşita lor putere. Dar, ştiu un lucru, fiecăruia i se dă cât poate duce, altfel energia te „pârleşte”. În funcţie de treapta de înţelegere şi acumulare în tine însuţi, ai acces mai departe. Energia se autoprotejează, sau mai simplu, nu avem acces la ea. Motivaţii, sunt dintre cele mai banale sau chiar hilare. Intervine întotdeauna câte ceva: nu mai avem timp sau pierdem maşina sau o durere de cap care ne face să ne urcăm pe pereţi.

Aproape întotdeauna, m-am întrebat *ce* îmi aduce o întâmplare, o vorbă, un gest. De ce am atras spre mine? Pentru că noi suntem magnetul. Ceilalţi sunt răspunsurile la ceea ce nu ştim. Nu neapărat la ceea ce întrebăm ci la ceea ce ar trebui să învăţăm. Suntem teribil de iubiţi, asta o spun după ani de încercări şi treceri.

Toţi începem cu ceva, depinde de dorinţa pe care o avem şi câtă este ea.

Îmi place o veche zicală: „Dacă vecinul îţi pune gunoiul în faţa uşii, nu te certa cu el ci întreabă-te *ce* ai făcut de ai meritat aceasta”. Poate omul, de bună credinţă, chiar voia să-l ducă la container dar… cine ştie, într-un moment de „suspans” (cum avem toţi, adică facem şi nu ne gândim de ce, pur şi simplu „se întâmplă”), ţi-a lăsat punga la uşă, sau i-a apărut un gând… poate a fost la tine şi a auzit că vrei să-ţi duci gunoiul… nu asta are importanţă, de ce a făcut-o el, ci, de ce ţi s-a întâmplat ţie. Simplu, ceva din tine a atras asta. Ceva care încearcă să te atenţioneze, să conştientizezi şi să eliberezi chiar o traumă. Evident că nu vom primi o scrisoare în care să ne fie expuse pricinile întâmplării, dar… putem con*ş*ti*e*ntiza că am primit un mesaj şi, simplu,

să mulţumim. Această stare, ne pune pe recepţie. Sigur vom primi *îndru*marea de care avem nevoie în a ne cunoaşte propria cauză declanşatoare a evenimentului cu pricina.

Deschidem tv, citim „ceva”, ne cade o carte în mână (sau în cap, pur și simplu, dar… se întâmplă și așa)

Totul este să nu ne luăm la harţă cu vecinul. În clipa când am înţeles aceste lucruri, noi deschidem o poartă de comunicare, învăţăm să ascultăm mesajele care ni se trimit întruna. Este și o metodă de autocontrol, benefică întotdeauna. Nu este uşor dar, nici imposibil.

Cel care nu poate să-i ierte pe alţii, distruge podul peste care el însuşi trebuie să treacă. Nu învaţă nimic şi calea spre ură se deschide.

Iarăşi, responsabilitatea gândurilor şi a cuvintelor care creează şi, NE creează propriul univers. Învăţăm greu să ne asumăm această responsabilitate. Dar, aşa începe şlefuirea pietrei brute care suntem. Şi, nu este o cale uşoară. Vom observa destul de repede că dispar persoane din viaţa noastră, cu diferite motivaţii sau prin întâmplări dintre cele mai hazlii sau aiurea sau dureroase.

Sau, vom auzi: S-a scrântit de tot… a luat-o la vale… Sigur că aşa se întâmplă şi, uneori, nu este uşor de dus. Pot dispărea prieteni de o viaţă, sau omul de lângă tine sau…

Orice cunoaştere transformă fiinţa umană, o schimbă energetic. Şi, depinde enorm sub ce „patronaj” te pui. Unii, rămân ancoraţi în propria lor Raţiune, nesesizând că şi aceasta este tot o Creaţie. Şi încă, ancorată în nivelul grosier al materiei.

Este o formă, uneori teribil de subtilă, a orgoliului, care te aruncă în hăuri, te îndepărtează de Unicul Creator, Dumnezeu. Sunt cele mai grele încercări prin care trece un suflet. Sunt atât de subtile încât fără o adevărată încredere în Dumnezeu, ne pierdem definitiv. Calea spre Veşnicie nu mai este.

Doar când am ajuns să citesc vieţile Sfinţilor Părinţi, a marilor asceţi şi mistici, am început să înţeleg subtilitatea cu care suntem atraşi (atacaţi) de către luciferieni. Şi, nu este de glumit. Cu cât „creşti”, cu atât încercările vor fi mai dure. Dar, totul este pe măsura ta (numai noi nu înţelegem). Nu exista păcat mare sau mic – pur şi simplu este păcat, atât. Şi Eva a muşcat dintr-un măr… şi uite unde ne duse acest

„banal” gest. În materie.

„Ce nu te omoară, te face mai puternic!” mare adevăr.

Simbolurile

În structura grafică a simbolurilor Reiki, vom întâlni două figuri geometrice foarte simple: cercul şi pătratul. Le-am desenat în joacă când eram mici – trăgând linii şi liniuţe, desenând zeci de cerculeţe şi pătrăţele pe unde apucam, spre disperarea celor mari.

Sunt amintirile noastre despre lumile din care venim, despre prietenii din înalturi, despre relaţiile matematice ale universurilor. Aici, jos, devin mâzgăleli de copil.

Şi totuşi, să ne reamintim.

Cercul împreună cu centrul său, crucea şi pătratul sunt simbolurile fundamentale ale omenirii.

CERCUL este simbolul Universului, văzut nu numai prin ochii copilului ci transmis ca atare de toate tradiţiile oculte ale pământului.

Un punct în centru reprezintă Fiinţa Supremă, care îl susţine şi însufleţeşte, care reprezintă Creaţia, este Dumnezeu.

Acest punct, văzut sau nevăzut, dar existent, menţine cercul în echilibru, la egală distanţă de toate punctele periferice. Este o condensare enormă de energie.

Spre acel punct ne îndreptăm, mai devreme sau mai târziu, pentru că acolo este Dumnezeu şi vom fi pe deplin conştienţi de El şi vom fi părtaşi la o nouă creaţie.

Încercaţi să vă imaginaţi că acest cerc, cu un punct în centru, este o structură vie, plină de energie. Prin cele 360 de raze se transmit informaţii spre periferie iar periferia va transmite la rândul ei spre centru, informaţii. Are loc un schimb care dă naştere vieţii întregului spaţiu cuprins în interiorul cercului. Oricare punct din creaţie este, cuprinde şi îl manifestă pe Dumnezeu. Aşa mi-am imaginat eu Universul cu totalitatea lumilor. Alţii au altă imagine a lui, dar nu asta contează. Oricum este nelimitat, infinit. Dar, aveam la un moment dat nevoie de un punct de sprijin, de a şti cum este universul, de a-l cuprinde cumva, cred că aşa cum fac mulţi oameni. Este o stare care te

năuceşte, te lasă perplex.

Am căutat şi imaginea pe care am găsit-o, m-a liniştit oarecum. Nu numărând punctele din cerc şi lumile care se tot formează din acestea iar şi iar, reprezenta ceea ce căutam eu, aşa că, imaginea formată mi-a fost suficientă pentru ca acest aspect să nu mă mai preocupe. Recunosc că devenise stresantă această căutare.

Aşa devenim conştienţi că Dumnezeu este în fiecare, forţă manifestată în astru sau atom, plantă sau animal, materie sau fiinţă umană. Mereu există un punct central în interiorul cercurilor, aşa începând Creaţia.

Dumnezeu se manifestă, pe Sine, în toate formele create, dar aceste forme nu îl pot manifesta, toate la fel, nu mai au forţa necesară, forţa înţelegerii. Şi atunci, nu îl mai pot exprima pe propriul Creator, deoarece nu mai sunt conştiente de el.

Vastitatea poate deveni înspăimântătoare sau o noţiune fără sens. Cum să exprimi ceea ce nu cunoşti, pentru că, prin cunoaştere profundă, devii aidoma cu cel cunoscut. Trebuie făcută o „mare lucrare asupra ta însuţi" cum spun Sfinţii Părinţi, ca să poţi manifesta pe Dumnezeu. Acesta se face conform nivelului de dezvoltare fiecărei fiinţe umane, de cunoaştere sau de ardoarea dorinţei.

Căci, a *trăi conştient o forţă*, a o cunoaşte în profunzimile ei, *înseamnă să te identifici cu ea, să devii, să fii, acea forţă.* Vibraţiile celor două forţe trebuie să fie de aceeaşi valoare, altfel cea mai mare o va distruge, o va nimici pe cea cu valoare mică. Atunci ajungi să-ţi vezi Creatorul, Faţă în Faţă.

Spiritul divin, dumnezeiesc este în noi, dar cum să-L manifestăm cu un suflet mic, ignorant, neştiutor, care nu poate rezista nici în faţa unei fericiri umane, pe care nu o poate susţine energetic mult timp, darămite în faţa unei energii care a creat universurile.

Şi totuşi, există o singură creatură care poate învăţa să domine energiile şi forţele care acţionează în univers şi în ea însăşi, pentru a fi ceea ce îşi doreşte: fiinţa umană. Dar pentru asta ea trebuie să devină conştientă *pe deplin*, să recunoască prin forţe proprii aceste energii, să le stăpânească responsabil, în totalitate. Deocamdată oamenii, deoarece nu vor, nu caută să cunoască aceste forţe, care au pus

stăpânire pe ei.

Asta vor să ne învețe înțelepții antichității, prin acel: **„Nosce Te Ipsum-Gnothi Seauton”.**

Călătoria interioară, orientarea spre sacru, înseamnă a te trezi din punct de vedere spiritual, a evolua. Este foarte important să realizăm că autocunoașterea este extrem de necesară pentru omul de azi. Ea permite omului să dobândească înțelepciunea, să afle cine este cu adevărat, de unde vine și încotro se îndreaptă.

Pe frontispiciul templului din Delphi scrie: „Cunoaște-te pe tine însuți și vei cunoaște întregul Universul, cu energiile și forțele sale ascunse”.

Un aforism al înțelepților ne învață: „Ceea ce este aici (în microcosmosul ființei mele) este pretutindeni (în macrocosmos), ceea ce nu este aici nu este niciunde”.

Libertatea trebuie cucerită de fiecare pentru el și a spune aceasta nu este o concepție egoistă, pentru că tu însăți o vei face, trecând prin mari încercări. Pentru că o ființă echilibrată, armonioasă, stăpână pe posibilitățile sale, o ființă lucidă, care nu vede realitatea prin prisma deformantă a fantasmelor și angoaselor proprii, are o influență benefică asupra ei și a celor din jur.

Nihil sine Deo – Nimic fără Dumnezeu, este calea adevăratei cunoașteri, asumată prin eforturi proprii.

Ființa umană, este acel punct în care se reflectă întreg universul: tot ceea ce se găsește în cer, în infern sau pe pământ. TOATE forțele, calitățile, puterile acestora sunt cuprinse în ființa umană.

Acesta este un nivel al perceperii imaginii-simbol, a cercului, a punctului și a tuturor celorlalte simboluri la care avem acces prin Reiki.

Simbolul întotdeauna are corespondență în lumea ideilor, care este un nivel al Creației. Aceste idei le primim, ne sunt transmise prin simboluri.

Priviți spirala din CKR. Deocamdată am primit-o cu trei spirale și jumătate. De ce? Este un sistem Reiki în care am primit inițiere pentru CKR cu 7 și 9, 33 spirale. CE reprezintă ele, Ce trebuie să înțeleg, Ce informație mi-a dat Cerul?

Totul face INTENŢIONÂND foarte clar ceva. Intenţia înseamnă şi „a şti” ceea ce faci, „a cunoaşte” înseamnă şi „a voi” total, fără nicio îndoială.

Mai este un aspect de care trebuie să ţinem cont când trasăm spiralele CKR. *Vibraţia* fiecărei spirale. Noi o Intenţionăm.

Sufletul nostru ŞTIE, spiritul nostru ŞTIE unde se află centrul. Pentru că LUI i se cuvine toată atenţia. Dacă ne vom mărgini să tot „analizăm” centrul şi nu ne gândim mereu la centru, vom rămâne tributari materiei. Gândindu-ne la Centru, la Dumnezeu, punând acest punct pe primul loc vom fi atraşi spre centru, spre şi în Dumnezeu.

„Nu este greu, este imposibil. Dar ce la noi este imposibil la Dumnezeu se pot toate” – spune părintele Rafael Noica.

Lăsaţi-l pe EL să vă arate calea şi fiţi siguri că o va face pentru El există real, în noi.

Omnia mea mecum porto = Tot ce este al meu port cu mine (nimic nu este realmente al tău decât ceea ce ai *asimilat complet* – informaţii, judecăţi, precepte, lucruri pe care le ai „la tine” absolut timpul).

Ce fel de informaţii, date de cine? Scrise, stocate de cine şi pentru ce? Privind cercul învăţăm să înţelegem că este o proiecţie a sferei, care ordonează în ea lumile cereşti iar undeva avem şi noi un loc.

Ne întrebăm, uneori, ce secret teribil, ascundem în străfundurile fiinţei noastre?! Ce destin, influenţat de cine şi de ce, neînţeles deocamdată, ne condiţionează existenţa, sau existenţele?!

Citind cartea lui Gregg Braden, **„Codul lui Dumnezeu”**, am primit un răspuns. Or să mai vină şi completări, sunt convinsă de asta.

Cum este să deschizi o carte şi să citeşti că *numele lui Dumnezeu este înscris în ADN-ul tău? YHWH.*

Simplu: cineva a spus *ştiam.* Dacă vi se întâmplă şi vouă, nu vă uitaţi în jur, voi înşivă aţi răspuns. Pentru că memoria noastră păstrează aceste amintiri, pentru că marile scrieri au transmis, chiar şoptit la urechea iniţiatului în cel mai înalt grad, tainele care acum sunt redate omenirii, la nivel de masă.

După ce te mai obişnuieşti cu ideea şi înţelegi ceea ce Gregg

Braden susţine, că suntem uniţi, un tot planetar, prin această inscripţie codată în fiecare, că aceasta ar fi puntea de legătură a umanităţii, nu am mai avut răbdare, am făcut tabele cu informaţiile din carte pe care le-am trimis şi prietenilor.

Din toate reieşea un lucru clar: cu **manifestarea** stăm prost, are valoarea cea mai scăzută. Asta nu reuşim, noi, cei care purtăm înscrisul divin, să-L manifestăm. Probabil fiecare poartă informaţia necesară lui însuşi şi îi va fi dat să şi-o decripteze.

Codul vieţii este înscris în corpurile noastre dar… fiecare are şi un mesaj propriu. Numai pentru el: Cartea, sau mai bine zis: manualul propriu de utilizare, cum m-am gândit la început.

Cele mai recente cercetări ruseşti explică fenomene ca intuiţie, clarviziune, vindecări miraculoase spontane, auto-vindecări, influenţa mentalului asupra climei.

Grazyna Fosar şi Franz Bludorf arată că ADN-ul poate fi influenţat şi reprogramat prin cuvinte şi anumite frecvenţe.

Doar 10 % din ADN-ul uman este folosit pentru a fabrica proteine. Restul de 90 % este considerat „material de balast", fără importanţă. ADN-ul uman nu este doar responsabil pentru *construirea corpului nostru, dar serveşte şi ca depozit de informaţii dar şi cale de comunicare.* Adică un fel de Internet. Lingviştii ruşi au descoperit că întregul cod genetic, îndeosebi partea de 90 % declarată inutilă de occidentali, respectă aceleaşi reguli folosite în toate limbile umane.

Astfel, au descoperit că moleculele alcaline din ADN respectă regulile gramaticale obişnuite folosite în toate limbajele umane. Cu alte cuvinte, limbajele umane nu au apărut „la întâmplare", ci sunt rezultatul ADN-ului, deci a Codului lui Dumnezeu. Ei au reuşit să moduleze anumite modele vibratorii pe o rază laser cu care au influenţat ADN-ul şi informaţia genetică.

Şi din moment ce structura ADN-ului este aceeaşi cu cea a limbajului uman, se pot folosi cuvinte şi propoziţii în mod direct pentru a influenţa ADN-ul, nefiind nevoie de nicio decodificare.

Este deci normal şi natural ca ADN-ul să reacţioneze la limbaj. Ştiu că înţelegând acest lucru, ne cam ia cu fiori. Responsabilitatea noastră în ceea ce ne priveşte ne este relevată pe deplin aşa că nu ne

rămâne decât să ne-o asumăm.

Învăţătorii spirituali şi esoterici cunoşteau de mii de ani faptul că acest ***corp uman este programabil prin limbaj, sentimente şi prin gând***. Acum s-a demonstrat şi explicat ştiinţific acest lucru. Desigur, frecvenţa folosită trebuie să fie cea corespunzătoare. Şi de aceea nu oricine are succes totdeauna sau nu obţine rezultate de aceeaşi anvergură dar, poate, pentru a grăbi procesul de înţelegere a ceea ce suntem, au fost făcute cunoscute, la nivel planetar, vechile secrete din temple, conţinute şi în simbolurile cu care lucrăm.

Omul trebuie să lucreze asupra proceselor interioare şi să obţină o anumită maturitate spirituală pentru a putea stabili o ***comunicare directă şi conştientă cu ADN-ul*** şi a ajunge să-L manifeste. Iar fiecare în parte, va face propria revoluţie interioară. Dar, citind toate acestea, mă gândeam la explozia de cunoaştere spirituală de la ora actuală, la faptul că mulţi, foarte mulţi avem acces la energii condensate în simboluri şi ar trebui măcar să le folosim cu inima curată, pentru că ele se implementează în memoria colectivă, pentru că acţionăm asupra întregului.

Informaţia poate fi transmisă şi în afara legilor spaţiului şi timpului. ADN-ul atrage informaţii din macrocosmos şi le transmite conştiinţei noastre. Este ca un ***rezonator multiplu***, ca un aparat de radio capabil să recepţioneze mai multe posturi diferite, în funcţie de frecvenţa pe care acestea emit. Iar aceste informaţii sunt condensate şi în simbolurile pe care le folosim în Reiki, simboluri la care avem acces dar pe care nu le conştientizăm nelucrând cu ele. Ştiinţa demonstrează la ce avem acces prin folosirea energiei condensate în simboluri.

Acest proces de comunicare este extrem de eficient într-o stare de relaxare profundă, în meditaţii. Omul actual cunoaşte doar o mică parte sub numele de intuiţie, inspiraţie sau „şoapta îngerilor” dar atunci când folosim simbolurile noi trebuie să ştim clar semnificaţia lor, să observăm cum acţionează pentru că devenim răspunzători de ceea ce facem datorită motivaţiilor în numele cărora acţionăm.

La ce ne mai putem aştepta de acum înainte?

Ce se întâmplă pe planetă şi în univers, de fapt în universuri? La un moment dat gândeam, cu recunoştinţă: „Doamne, cât de iubiţi

suntem!”. Suntem, este adevărat, dar ni se dă unica lecţie – suferinţa, ca să nu spunem în faţa Domnilor Karmei că nu am ştiut că noi am distrus şi planeta şi pe noi. Nu mai avem nicio scuză. Gata! Informaţiile sunt chiar şi pe tarabe, la vedere. Ignoranţa o vom plăti şi vom începe, totuşi, această plată de pe acum.

Întrebarea de ce a apărut Reikiul pe planetă poate avea o multitudine de răspunsuri, pentru că sunt mulţi cei care practică, dar fiindcă a devenit şi o STARE trebuie să ne dea de gândit. Accesăm aşa, numai ca să ne fie bine azi, puterea creatoare, energia care mişcă şi o stea şi un fir de nisip?

Prin durerile şi necazurile şi suferinţele morale, fizice, psihice pricepem că avem ceva mai mult de făcut decât să alergăm la un doctor uman pentru nişte hapuri.

Căci dacă nu vom bea din Apa Vieţii nu vom cunoaşte adevărata sănătate (de asta dacii erau consideraţi taumaturgii antichităţii, recunoscuţi şi de greci, care au lăsat informaţiile lor în scris, dacii nu, asta este), pentru că triada corp, minte suflet alcătuia omul care trebuia vindecat, nu o mână sau un picior sau o durere de cap.

Mă mai întâlnesc cu persoane care încep să-l critice pe terapeutul la care tocmai au fost sau spun ce au auzit despre unii maeştri. Şi am ajuns să simt marea singurătate a terapeutului sau a maestrului respectiv. Marea singurătate în care rămân după ce el plantează o sămânţă de cunoaştere, în cei care tocmai i-au trecut pragul. O vorbă, o înţelegere cât de insignifiantă, în pacient sau elev, tot rămâne. Poate şi-o va aminti şi atunci va creşte plăntuţa înţelegerii.

Aşa cum în biserici atunci când slujesc preoţii, slujesc şi îngerii în ceruri, pentru că deasupra fiecărei biserici pământene, există una cerească, aşa şi în timpul iniţierii pământene primim şi o iniţiere de la Ierarhiile Cereşti, în funcţie de ceea ce trebuie să îndeplinim spre Mântuire. Gradul de dezvoltare interioară va determina momentul când se va produce această trecere, care este zguduitoare, nu poate fi explicată cu toate cuvintele.

Importante sunt şi iniţierile pe care ni le dau celelalte structuri, din exterior, şi asta aproape sunt zilnice. Dacă le observăm, creierul nostru se obişnuieşte şi cu acest gen de a lucra (ceea ce nu am făcut de

mult timp, marea majoritate). Învăţăm să fixăm în creierul fizic informaţii care vor duce la o expansiune a acestuia, în care se vor dezvolta noi legături, noi sinapse între neuroni. Nu volumul creierului contează ci tocmai aceste legături care provoacă descărcări electrice, producând mii de conexiuni.

Acum ceva timp, trebuia să fac iniţiere (impropriu spus, este tot o participare şi din partea ta, devenit undă prin care se transmite energia Divină) la un grup de persoane. Au început să anunţe că întârzie, unul câte unul. OK. Devenisem curioasă. Ceva se pregătea. Şi am primit un telefon de la o fostă pacientă, care îmi devenise prietenă şi care se simţea rău. A plecat cineva cu maşina după ea, au trecut pe la spital şi i s-a făcut o injecţie de întărire şi aşa a ajuns să primească şi ea iniţiere. Pentru toţi cei prezenţi a fost o mare lecţie. Nu noi hotărâm cui facem iniţiere şi când, ci Iniţiatorul a tot şi toate. Trebuie învăţate aceste lucruri cu profund respect, dacă nu, le vei pricepe prin suferinţă.

Şi eu am trecut prin multe îndrumări de acest gen. Au fost atât de dureroase, încât spuneam că gata, am atins limita. Că în această viaţă este suficient. Cineva avea alte planuri cu mine, Spiritul meu ştia mai multe decât mine şi mă iubea mai mult decât o făceam eu. De câte ori nu rostim fraze de acest gen, marea majoritate care practicăm Reiki? Uneori e un laitmotiv al convorbirilor. Dar, mi-am dat seama că e o diferenţă între rostirea şi împlinirea a ceea ce spunem. Da, EL chiar ştie când pune în practică strategiile de aducere pe Cale. Noi nu ştim, de fapt şi, ne sabotăm singuri.

Am scris că citind cartea lui Braden şi făcând tabele, am văzut că stăm prost cu manifestarea divinului din noi şi pentru noi. Asta înseamnă manifestarea Duhului Sfânt pe care îl avem la iniţierea fizică dar, pe care îl vom pierde la prima nemulţumire, la prima bârfă, la prima greşeală. Atunci, ne va fi dor de acea împlinire pe care am simţit-o datorită apropierii sale şi vom munci cu noi înşine pentru a-l readuce.

Este necesară dezvoltarea prin cunoaştere, cel puţin în etapa societăţii de acum, profund intelectuale. Noi nu mai avem acea stare psiho-afectivă, când „Crede şi nu cerceta” era perceput la alt nivel, sublim, faţă de ceea ce afirmăm noi acum, că ni se cere să credem necondiţionat, pentru cei mai mulţi, ceva ce nu există. Aceştia am

devenit. A trăi în lumea super-tehnologizată înseamnă informaţie exterioară care s-a dezvoltat în detrimentul celei interioare. Nu e bine, nu e rău, este! Şi trebuie să învăţăm şi să adaptăm urcarea Scării care nu mai este de lemn ci din metale.

Creierul nostru, primind informaţii va avea nevoie din ce în ce mai mult de activarea unei memorii mai performante. Şi asta o face singur, dar la nivel superior de percepţie. O informaţie poate declanşa o stare de boală sau chiar boală pe o perioadă nedefinită. Gradul de suportabilitate a persoanei respective este redus. Atâta tot. Decodarea impulsurilor interioare, care ne sunt de un real folos, sunt din ce mai mult înţelese de către oameni.

Conştientizarea acestei stări este necesară în zilele noastre. Uităm când coborâm în materie de strălucitoarea energie din care am fost creaţi, aşa că ni s-a mai dat o şansă: să învăţăm să ne recreăm singuri, bucăţică cu bucăţică, celor care încep să se întrebe ce caută aici.

Hai să ne jucăm, să dăm un mic impuls pătratului. În mişcare va construi cercul perfect, care îl va cuprinde. Cercul, care este simbolul Spiritului Celest.

Prin coborârea în materie, Iisus leagă cerul cu pământul dar şi creaţia cu Creatorul, aşezând în cerc forma pătrată care corespunde omului. De fapt El înscrie pătratul în cercul divinităţii astfel încât el este sfărâmat şi rămâne doar CRUCEA din interiorul cercului astfel încât omenirea are posibilitatea să fie legată de divinitate. Din timpul uman să se ajungă la veşnicie (pentru că pătratul este ca o clipă smulsă veşniciei, oprind în el însuşi şi mişcarea), din vizibil la structuri invizibile, subtile, dar pline de măreţia pătrunderii în Lumina formatoare.

Când Patru reprezintă Crucea, acesta este aspectul lui dinamic iar când vedem crucea deasupra inimii în Iconografia creştină, avem reprezentarea „Sfintei inimi”, sau a „Inimii Lumii”. Deci patru ne vorbeşte prin geometria Sacră, devenind un patru încifrat. Deasupra globului Lumii găsim o cruce, glob ţinut în mână de Iisus, iar pământul ca planetă are ca reprezentare un cerc cu o cruce dedesubt.

Exemplele din Biblie sunt grăitoare prin semnificaţia

simbolistică pe care o însumează şi trebuie să căutăm sensul lor în viaţa noastră. El există. Cartea Sfântă a fost scrisă pentru pământeni.

Şi toate acestea le-am scris pentru a face legătura dintre cele PATRU elemente ale ADN-ului şi ceea ce ne-au transmis creatorii noştri de atâta timp. Nu eram pregătiţi la nivel de masă, să înţelegem, până acum, însă totul vine spre noi.

Cercul înscris într-un pătrat este unul din cele mai cunoscute simboluri ale kabaliştilor, reprezentând Scânteia Focului Divin ascunsă în materie. Acea Scânteie este Viaţa.

Rezolvarea matematică a cvadraturii cercului, a dat bătăi de cap tuturor celor care au încercat să construiască un pătrat cu aceeaşi suprafaţă ca a unui cerc. Toţi au ajuns la concluzia că nu este realizabil aşa ceva. Şi totuşi, cineva a realizat aceasta: Iisus, perfecţiunea însăşi. Se va putea şi la nivel uman? Dacă ar fi să ascultăm şi să credem cu adevărat ceea ce a spus El, vom reuşi şi atunci, pătratul şi cercul, vor coincide.

Aşa s-a întâmplat şi în Atlantida.

Căderea în materie (materialitate) a fost profund resimţită, mai ales de cei care erau preoţi în Temple, Marii Iniţiaţi. Unii au ales să lupte cu maleficul, care ştiau că va cuprinde omenirea. Acele vremuri au rămas în memorie şi sub formă de simboluri, urmare a credinţei lor. Datorită acestor iniţiaţi, preoţi şi luptători, care au trecut prin foc Templele şi Sanctuarele în care începuseră orgiile care au dus la distrugerea Atlantidei, mai regăsim sensuri ale simbolurilor la care, până de curând, nici nu gândeam.

„Crucea Atlanteană”. Acest Simbol mi-a fost trimis de cel care, pe parcursul câtorva luni, a redevenit ghidul meu spiritual. Dacă scriu acum această carte, o infimă parte (ştiu că nu va accepta nici atât), i se datorează. Dar când dăruieşti, mulţumirile se cuvin a fi adresate de cea care era la poarta Templului.

Decriptarea acestui simbol s-a petrecut în timp. Percepţiile aduse au fost atât de puternice, de reale, încât „am avut senzaţia că m-a lovit un meteorit”.

Formarea omenirii este ritmată de cuaternar. Formarea crucii constituie adevărata cvadratură a acestui cerc.

În Reiki am făcut cunoştinţă cu SIMBOLURILE. Citisem şi înainte despre ele dar impactul a fost dur. Din cauza DE CE-urilor mele.

CE sunt simbolurile?

Noi pornim cu simboluri determinate, adică cele primite de Usui pe muntele Kurama. Se spune că ele creează legături spre Sursă cu intenţionare energetică, clară şi bine stabilită, care nu depind de noi, şi cam atât.

Dar, este posibil să regăsim ideile şi adevărurile pe care simbolurile le concretizează? Care sunt acestea, cui aparţin, de ce le-a creat, de ce atât de multă lume are acces la ele acum şi, pe termen lung, se schimbă acţiunea lor? Cum? Multe întrebări care simţeam că mă vor duce spre o lume nouă, dacă voi fi constantă în a aştepta răspunsurile. Un lucru destul de nou pentru mine, obişnuită să citesc, să verific repede cele scrise şi gata, se finaliza o problemă. Dar să aştept pe termen lung, nici eu nu ştiam prea bine ce, mi se părea fără sens. Şi totuşi, ceva din mine, era hotărâtă să aştepte.

Înainte de a începe gradul 1, am făcut exerciţii de activare a palmelor. Mi-am prins şi vârful degetelor cu cleşti de rufe, pentru că aşa citisem într-o carte. Nu zic că a fost un moment tare plăcut fizic sau de privit, dar scria în cartea de Reiki că se poate verifica energia înainte şi după iniţiere. Aşa că m-am hotărât să verific. Mi-a prins bine această încăpăţânare a mea de a avea o cunoaştere clară, de „a fi în temă”.

După prima iniţiere am început practica în Reiki. Dar nu aşa, câte 5 minute, cum se spune la curs, ci stând şi câte 15 – 30 de minute, cu mâinile într-un loc.

Simţeam energia cum curge prin palmele mele şi apoi dispărea absorbită de un interior pe care îl monitorizam foarte atentă, aproape tot timpul uluită de ceea ce se întâmpla, eu nefiind decât un spectator, din ce în ce mai fidel.

Unde ajunge energia, ce se întâmplă acolo? Eram eu şi starea nou percepută, care nu depindea de mine dar, undeva, se întâmpla ceva. Să nu credeţi că trăiam ceva de genul: vreau să rezolv această ecuaţie matematică şi gata. Eu voiam să ştiu şi ridicam neputincioasă din umeri dându-mi seama că nu pot să explic, dar că ŞTIU. Mă uluia şi

mă amuza, în acelaşi timp această situaţie. Eu, care căutam şi, de cele mai multe ori, găseam răspunsuri mulţumitoare în cărţi, acum trebuia să fiu… propria mea carte.

Ei bine, nici cei din jurul meu nu au scăpat de aplicarea tratamentelor.

Şi am făcut gradul 2 şi 3. Am învăţat cum se desenează simbolurile. Mă uitam la ele aşa cum se uitau cei care priviseră scrierea cuneiformă, înainte de Champolion. Recunosc că asta făceam, nu pot spune că meditam cu ele. Pur şi simplu le priveam, le desenam în aer şi simţeam energia lor cum se manifestă. Dulce copilărie mai trăiam atunci. La un moment dat, ştiu că am aplicat simbolul Dai-Ko-Mio (DKM) şi, l-am dat deoparte din locul în care îl desenasem. Tot mai era energie în acel loc.

Este un lucru simplu, explicabil, dar important este ca să practicăm şi să observăm.

Evident că veneau şi întrebările, dar eram un elev model din acest punct de vedere, al practicii şi observării.

Le aplicam în tratamente şi simţeam că este mult mai mult, dar căutam acel „ceva” ca manifestare în mine, nu în exterior, apoi ridicam ochii şi gândul la Sursă. A trebuit să treacă mult timp, până să descopăr că SURSA este şi în mine iar Sursa de sus o activează pe cea de jos. De „ştiut” ştiam teoretic acest lucru… ca toată lumea, dar să şi simţi, să trăieşti deplinătatea înţelesurilor, este o altă stare.

O luasem de bună: de la Sursă, inepuizabilă şi totală şi de nemanipulat cu ea, vine, curge energie şi, tu o primeşti. Te foloseşti de simboluri care o direcţionează şi stai deoparte, altfel s-ar putea să nu funcţioneze. Nici vorbă că s-ar putea manipula cu acea energie. Aşa era pe vremea aceea, astăzi s-au mai schimbat informaţiile.

M-am înspăimântat când am pus mâinile pe băiatul meu, pe spate, într-o anumită poziţie. A spus că îi arde coloana, de fapt aproape a ţipat aşa că de atunci încolo am terminat cu tratamentul pe el, o bucată de timp, suficient de lungă. Nici nu mai voia să audă. Am realizat că este vorba de Kundalini, că puteam să fac o nenorocire, am întrebat şi eu pe maestra mea şi mi-a spus că nu am aplicat tratamentul corect, că trebuie „să respect întocmai poziţiile din

manual, fără niciuna în plus”. Punct. Nu are nicio vină, eram la începuturile Reikiului la noi în ţară, informaţiile erau atâtea câte erau. Dar, îi sunt recunoscătoare pentru ceartă. Pentru că, atunci am ştiut că Reikiul este ceva mai mult, pe care trebuie să-l cunosc, ca să nu fac rău. Simplu de gândit aşa, nu?

Când vrei să ştii, cauţi. Am reluat cărţile marilor maeştri fie ei teozofi, kabalişti, rosa-crucieni, budişti sau alchimişti.

Scriu clar: în ortodoxie nu am căutat. Nici nu-mi trecea prin cap în acea perioadă de început. Până de curând. Am să încerc să fac o retrospectivă. Poate le va fi de ajutor celor care sunt pe această cale.

Am citit în unele cărţi despre REIKI şi este şi părerea câtorva maeştri, că simbolurile sunt „unelte ajutătoare”, sunt „cârje” de care nu mai ai nevoie după un timp. Nu mi se pare că este chiar aşa.

Reprezentarea prin simboluri a cunoaşterii spirituale este o cale de transmitere a învăţăturilor – atâtea câte sunt pe planetă la ora actuală.

Deci, am înţeles eu pe urmă, că energia vine de sus, iar noi o primim prin aceste simboluri, care… sunt coduri de manifestare ale acelei energii, sunt o mare forţă, cuprinsă în câteva linii. Un fel de a coda energia, transmis de mult timp pământenilor. Iar marii iniţiaţi au păstrat aceste simboluri, revelate acum omenirii în masă.

De ce? Pentru ce avea nevoie cerul de atât de mulţi oameni? De ce aveau nevoie atât de mulţi oameni să acceseze această putere, la urma urmei, pentru că era o nouă stare care te cuprindea, se instala în tine, aducătoare de manifestări, destul de năstruşnice, uneori (ca să mă exprim mai clasic)?

Cu răspunsurile venite din înalturi cred că stăteam bine, dar nu le pricepeam eu decât după ce se manifestau şi asta venea, în timp.

Adică: nu auzeam nimic cu urechile fizice, cum doreşte multă lume, dar percepeam, şi mai ales observam aplicarea acelei percepţii, de ajunsesem să spun tot timpul: „Aha, am înţeles!”. La început, pentru că, mai apoi, spuneam, „Asta am înţeles, ce urmează?”

Nici măcar nu aveam vise premonitorii cum începuseră să aibă unii cursanţi. Ce e drept, vedeam culori, forme dar, nu le dădeam importanţa pe care le-o dădeau alţii. Am observat că dacă nu te

extaziezi în faţa unei persoane care vede muuulte culori eşti considerat gelos, că nu înţelegi „acea” lume mirifică, că eşti pierdut pentru Paradis. Şi nu aveam cunoaşterea de acum, dar tot încercam să-i fac să înţeleagă că este ceva bun, dar periculos. Nu-mi plăcea că acele percepţii puseseră stăpânire pe prietenii mei şi ei, aproape nu mai vedeau altceva. Erau unii care sufereau că nu văd şi, se resemnau: „Eu nu pot să văd, nu pot” dar s-au ambiţionat şi au muncit în continuare şi acum sunt buni maeştri şi terapeuţi. Ei au înţeles, pe parcurs, că percepţia este mult mai importantă, este comunicarea de care e bine să ţii cont (adică acele avertizări de care avem parte, să nu facem aia sau ailaltă, dar noi nu ţinem cont şi după aceea spunem: ce bine era dacă îmi ascultam *intuiţia*, ridicând la rang de ştiinţă a ascultării ceva care, doar din când în când, observăm că există).

Esenţa spiritului din Reiki rezidă în simbolurile primite de Mikao Usui.

Cât de uşor trecem peste această informaţie dar câte porţi de comunicare nu a deschis pentru omenire, pentru cei mulţi. Este important acest aspect: de cei mulţi. Am devenit o masă umană unită prin accederea la o energie unică. Nu o nouă religie. Nu. Pentru că fiecare a început să aibă o altă legătură cu religia din care face parte. O legătură de *suflet*, cum se spune.

Eu una, eram ortodoxă şi cam atât. Adică aprindeam o lumânare, mai spuneam Tatăl nostru sau citeam, la nevoie, Paraclisul Maicii Domnului. Ştiam că există Dumnezeu, dar era o noţiune abstractă, tare depărtată. Eram uluită când vedeam patima unora care spuneau că merg la biserică, că spun o grămadă de rugăciuni al căror nume mi-era total necunoscut. Nu-mi plăcea patosul lor, de moment, nu-mi plăcea că în următoarea clipă vărsau venin asupra, „ălei a, care face şi drege şi dracii o s-o ia”. Vedeau defectele celorlalţi cu lupa. Era înspăimântător. Două persoane distincte, într-una singură. Mai bine lipsă.

Crescusem altfel, într-o puritate religioasă pe care o uitasem (credeam eu).

Mi-am amintit, la un moment dat, că ducându-mă în fiecare

duminică cu bunicul la Biserică, câţiva kilometri buni pe jos, aveam o singură dorinţă: să-L rog pe Iisus să-mi dea în palme, lumină şi căldură ca să pot vindeca florile din grădină, să nu se mai ofilească şi să moară. Suferream cumplit când vedeam cum li se scutură petalele. Aşa că, m-am aşezat în faţa icoanei şi am început a-l explica. Sincer şi cu toată încrederea mea de copil, cu palmele larg deschise. Nu ştiu ce am primit, ce s-a întâmplat în acel sufleţel, dar tot drumul am ţinut pumnii strânşi iar când am ajuns la florile mele am început să le mângâi cu credinţa că vor primi Lumina de la El şi o să se facă bine, nu o să mai moară. Mare noroc am avut cu bunicul care a înţeles ce era cu mine, şi care mi-a spus că florile tot or să se ofilească, dar că se vor bucura mai mult cât stau aici, pe pământ. Şi eu vedeam că sunt *altfel*, mai frumoase, mai puternice de când primeau acea lumină ca razele soarelui, dată de Iisus prin palmele mele.

Acea totală încredere în El, acea trăire şi paza legilor Lui, care la ai mei bunici era simplă şi totală şi manifestată cu uşurinţă şi firesc, nu o regăseam la lumea din jur. Amintirile erau undeva departe iar eu trăiam în mijlocul unei lumi care explica, folosind prea multe vorbe, ceea ce nu simţeau, iar eu nu credeam că este ca ei.

Uitasem învăţăturile copilăriei iar în mine nu era decât un mare gol, de care nici nu eram conştientă.

Simbolurile au conferit o scânteie de legătură cu Divinitatea, pe care le-o putem transforma în undă permanentă şi atunci **manifestarea este deschisă,** aşa cum i-a îndrumat pe mulţi reikişti care au mers pe această cale.

Cel care învaţă să se ridice până la contemplarea unui simbol în lumea arhetipurilor, din care provin, va simţi în el cum se produc mişcări şi vibraţii care vor determina descifrarea prin acel: „Aha, ştiu”, chiar dacă neexplicabil la început. Munca fiecăruia.

Ştiinţa din zilele noastre m-a ajutat enorm, mai precis fizica cuantică. Se spune ca Dumnezeu le-a vorbit iniţiaţilor, profeţilor, hierofanţilor. În realitate, Dumnezeu de-a lungul eonilor tot ne vorbeşte şi continuă să o facă şi acum. Dar, cine are urechi de auzit glasul LUI în inima sa? În timpurile de acum ştiinţa devine promotoarea descifrării creaţiei, poate om privi şi noi altfel la manifestările din jurul nostru şi le-om înţelege. Ceea ce au auzit şi

reprodus cei de dinainte, a fost determinat de situaţia existentă, de problemele şi mentalităţile epocilor respective. Marile descoperiri ştiinţifice o luau cu mult înaintea epocii dar acum, datorită dezvoltării intelectului uman tot mai mult omenirea are acces la o cunoaştere care era destinată numai iniţiaţilor.

Descoperirile fizicii moderne se află azi la graniţă cu adevărurile exprimate de mii de ani de tradiţiile spirituale ale lumii, energiile fundamentale ale lui Dumnezeu, sunt redescoperite prin teoriile fizicii cuantice. Îmi imaginam cam ce au simţit cei din laborator când au văzut şi înţeles, că dacă se concentrează pe ideea de undă, energia devine undă, dacă vor particulă, devine particulă şi încă mai şi influenţează pe altele aflate la distanţe mari care manifestă aceleaşi proprietăţi.

Gândul nostru este o undă cuantică, este energie. Cuvântul sau gândul, îl transformă în particulă concretă, îl stabilizează, într-un fel. Când emitem o particulă (un gând) ea pleacă de la noi dar reapare într-un punct din spaţiu cu care rezonează. Imaginaţi-vă un gând de ură (ca doar nimeni nu-l vede, nu?). Pleacă şi când vom mai emite alt gând ne trezim racordaţi la ceva mult mai puternic. Şi, mai spunem că nu avem noroc. Noi am dat, noi am primit. La fel cu gândurile de iubire, nu de genul: vreau să fie al meu, ci acea iubire de început în care încă nu devine manifestare egotică sau pur fizică (vom vorbi mai încolo despre asta). Dar între timp amintiţi-vă de „efectul aripilor de fluture". O mişcare de aripi la Ecuator poate provoca tsunami în Florida. Şi aparatele, acordate pe anumite frecvenţe pot provoca la ora actuală măcar un vânt tropical, nu?

Prin iubire unda noastră ajunge la îngeri şi la arhangheli dar şi la demoni… vă daţi seama de la cine primim răspuns? De la cei pe care îi apelăm, nu?

Şi dacă gândim „iubire" pentru Creator, cum ne va răspunde EL? Doar există Legea Corespondenţei care se va împlini şi într-un caz şi în celălalt. Este modul meu de a privi această descoperire ştiinţifică care m-a ajutat să-mi ordonez mult mai clar cunoaşterea primită.

Cineva ne-a gândit şi ne gândeşte în continuare cu IUBIRE! Prin accederea noastră la cunoaştere începem să percepem frânturi din marele Gând Cosmic. Mai greu este cu însuşirea şi punerea în practică

şi, mai ales, a continuării practicii.

Dacă credeţi că am scris doar de dragul unui enunţ, vă înşelaţi. Practicăm şi… ne plictisim sau nu ne iese. Oamenii sunt capabili de motivaţii tare ciudate uneori. Nu, motivele sunt câteva: am ajuns prea repede, prea brusc într-o anumită energie. Atunci ar fi bine să lăsăm timp pentru acomodare, să fim atenţi la percepţii şi să încercăm să le monitorizăm, fără interferenţele gândurilor de joasă vibraţie: mi-e greu, mi-e frică, simt îndoială… e ca şi cum am merge pe autostradă şi punem o frână bruscă: cine ameţeşte sau e proiectat prin parbriz? Evident că nu ne mai trebuie – cel puţin pentru acest secol!!!

Alt motiv ar fi că atunci când suntem o luminiţă mai mică, atragem musculiţe, când suntem un foc de tabără, prezenţa noastră este percepută ceva mai de departe şi de către cineva mai „mare”. Şi, cu îngăduinţa Bunului Dumnezeu, suntem testaţi. Merităm acel loc şi să plecăm mai departe? Eu cred că nimic nu mişcă în universuri fără acord divin. Acu să nu înţeleagă cineva că Doamne-Doamne te vede personal şi începe să-ţi facă un referat. Nu, sunt Legi în virtutea cărora vom învăţa, care sunt pe pilot automat. Asta e tot. Te-ai situat într-un anumit cadru legal-divin, înveţi să citeşti, aplici şi ţii cont pentru totdeauna. Nu Dumnezeu este nedrept sau părtinitor.

De asta lecţiile sunt mai uşoare la început, nici nu le observăm. Apoi, pentru a ni le însuşi, ele devin din ce în ce „mai vizibile”. Nu este uşor deloc dar aşa învăţăm mai întâi să recunoaştem ce avem de făcut. Este cel mai mare pas. Cel mai important. Rezolvarea situaţiilor se va face tot în conformitate cu ceea ce şi cât am înţeles.

A fost lungă introducerea la capitolul despre simboluri, dar consider informaţia dată ca necesară.

Unii vor înţelege mai puţin, dar, va însemna un pas mare, însă, vor fi şi cei puţini, care vor înţelege mult, şi atunci REIKIUL va deveni ceea ce a fost cu intenţie dăruit omenirii: **Iniţierea Luminii, Iniţierea Duhului Sfânt.**

Simbolurile reiki

Sunt două identificări date simbolurilor şi să le cunoaştem

pentru că este necesar să nu le amestecăm.

Sunt simboluri care vin din materie înspre noi, adică cele ale lucrurilor inerte, ale obiectelor fizice, materiale, cărora noi le punem o amprentă pentru a lumina gândul uman şi a fi transmise doar la o mică grupare, să zicem, chit că are ramificaţii pe tot pământul.

Precum vedeţi, simbolismul este cel mai corect mod de a transmite adevăruri de ordin superior, fie ele religioase sau metafizice, ceea ce în zilele noastre ori nu se recunoaşte ori se ignoră, ceea ce denotă o stare deplorabilă a sufletului uman, voită de unii, acceptată de alţii, suflet pe care toţi afirmăm că îl avem, că îl cunoaştem dar mereu suntem în căutarea lui.

Viaţa oamenilor şi lumea în care trăim sunt ele însele alegorii. Alegorii şi simboluri ale unei alte vieţi şi vălurile unei altei lumi. Cei care îşi vor dezvolta o minte smerită şi înţelegătoare vor pătrunde înţelesul tainic a ceea ce li se arată. Cu toate că simbolurile fac parte din viaţa zilnică, sunt vizibile, simple, ele trebuie integrate cu credinţă absolută, în noi înşine şi lăsate apoi să se manifeste.

Este necesar să avem o privire cuprinzătoare, aprofundată asupra simbolurilor, pentru că ele sunt limbajul naturii însăşi care le-a păstrat pentru noi, pentru că, de tare de de mult, ştiam să comunicăm cu ea. Sunt câteva zeci de mii de ani de când uitarăm cum se face asta, marea majoritate.

Avem o şansă uriaşă acum.

Limbajului ocult i se mai spune şi *limbajul păsărilor, limbajul celest.* Însă şi sufletul este comparat cu o pasăre în opoziţie cu şarpele atmosferic, la daci, de exemplu. Însă pasărea şi sufletul formează un cuplu antagonic, atunci când sunt împreună. Pasărea reprezentă lumea cerească.

Este dovada unei altei legături păstrată vie în memoria omenirii. Fiinţa umană reflectă tot universul în ea, tot ceea ce se găseşte în cer, în infern sau pe pământ.

Totul este reflectat de această fiinţă care se priveşte neştiutoare, de ceva veacuri.

Într-un simbol determinat, aşa cum sunt cele din Reiki, trebuie să redescoperim ideile şi adevărurile pe care el le concretizează.

Iar unii vor ajunge să vadă corespondenţa cu lumea din care au venit. Aşa se descoperă şi se creează o corespondenţă cu lumea de sus care ne vorbeşte tot timpul… simbolic. Nu că nu ar şti limbajul pământenilor, dar acesta este destul de simpluţ, ca să fiu elegantă. Altfel comunicarea, în sensul ei descendent este mult îngreunată dacă nu şi neînţeleasă şi tot noi ajungem să ne plângem.

Celălalt tip de simbol este cel al lumilor celeste, predate unele şi în Reiki ca mod de comunicare, căi de accesare a energiei Sursei.

Cho Ku Rei

Manualul de utilizare a simbolului, că tot se plângea un maestru că nu-l are, este forma lui. Îl vom desface ca să-l putem analiza mai bine.

Avem două linii, una orizontală şi una verticală. Este relevant acest lucru. Când trasăm o linie, undeva delimităm două spaţii, planuri, le creăm, anunţăm universul că întreprindem ceva.

Deci: începem cu linia orizontală, apoi formăm un unghi drept în jos. Intrăm în spaţiul doi, cum ar veni. Dacă am început prima linie din partea stângă, vom începe înspre dreapta să trasăm o spirală, apoi încă una mai mică, cuprinsă în prima şi încă una. În total trei spirale şi ne oprim după ce depăşim linia mediană, deci: trei spirale jumătate…

Şi am format simbolul Cho Ku Rei.

Semnificaţiile ideogramei kanji ajunse la noi, sunt cele care se predau la cursuri şi se găsesc în cărţile pe care le veţi găsi la bibliografie.

Câteva: Doamne! Pune puterea aici!

Dumnezeu este aici!

Putere a universului, vino Acum, Aici!

Să desenăm acest simbol, gândind la semnificaţiile liniilor pe care le imprimăm în spaţiu.

Nu desenăm oricum, ci cu ideea clară că liniile sunt Lumină. SUNT, nu gândim cu sau DE lumină, ci SUNT LUMINĂ.

„Există o putere generatoare a formelor, această putere este lumina. Lumina creează formele, urmărind legi matematice eterne. Lumina care este instrumentul material al gândirii” (Éliphas Lévi – Cheia marilor mistere)

Acesta este „instrumentul” pe care îl folosim şi tot marele ocultist îl denumeşte:

„Lumina este instrumentul Verbului, scriitura albă a lui Dumnezeu pe marea carte a nopţii”, adică a nopţii spiritului nostru.

Asupra acestui mod de a accesa Lumina trebuie să medităm şi să devenim conştienţi de marea lucrare la care ni s-a permis accesul.

Să nu fie cu supărare, dar am văzut mulţi cursanţi care *scrijelesc* ceva în palmă, care numai simbol nu e. Mă gândeam că dacă ar avea un fier înroşit în loc de propriul deget, atunci nu ar mai proceda aşa – aceasta este greşeala maeştrilor lor. Trebuie să-i îndrumi cu răbdare şi calm. Ideea cu fierul înroşit este bună, pentru că lucrează pe mai multe planuri asupra elevului, le sensibilizează partea senzorială cu un minimum de imaginaţie.

Simbolul se simte, se integrează în structura energetică a elevului care prin practică îl va percepe la vibraţii din ce în ce mai subtile. Desenat *deasupra* palmei, la 1 – 2 cm va face ca percepţia simbolului să fie mai bună. Şi asta se învaţă de la prima predare. Este racordare la Spirit a cărui energie vrem să o manifestăm în dimensiunea noastră, el existând deja în structura fiinţei umane, ocultat de ceva timp.

Deci începem cu o linie de lumină orizontală, pe care o proiectez, o aduc în jos şi continuăm anti-orar spiralele. Anti-orar pentru că asta înseamnă *condensare*, vom termina a treia spirală dincolo de linia verticală. Acela este *punctul de maximă condensare a energiei Reiki.* Până acum am accesat Sursa, acum o stabilizăm.

Acel punct reprezintă infinitatea Sursei, este Infinitul, aşa cum spun marii iniţiaţi.

„Punctul acela de mişcare, mult mai slab ca raza lunii.

E stăpânul fără margini, peste marginile lumii”.

Cred că toţi ştim aceste versuri din Scrisoarea 1, a lui Eminescu.

Am văzut maeştri Reiki arătând cum se desenează simbolurile şi

a căror rapiditate era demnă de Circul de Stat. Numai ei ştiau ce semne făceau universului. Iar elevul, imitându-l pe maestru, făcea şi mai şi Şi eu l-am desenat aşa o perioadă şi nu mai simţeam nimic, m-am întrebat ce se întâmplă şi am căutat răspunsuri.

Îl desenăm în încăperi pentru protecţie. Începem din dreptul ferestrei (de la lumină), anti-orar, continuând pe tavan şi pe podea. Îl creăm mic, poate să fie cât un vârf de ac, cu atât mai bine. Apoi îl expandăm, formăm o încăpere din lumină direct proporţională cu Intenţia noastră.

Acesta este un prim mod de a învăţa CKR.

Apoi îl desenăm pe chakre de sus în jos şi pe umeri, formând Sfânta Cruce.

LUMINA este cea mai puternică protecţie, venită direct din Nemărginirea LUI.

Şi unde este Lumină nu sunt boli, necazuri, dizarmonii, viruşi, necunoaştere, întunericul minţii şi al sufletului. Cuanta de lumină se transformă conform Intenţiei noastre, a „chemării" pe care i-o adresăm. E ca şi cum am deschide o linie directă cu „Satelitul Doamne", cum spune părintele Rafael Noica. „Pune TU Doamne, cât şi cum este nevoie aici". Acesta este un prim aspect, vizibil. Nu acţionăm noi, ci, prin Iniţiere, avem acces la acest mare dar. Cu cât îl folosim mai des şi conştientizând, detaşat, cu uimire copilăroasă, ceea ce facem… cu atât va fi mai bine.

Ştiţi cum arată un titirez? Acea jucărie căreia îi dăm un impuls şi ea se tot învârte? Aceasta este imaginea simbolului văzută de sus, din înalturi.

Încercaţi să vizualizaţi aşa simbolul. Energia degajată este uriaşă.

Imaginaţi-vă Simbolul tridimensional în faţa voastră. De 15 – 20 de cm. Imprimaţii mişcarea de rotaţie. O să ameţiţi privindu-l. Mie aşa mi s-a întâmplat. La început, imprimaţi-i o mişcare mai lentă. Lăsaţi-vă pătrunşi de vibraţiile lui. Vor fi valuri din ce în ce mai puternice de culoare şi chiar de sunet. Pentru că există şi un sunet propriu acestui simbol. Poate nu o să vedeţi şi nu o să auziţi nimic la început, sau doar vag. Dar cumva, veţi şti că aşa este, că asistaţi la o manifestare cosmică,

celestă, divină.

Culorile şi sunetele fac parte din lumi şi regiuni din care este constituită sfera noastră actuală de dezvoltare.

Ni se mai spune la cursuri că nu forma în care este desenat simbolul contează ci… repetarea de trei ori a numelui lui. Deh! Ştie Sursa ce vrem şi ne serveşte. De ce să ne chinuim noi?!

Că tot se vehiculează ideea cu programele făcute de alţii, sigur de data asta ne facem noi o programare… spre haos. Pentru că asta creăm. HAOS!!! Şi dăm dovadă de o mare ignoranţă şi lipsă de respect, noi, cei care am fost binecuvântaţi de a primi lumină.

Mult timp mi-a trebuit şi mie să înţeleg acestea. Am trecut (şi trec şi acum) prin încercări teribile. Dar, nu m-am dezis niciodată de Lumină, de Dumnezeu – Tatăl şi Mamă.

Un prieten nepreţuit mi-a amintit în clipele grele de pilda lui Iov. Am trăit-o cât mi-a fost dat şi mulţumesc că am fost atât de iubită încât Ierarhiile au considerat că sunt pregătită să trec probe atât de grele. Pentru cei mulţi pot fi o mare păcătoasă. Cum să le spun că sunt probe iniţiatice? Pierzi totul, aici, pe pământ şi ai totul în ceruri. Sună bine în urechile celor mai mulţi. Dar, cum este să vezi durerea şi spaima chiar şi neputinţa în ochii celor dragi când se uită la tine ca la un ciumat?!

Prin toate acestea veţi trece toţi cei care veţi primi iniţieri în Reiki. Dar şi ajutorul dat este pe măsură, ba chiar mult mai mare.

Numai să aveţi sufletul îndreptat spre Dumnezeu. Atât.

Deci: avem un CKR spaţial în faţa noastră. După ce ajungem să percepem pachetele de cuante care sunt eliberate, asta după zeci şi sute de imagini create, într-o bună zi vom avea un prototip. Îl putem păstra într-un seif al nostru (se învaţă la un moment dat) sau depune în Banca Cosmică. Revenim oricând la el pentru a-l folosi. Este o posibilitate. Cel mai bine este să îl formăm în momentul în care avem nevoie pentru noi sau pentru pacienţi (vibraţia lui este în funcţie şi de necesităţi, nu depinde de ceea ce vrem), dar se pot întâmpla multe cu noi, hai să spun: multe agresiuni de nici nu mai ştim cum să-l desenăm, darămite să-l proiectăm spaţial.

Facem o sferă de Lumină şi „implementăm” CKR în sferă. O

punem în seif şi o luăm când avem nevoie. La fel putem proceda cu toate simbolurile. Cu fiecare în parte sau chiar făcând o unică sferă, după intuiţie.

Nu am să mai repet ceea ce s-a scris în cărţile, manuale-le de Reiki. O listă veţi găsi la sfârşitul cărţii.

Căutaţi acest simbol în jurul vostru: priviţi galaxia, descoperiţi-l în pietre, în forma cochiliei melcului (este un exemplu perfect). Suprapuneţi-l peste toate din jur şi veţi ajunge să-l găsiţi înscris în marea Carte a naturii.

Formaţi-l pe fiecare chakră, lăsaţi-l pe el să se rotească. Voi fiţi doar spectatori şi bucuraţi-vă. Primiţi şi priviţi cu respect acest spectacol al energiei divine. Mulţumiţi. Recunoştinţa e un semn de conştientizare. Veţi fi şi mai iubiţi pentru asta. Dar, fiţi consecvenţi. Nu lucraţi cu el lunar, rezultatele vor fi tot aşa. Consecvenţa este o manifestare umană pe care greu o aplicăm. În acest demers este vitală, altfel, tot amânând, din lipsă de timp, spaţiu sau orice altceva, este din ce în ce mai dificil de revenit. Cred că mulţi înţeleg la ce mă refer.

Sau, puteţi să îl faceţi aşa: intru în dimensiunea luminii (linia orizontală) şi cobor un canal vertical de lumină până la coccis de unde încep să proiectez spiralele în jurul corpului, până ajung cu punctul final în dreptul inimii. Îl lăsăm, îl privim cum expandează în noi şi în jurul nostru.

Un vârtej de lumină în care se vor întâmpla multe. Iarăşi, monitorizaţi ca mişcarea spiralei să nu fie rapidă. Nu trebuie să iasă fum din voi, fiţi blânzi cu voi înşivă.

Puteţi desena CKR ducând verticala până la steaua de sub picioare apoi să vă înfăşuraţi în spirale. Lăsaţi să se termine acolo unde trebuie, unde vrea energia, nu voi. Şi în exemplu de mai sus la fel. Am dat ca reper chakra inimii. Nu e obligatoriu. Dar ştiu că la început, toţi întreabă, toţi avem nevoie de îndrumări. Apoi descoperim singuri ce şi cum.

Şi când practicăm această înfăşurare în simbol se petrec lucruri minunate. Fiecare le va descoperi după ce va practica. Aş putea să scriu zeci de pagini, dar sunt convinsă că v-aş priva de un mare dar. Veţi încerca, unii, să simţiţi ceea ce vă dau ca reper. Nu este corect din

partea mea. Ar fi bine să practicaţi aceste exerciţii având un maestru prin preajmă, mai ales dacă sunteţi la început de drum sau măcar într-un grup.

Deasupra unui animal, nu-i imprimaţi viteza luminii. S-ar putea să aveţi cine ştie ce surprize! Data viitoare să nici nu vă mai lase prin apropiere. Mi se pare corect din partea lui, nu şi a voastră.

Trimiteţi spirala de lumină, într-o noapte cu stele, spre cer, cu intenţia de a vă racorda cu steaua voastră, chiar dacă nu o cunoaşteţi până în acel moment. Ea nu va greşi drumul, ne priveşte în fiecare noapte. Va fi o revedere plină de emoţii.

Creaţi un CKR în faţa voastră, ca şi cum ar fi culcat. Spiralele formează un tunel de lumină. Introduceţi mâna în acel tunel. Fiţi atenţi la ceea ce simţiţi. Unora le este un pic teamă, la început. Este o diferenţă mare de energie între mâna care este în spirală şi cealaltă, diferenţă cu care corpul nostru nu este obişnuit, aşa că mintea, mereu prezentă, ne avertizează ca şi cum am fi în faţa unui pericol. Depinde de voi să comunicaţi mentalului că nu e niciun pericol.

Creaţi un CKR mare în faţa voastră (evident că la turaţie rezonabilă). Meditaţi asupra lui, încercaţi să îi simţiţi vibraţia. Cu timpul… veţi vedea energia superbă care se degajă. Este un spectacol fascinant. Apoi intraţi în el. Linia mediană să se suprapună pe coloana vertebrală. Atenţie la acest lucru. Fiţi atenţi la ceea ce percepeţi, lăsaţi această energie să pătrundă în fiecare celulă din corpul vostru. Asta în primul rând, apoi de abia după o perioadă de exersare, expandaţi-l în exterior. Nu vă grăbiţi. Dacă voi nu sunteţi lumină în interior, cum o să percepeţi ce este în exteriorul vostru şi mai ales cât. Nu aveţi termen de comparaţie.

Tot ceea ce am descris, se aplică şi în tratamentul la distanţă, folosind şi alte simboluri.

Într-o zi, având spirala desenată în faţa mea, am început să trimit simbolurile… ca pe topogan. Le desenam şi le lansam spre persoana la care trebuia să-i trimit tratament, ea aflându-se la celălalt capăt al spiralelor… în alt oraş. A doua zi mi-a spus că a perceput un şuvoi puternic de energie a cărui intensitate creştea mereu, până s-a stabilizat la un moment dat şi a stat în acea energie mai mult timp.

Încercaţi şi voi, lucraţi cât mai mult. Numai să vreţi. Voinţa este motorul manifestărilor noastre, mai ales a celor spirituale.

Simbolurile nu sunt doar desene şi nume şi gata scăpăm de munca proprie, spunând că „au inteligenţă proprie”.

Da, au, este adevărat, dar ce-ar fi să faceţi şi voi cunoştinţă cu ea?

Ce-ar fi să înţelegeţi şi alte dimensiuni?

Ce-ar fi să răspundeţi la invitaţia la vals a cosmosului şi să lăsaţi partenerul să vă conducă?

Zilele acestea, m-am întâlnit cu un maestru Reiki la care fusese în vizită o doamnă din America. Practica şi ea Reiki de ceva ani şi a rămas surprinsă când colegul român i-a spus că el desenează, de fiecare dată, la fiecare pacient, simbolurile şi încă din memorie. Ea le avea desenate pe cartonaşe şi gata, ele funcţionau.

„Cred că ţie îţi spunea că nu practici Reiki”, a concluzionat prietenul meu.

Haideţi să vedem, cât de puţin, ce sunt spiralele.

Spirala logaritmică se întâlneşte frecvent în natură. Un exemplu sunt curbele formate de şiruri de seminţe ale florii-soarelui, care sunt spirale logaritmice.

Multe specii de cochilii sunt de asemenea curbate după astfel de spirale.

Tot spirale logaritmice sunt şi nebuloasele din cosmos, precum şi cozile celor mai multe comete.

Pitagora elaborează ştiinţa şi arta numerelor, afirmând că „totul este orânduit după număr”. Pitagora considera că fiecare stea, planetă sau satelit emite o vibraţie proprie pe parcursul călătoriei sale prin spaţiu şi că toate vibraţiile corpurilor cereşti compun ceea ce se numeşte „muzica sferelor” sau Armonia Universală.

Când se naşte o fiinţă, în structura atât de proaspătă, nesofisticată şi sensibilă, se întipăreşte melodia creată de vibraţiile stelare din acel moment. Această impregnare rămâne în fiinţă pe parcursul întregii vieţi şi este determinantă pentru modul ei de a fi şi de a acţiona.

Prima inspiraţie a nou născutului aduce în corp, odată cu aerul,

şi energia cosmică specifică acelui moment şi loc. Această întipărire seamănă cu realizarea primei fotografii, care va rămâne întipărită pe retină toată viaţa, având imprimată prima hartă stelară a noii vieţi.

Tradiţia populară explică acest proces printr-o metaforă sublimă: la naştere pruncul este asistat de Ursitoare (reprezentarea energiilor astrale personificate) şi ele influenţează nou-născutul cu puterea lor, hărăzindu-i cursul întregii vieţi.

SPIRALA este legată de simbolismul acvatic al cochiliei şi de cel al fertilităţii, de simbolismul cosmic al Lunii. Ea reprezintă totodată caracterul ciclic al evoluţiei, ritmurile tainice şi repetate ale vieţii, permanenţa fiinţei, care este confruntată cu vremelnicia mişcării.

O spirală dublă simbolizează şi evocă simultan cele două sensuri (YANG (+) şi YIN O), eliberarea spirituală şi înlănţuirea datorată ignoranţei; evoluţia şi involuţia; naşterea şi moartea;

Ea indică acţiunea misterioasă a celor două forţe fundamentale care se manifestă în sens invers.

Tot nişte spirale duble sunt şi dubla încolăcire a celor doi şerpi mitici pe **Caduceul lui Mercur**, dubla mişcare de încolăcire a celor două canale principale – **Pingala Nadi**, în legătură cu nara dreaptă şi **Ida Nadi**, în legătură cu nara stângă – împrejurul **Canalului fundamental**, sau cu alte cuvinte a **Axului fiinţei umane – Sushumna Nadi.**

Spirala evocă de asemenea dinamica vieţii, mişcarea sufletelor, în cadrul creaţiei şi a expansiunii universului, călătoria sufletului după moarte de-a lungul unor cărări care cel mai adesea îi sunt necunoscute şi care în cele din urmă îl conduc prin ocolişurile lor ordonate, spre izvorul central **ultim** al vieţii veşnice, **Dumnezeu**.

Cho Ku Rei. Avem sau nu datoria să ştim cu ce forţe lucrăm ca să înţelegem bine responsabilităţile proprii?

Aceasta era ştiinţa sacră a antichităţii. Pentru noi nu poate fi la fel?!

Nu este suficient să vrem binele. „Iadul este pavat cu intenţii bune” iar responsabilitatea noastră este una singură: noi înşine.

Am descris tehnic câteva utilizări ale simbolului CKR. Dar la fel ca în meditaţia privesc-sunt privit, sunt şi aici trepte de învăţare, de

percepţie, până când simbolul, esenţa lui, va fi conştientizată.

Aşa şi Reiki: Esenţa esenţei trebuie să o percepem prin munca noastră de zi cu zi. Nu alergaţi la maeştri după noi soluţii pentru că starea voastră energetică scade şi tot ceea ce înseamnă Viaţă devine o şi mai mare necunoscută, trântindu-ne la pământ, cum se spune. Aţi plantat seminţele cunoaşterii care acum produc procedee alchimice, de profunde transformări **fie că vrem sau nu**, care pot fi mai lente sau nu, dar care există la fiecare. Sunt din ce mai profunde şi mai dureroase, dar necesare. Noi le-am vrut?! spiritul nostru a ştiut că este timpul să facem acest pas (nu ne-a legat nimeni de scaun, uneori chiar insistăm), dar asta presupune o mare muncă din partea noastră pentru a conştientiza darul primit.

Esenţa simbolului CKR vă va aduce percepţia alcătuirii universului din interior, care este la fel cu a celui exterior şi vom înţelege cine suntem. Dacă nu, vom rămâne pe calea suferinţei.

Cercul simplu sau cu un punct este o taină a manifestării, încriptarea multor sensuri ale existenţei Creaţiei, la fel pătratul şi crucea şi triunghiul, şi tot ceea ce folosim ca simplă figură geometrică în şcoală la o materie care ne dă bătaie de cap la mulţi.

Nu sunt figurile geometrice din manualul de şcoală primară, sunt Cărţi, fiecare în parte. Ni s-a dat şi o cheie dar noi deschidem uşa cunoaşterii. E casa noastră nu a altuia şi dacă nu intrăm în ea, şi nu am făcut asta unii de veacuri, ca să aprindem Lumina, cine vrem să învârtă de comutator? În casă trebuie făcut curat, noi nici nu am ştiut unii, că o avem, alţii cum să pună mâna pe mătură şi făraş.

Nu voi prezenta toate simbolurile din Reiki, ci, sintetic, simbolurile care stau la baza formării lor. Cine va fi pregătit, va primi informaţia care ea însăşi este o energie şi care se autoprotejează.

Simbolurile de bază, fac parte din Alfabetul Cosmic, pe care îl puteţi înţelege studiind cartea Creaţiei. De aceea sfântul Ioan spune: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul”. Cuvântul este Viu, este Iisus, este Fiul Tatălui Ceresc, este Leul lui Iuda din Apocalipsă (Biserica din Laodiceea). Este iubirea care stă la baza creaţiei. Este mielul sacrificat, al cărui sânge a impregnat structurile energetice al planetei, devenind legătura, cimentul care a

asigurat o nouă trăinicie creaţiei şi nouă, ca parte a ei, care este liantul în universul format din atomi şi molecule (la rândul lor imense cărţi sau biblioteci). Vedeţi, nu trebuie să căutăm prea departe, informaţia ESTE la purtător.

Cât voi reuşi să scriu din semnificaţii nu are importanţă, important este să vedeţi că ele există, să vedeţi că aveţi capito-le, cărţi întregi ale marilor mistici ai timpurilor, ale alchimiştilor, ale filosofilor, gata scrise şi publicate şi să începeţi şcoala de unde am lăsat-o, unii, cândva, acum câteva mii bune de ani.

Impulsul de a învăţa Reiki este dat unora prin suferinţele „din iubire". Suferă că sunt singuri, că s-au despărţit şi nu-şi găsesc jumătatea sau că persoana de lângă ei s-a transformat în călău sau necunoscut. Unii pentru că s-au născut… fără mari pretenţii fizice şi atunci doresc să compenseze.

A fost interesant să urmăresc această luptă a Spiritului lor, pentru a-i îndruma pe Calea Adevărului, folosindu-se de motivaţii… umane.

Bineînţeles că motivaţiile se pot observa ca fiind şi combinate între ele. Totul e ca cel care are ceva de îndeplinit să poată fi adus „respectându-i-se Liberul Arbitru". Ştiu că se spune că Eva a ales să muşte din măr, de parcă ea ştia ce gust are… cunoaşterea! Da, am fost atât de călăuziţi de propriile instincte, că arătăm oribil. A lăsa să se manifeste plenar ceea ce este încriptat în noi, în codul celulei dar şi ca lecţii din subconştient, este alegerea fiecăruia, este Liberul lui Arbitru.

Da, recunosc, informaţiile nu le-am dat în totalitate. Să nu se supere nimeni că fac asta. Am trecut şi eu prin acea fază când după 2 – 10 – 30 de cărţi citite, tot nu găseam ceea ce voiam să ştiu. Cu toate că… informaţia ERA acolo. Nu cel care scrie, nu o comunică. Fiecare o face în felul lui. Ci, informaţia se protejează singură. Şi, te protejează şi pe tine. Mentalul nostru nu este învăţat să lase comanda, să nu aibă el habar, să nu „înţeleagă". Pentru că noi vrem să înţelegem totul… dar nu pricepem nimic. Armonia superioară ni se dezvăluie personal, fiecăruia. Avem nevoie să hrănim cu cunoaştere mentalul, este adevărat. Aceasta este devenirea umană de acum. Dar, ulterior vor veni percepţii subtile şi de abia după o perioadă le vom decodifica. Va fi, ca un Aha! al fiinţei noastre. Dar, iar revin, asta presupune MUNCĂ.

Este o maximă Ocultă:

„Lege, lege, relege, labora ora et invenies” („Citeşte, citeşte, citeşte din nou, munceşte, roagă-te şi vei găsi”). Recitind cursurile, cărţile, descoperim sensuri noi care ne ridică vibraţia spre cunoaşterea divină, spre noi descifrări, atât de simple uneori, că nu de puţine ori am pufnit în râs. „Doamne, le-ai pus pe toate la vedere! Mulţumesc frumos!”. Nimic nu se compară cu acele clipe de înţelegere, de percepţie, de iubire.

Şi încă o aplicaţie a Simbolului CKR

Haideţi… să-l privim de sus! Deschidem Simbolul deasupra chakrei Sahasrara şi coborâm prin Sushumna linia verticală până în Muladhara. Aici, începem să formăm cele **Trei spire şi jumătate ale lui Kundalini.**

Aceasta am realizat-o stând într-o asană, în timp ce meditam. Nu, nu sunt cursant yoga. Dar, la un moment dat, binecuvântat, informaţii din acest mare sistem esoteric au venit, ca o ploaie de aur, în viaţa mea. Am primit cursuri, îndrumări, am cunoscut oameni de excepţie care mi-au acordat tot sprijinul lor. Parcă eram de-a casei. Le sunt recunoscătoare. Mi-am completat cunoştinţele cu informaţii din acest sistem. Dar, cea mai importantă este practica. Zis şi făcut. Am început cu asanele de început, pentru fiecare centru energetic, pentru cele trei „noduri” care trebuie deschise, despre nadisurile spirituale care se formează la practicanţii căilor spirituale (şi pe care le voi prezenta într-un capitol special). Ştiam de beneficiile lor, teoretic. Dar, atunci când le conştientizezi în structura ta, de abia atunci ai făcut cunoştinţă, cu adevărat, cu ele.

Deci, stăteam în asana şi, a venit „şoapta îngerului” (Ghidului Reiki îi place să-i spun aşa. Am avut senzaţia de multe ori, că se amuză teribil. Nu-i coboară statutul pe care îl are, ci simte profunzimea afecţiunii mele faţă de el).

Aşa că am „desenat” CKR aşa cum am scris mai sus. Parcă urmăream conturul lui Kundalini, un „ceva” de o forţă imensă şi totuşi blândă. Degetele mele energetice dădeau energie acelei puteri adormite. Trăiam o senzaţie de Iubire greu de descris. Am simţit VIAŢA. Greu de descris multitudinea de trăiri. Uluirea şi bucuria erau

totale. Inima parcă se oprise şi de acolo, Sinele meu asista şi el la acest spectacol cosmic. El era fericit că fiinţa, pe care o formase până atunci trăia o asemenea experienţă. Am desfăcut încet acele spirale şi le-am urcat pe canal. Obişnuiam şi înainte să fac mental acest lucru. Tot prin diferite tehnici. Dar ACUM trăiam plenitudinea. Parcă s-a cutremurat cerul când a ţâşnit deasupra capului. Corpul a avut o convulsie enormă. Tocmai această ieşire dă senzaţia că te dilaţi, că te disipezi brusc. Devii mii de particule de lumină, de energie fiecare cu o conştiinţă proprie dar făcând parte dintr-un vast întreg. M-am trezit după un timp, cu fruntea pusă pe mâini. Eram fericită.

Am reluat exersarea. Nu se întâmplă întotdeauna. Depinde de o anumită stare, care în timp se învaţă. Sunt imense lecţii de învăţat doar prin practică ardentă. Nimic nu se realizează fără aceasta. Iar acest lucru, te scuteşte şi de urmări, hai să spun neplăcute. Pentru că odată plecat pe acest drum, oricât de slab la un moment dat îţi afirmi tu dorinţa, există un timp, când Calea este ireversibilă. Doar practica te duce spre o mai uşoară trecere. Alegem fiecare: dureri sau practică. Simplu, nu? Ca să nu ne întrebăm după aceea de ce nouă nu ne iese şi la altul, care poate ştie, are informaţie mai puţină decât noi, are o Cale mai uşoară, realizări ale Fiinţei vizibile cu ochiul liber. PRACTICA: Acesta este secretul. Şi dorinţa ardentă de a FI într-adevăr.

Kundalini coboară şi îţi trezeşte un dor imens de realizare. De a reveni la acea experienţă. Simţi frustrare, dor, ameţeală, singurătate… tot practica este cea care te va îndruma.

Toată puterea Universului Aici-Acum!

Este cunoscut ca Simbolul Puterii.

Aplicaţiile lui sunt multiple, este unicul simbol care se poate folosi singur ori de câte ori este nevoie.

Utilizări:

— Concentrează şi amplifică Lumina în locul unde este desenat.

— Curăţarea unor spaţii de energii malefice împreună cu simbolul Sei-He-Ki (SHK).

— Aplicat pe chakre împreună cu Sei-He-Ki (SHK) deschide, curăţă şi protejează chakrele.

— Aplicat pe mâncare, lichide, cristale, bijuterii le curăţă şi le energizează.

— Util pentru sigilarea energiilor, tratamentelor, iniţierilor, câmpurilor, dimensiunilor, faptelor, gândurilor.

— Se poate folosi împotriva furtului de Lumina (se face CKR invers pe atacator).

— Se aplică pe palme înainte de autotratament

— Pentru protecţia maşinii se face sus, jos şi pe lateralele maşinii.

— Pentru protecţia obiectelor se face CKR pe ele.

— Legăturile făcute cu CKR cu lumină se desfac cu CKR invers. La fel şi în furtul de lumină, (ceea ce se practică destul), la ora actuală. Se face CKR invers spre persoana care ţi-a luat lumina.

— CKR invers se foloseşte şi pentru a scoate lumina, energia din viruşi, bacterii, paraziţi. Deci, atenţie cu ce fel de energie lucrăm.

Totul este să fim atenţi; îndrumare de la ghizii noştri vom avea întotdeauna.

Cel care ştie în orice secundă de ce am venit pe Pământ este Spiritul nostru divin. Prin coborârea în materie noi „uităm" dar vom încerca să ne aducem aminte, începând conştientizarea că nu degeaba am venit, că avem noi ceva de făcut… dar, CE?!

Sei He Ki

Simbolul vindecării mental – emoţionale sau Simbolul Armoniei.

Sau Simbolul celor patru părţi, Simbolul numărului doi, sau Simbolul Vederii Clare. Suficient de multe detalii ca unii maeştri Reiki să atragă atenţia de a nu fi folosit fără discernământ pentru că simpla intenţionare când îl formăm duce la manipulare.

Prima definiţie, ca „Simbol al vindecării mentale şi emoţionale" arată că acest simbol acţionează asupra corpului mental (reprezentând gândurile şi ideile individului care sunt depozitate în subconştient ca lecţii necesare) şi asupra corpului emoţional (care stochează sentimentele persoanei).

Atât corpul mental cât şi cel emoţional sunt cele de pe nivelul inferior al existenţei umane, cel prin care cunoaştem şi acţionăm în lumea materiei, ale cărei legi le transformă şi le cunoaşte prin capacitatea raţiunii umane de a le corela prin intermediul simţurilor şi emoţiilor. Ceea ce duce la ataşamente, la manifestări de egoism, acaparare, distrugere, perturbări pe toate planurile existenţei noastre, a planetei şi a Universului din care facem parte.

Acţionează asupra celor două corpuri subtile: mental şi emoţional? Cine acţionează şi pentru ce este necesară această acţiune?

Şi de ce Simbolul celor patru părţi? Care sunt acestea? (iarăşi numărul patru?!)

Haideţi să vedem câteva din semnificaţii.

Spiritul şi omul vin împreună!

Dumnezeu şi omul sunt una!

— Dumnezeu şi omul sunt una!

Templul interior spre Templul interior!

Cum este sus aşa este şi jos!

Cheie pentru subconştient!

Eu am cheia! Aminteşte-ţi singur!

Ce se poate deduce din cele de mai sus?

Cum se produce vindecarea?

Răspunsul meu ar fi: la nivel Cosmic, de cunoaştere a lui Dumnezeu. EL singur îşi poate vindeca creaţia, dacă aceasta vrea şi recunoaşte că are cine să o facă. Este cea mai frumoasă legătură pe care o creăm în Reiki.

De ce spun asta? Când mi-a venit această informaţie în minte, am trecut la verificarea ei. Pe mine însămi, evident.

Am făcut SHK pe chakre, deasupra capului, în palme, pe inimă şi am aşteptat să văd ce se întâmplă. În câteva zile *sigur* ajungeam la o Mănăstire (mai ales la Antim), ascultam sau citeam Acatiste şi Rugăciuni, sau citeam mai mult din cărţile Sfinţilor Părinţi. S-a întâmplat o dată, de două ori… şi cum nu cred în simple coincidenţe, ci că acestea clar, sunt un mijloc de comunicare a celeştilor cu noi, am zis să am răbdare că voi înţelege ceea ce trebuie. Aşa că, o perioadă nu am

mai făcut simbolul. Nu am mai ajuns aşa repede la Biserică, nu mai citeam cărţi despre credinţă, nu mai ascultam muzică psaltică, se iveau alte „oportunităţi”.

ATÂTA putere are acest Simbol???

Sper să vă convingeţi şi voi exersându-l. Responsabilitatea va fi direct proporţională cu ceea ce percepeţi.

Şi, *un avertisment pentru cei care vor dori să manipuleze cu el: funcţionează în ambele sensuri, vă veţi trezi racordaţi la negrutzi (luciferieni) dacă emiteţi gânduri pe care ori nu le controlaţi sau, mai rău, o faceţi cu intenţie clară.*

Ce-şi face omul cu mâna lui… cu ştiinţă sau fără! Va suporta consecinţele oricum. Şi, atunci va fi dispus să înveţe, să îşi pună întrebări şi să aştepte frumuşel răspuns la ele.

CE se întâmplă în planurile subtile? Accesăm „Satelitul Doamne” cum spune părintele Rafael Noica, duhovnicul sufletului meu, necunoscut în plan fizic dar prezent întotdeauna în cel spiritual. Îmi doresc să ajung să-i cer Binecuvântare şi să-i sărut cu smerenie mâna dreaptă. Poate mă va ajuta Dumnezeu.

Dacă veţi mai citi odată semnificaţiile, aşa cum le-am aranjat, din cele mai multe care sunt predate, veţi înţelege singuri, aşa că vă las bucuria aceasta. Veţi *intui* mai întâi apoi va veni şi cunoaşterea în funcţie de cât poate percepe mentalul fiecăruia. Cu cât îl veţi hrăni cu noi informaţii, cu atât percepţiile vor fi mai clare, pentru că informaţia se transformă într-o cheie cu care veţi descifra mesajul pe care altfel nu l-aţi fi înţeles. Nu se poate una fără alta şi aceasta este munca proprie.

Şi aşa mi-am explicat o întâmplare cu un domn care venise la tratament cu o durere ca un cui în cap şi care îl chinuia de ani buni. L-am întrebat la un moment dat când a fost la Biserică ultima oară. „Sunt ATEU doamnă!”, de parcă l-aş fi opărit. A răspuns cu asemenea hotărâre de nezdruncinat, cu asemenea siguranţă că m-am uitat lung la el. „Bine, doar am întrebat, nu a fost o jignire la adresa dumneavoastră”. După câteva şedinţe a spus că pleacă la ţară. OK. M-am trezit cu el într-o bună zi, cu un buchet imens de flori, cele mai frumoase care le-am primit vreodată. Era împreună cu soţia, amândoi

cu zâmbete pe chip. Mi-a spus, radiind de o fericire luminoasă (altă expresie nu găsesc pentru a explica): „Doamnă, m-am spovedit şi m-am împărtăşit! M-a şi împărtăşit preotul! Mulţumesc mult!”. „Cum să-mi mulţumiţi, nici nu am vorbit cu dumneavoastră despre asta”. „De când m-aţi întrebat dacă mă duc la Biserică, parcă ceva s-a schimbat, în timpul tratamentului simţeam nevoia să spun o rugăciune dar nu îmi mai aminteam niciuna”. Stăteam şi mă uitam uluită la el. I-am explicat că energia Reikiului face asta, că nu am niciun amestec, că oricine poate *învăţa.*

Se uita prea ciudat la mine ca să mai continui. L-am rugat să aprindă câte o lumânare pentru pacienţii mei şi pentru mine. Sunt convinsă că o face şi acum.

Întâi, vreau să spun „Sărut mâna, Părinte!” acelui preot dintr-un sat al Moldovei care l-a Spovedit (câteva ceasuri bune, cum mi-a spus omul) şi l-a Împărtăşit, readucându-l aşa în sânul bisericii… După Canoane ştiu că nu se împărtăşeşte o persoană care nu a trecut 30 – 35 de ani pe la Biserică, decât doar la ocazii speciale, nunţi, botezuri sau înmormântări. Dar, acest suflet o va face de acum înainte până la sfârşitul vieţii lui.

Aceasta a fost prima dintr-o serie de asemenea „întâmplări”. Făceam SHK la începutul şi la sfârşitul tratamentului. Se spune că deschide dimensiunile; fiţi siguri că aşa este. Încercaţi şi convingeţi-vă dar, aveţi grijă spre ce dimensiune o faceţi. Dacă aţi fost supăraţi sau furioşi sau alte asemenea, înainte spuneţi o rugăciune. „Împărate ceresc” este cea mai indicată şi evident, Tatăl Nostru. S-ar putea să aveţi unele mici surprize, care vor dura, care vor deveni obişnuinţă.

Deci, asta este şi explicaţia ca „Simbol al vederii *clare*”, începem să vedem clar de cine avem nevoie, cine este vindecătorul nostru: Iisus Christos, Dumnezeul cel mai înainte de veci. Începem să ne vedem clar pe noi înşine, să avem percepţia clară a ceea ce suntem: Fii lui Dumnezeu. Noi trăim ambiguitatea acestei stări şi o „accesăm” unii când au nevoie, când sunt în suferinţă sau boală iar alţii când se trezesc că… nu mai au nimic aici. De aceea, Vederea clară se referă la starea noastră de lumină, a Ierarhiilor Cereşti şi a Creatorului nostru.

Da, ştiu că sunt unii care ar fi vrut ca să spun că acest simbol le va deschide al treilea ochi, că or să vadă cine ştie ce. Aveţi grijă ce vă

doriţi, nu sunt doar vorbe! Realitatea, când se împlineşte dorinţa, s-ar putea să nu fie aşa cum aţi crezut voi. S-ar putea să vedeţi ceea ce, pe unii i-a dus spre spital. Şi adevărul ăsta e! Nu veţi vedea culori şi peisaje mirifice ci, mai ales cum este iadul, care e aici, prezent.

Eram la metrou la Unirii şi stăteam pe un scaun şi încercam să mă golesc de gânduri. Spuneam „Împărate Ceresc", rar, concentrată pe rugăciune. Şi, la un moment dat, am simţit o energie care mă înconjoară, care s-a aşezat în jurul meu ca un balon protector. Era extraordinar. Dar, privind în jur, dacă nu era acea energie care să mă ocrotească, cred că o luam razna. Vedeam la o femeie cum are sânge la gură şi curgea ca nişte şuviţe spre bărbie, un bărbat era negru înăuntru şi când şi-a întors capul, m-a privit cu nişte ochi ca două lasere de foc, o femeie în vârstă avea umerii dezgoliţi şi i se vedeau sânii căzuţi şi goi iar pe spate era prinsă o pocitanie ca o maimuţă. Avea o expresie de m-am gândit: „Aşa arată Talpa iadului". Alţii aveau tot felul de lighioane prinse de ei sau erau ei înşişi ca nişte lighioane. Stăteam şi priveam ca la cinematograf fără să simt nicio frică, realizând că sunt ocrotită de acea lumină care se condensase în jurul meu. Încet a dispărut imaginea şi am început să plâng. Doamne, cum ajunseseră oamenii, cum este omenirea acum! Ce simte EL când vede atâta mizerie şi, totuşi, cât de mult ne iubeşte! Acesta era cel mai mare dar primit, simţeam iubirea LUI pentru oameni, păcătoşi fiind, răbdarea şi statornicia Lui nepieritoare şi veşnică. Pentru că fiecare din cei pe care îi văzusem, ştiam, cumva, că vor avea şansa de a se „întoarce acasă". Depindea numai de ei. „Doamne, mântuieşte pe copii Tăi!" este ceea ce mă rog de atunci. Ar fi bine, ar trebui să o facem fiecare. Pentru că depinde de noi toţi să fie Lumină pe planetă şi aşa o vor vedea mai uşor şi cei care sunt încă adormiţi spiritual. Vom fi răsplătiţi pe măsură.

Revenim la „Vederea clară". Da, putem să ne dorim să vedem *clar* în interiorul nostru, să ne cunoaştem cu toate ale noastre. Vom avea surprize şi acolo, dar nu chiar atât de necunoscute. Le ştim, le-am ţinut ascunse, acum e timpul să vedem de ce şi cum au ajuns ele acolo.

Vom înţelege de ce citim în Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos: „Văzând, Doamne pe văduva care plângea foarte şi precum atunci milostivindu-Te, ai înviat pe fiul ei, pe care îl ducea să-l îngroape, aşa înviază şi sufletul meu cel omorât cu păcatele, Iubitorule

de oameni şi Te milostiveşte spre mine, care strig Ţie: Aliluia!”

Văduva reprezentând umanitatea care îşi pierde ce are mai scump: pe fiul ei, oamenii care mor în ignoranţă, gata de a fi înghiţiţi de hăurile nefiinţei. Cel căruia îi adresăm Rugăciunea de salvare este şi acum prezent cu noi, prin sângele care s-a scurs din rănile Lui şi au rămas impregnate în eterul planetei.

El, Împăratul împăraţilor, Stăpânul stăpânilor, este cel ce va salva sufletul umanităţii, înviind sufletul nostru în care am adunat păcate, gata să ne ducă în iaduri, dar care prin Iubirea arzătoare fată de EL, se autoelimină, rămân în urmă ca lecţii învăţate. Pur şi simplu nimic negativ nu poate exista în lumina Lui… Şi a arătat Calea Rugăciunii şi a Credinţei. Umanitatea trebuie să se roage pentru salvarea fiecăruia în parte dar şi fiecare pentru el însuşi.

Omul trebuie să înveţe că obiceiurile rele pun stăpânire pe el şi pe viaţa lui şi atunci devin obstacole greu de trecut, care nu pot fi învinse decât cu ajutorul lui Iisus, care ne va curăţi „după marea mila Lui”, şi care „ne va lumina gândul cel tainic al inimii”.

Se pot spune multe despre acest simbol, al Vindecării şi Armoniei, Marea Pace sau Cheie a Universului.

Cheie a Universului! Iarăşi a urmat un moment de hai să mă exprim mai plastic, un moment în care am uitat să respir şi a trebuit să trag cu forţă aer ca să-mi revin. Ce este Cheia? Ce reprezintă?

Deschidere-închidere, pază, protecţie. Ea are dublu rol în viaţa noastră fizică şi spirituală. Atribuirea *Cheilor Împărăţiei* sfântului Petru are rol de iniţiere, puterea dată pentru legare şi dezlegare sau de deschidere şi de închidere a cerurilor. Regăsim simbolul cheii apostolice pe stema papală, unde sunt două chei: una de aur (dragostea divină) şi cealaltă de argint (înţelepciunea divină), dublu aspect al Împărăţiei cereşti şi a celei pământeşti.

În conformitate cu sensul dat în ermetism, cheia simbolizează accesul la Paradisul ceresc şi la Paradisul pământesc sau la Marile Mistere şi la Micile Mistere; deschide calea iniţierii.

În sens esoteric, a avea cheie, înseamnă să fii iniţiat, înseamnă accesul la o stare, la un lăcaş spiritual, să fii pe o treaptă de iniţiere. A avea cheie înseamnă să fii pregătit să pătrunzi sensurile acţiunilor care

urmează în calea ta, a etapelor care duc la dezvăluiri iar atunci când sunt înţelese, Dumnezeu se face cunoscut.

Acestea sunt doar câteva din sensurile cuvântului cheie.

O cheie a iniţierii se primeşte şi în Reiki. Asta nu înseamnă că deja suntem şi iniţiaţi. Prin multe încercări vom trece până vom ajunge să o folosim, multă cunoaştere trebuie să acumulăm prim muncă şi dăruire proprie. Ni se dă, dar noi învăţăm să o folosim, aşa că trebuie să avem discernământ. Altfel, având dublu rol, ne vom trezi închişi într-o percepţie sau atitudine greşită din care se iese greu, până vom ajunge să *ştim: Eu am cheia, Templului interior spre cel interior*!

Atenţia la ceea ce se întâmplă în templul nostru interior este necesară. Dar nu acea atenţie care vânează percepţii mai deosebite pe care să le fluturăm pe la nasul profanilor aşteptând mirarea lor în faţa capacităţilor noastre. Vom fi închişi în propriile noastre „realizări" care se pot transforma fie în tra-ume, fie în păcate (înfumurarea).

Ştiu şi înţeleg pe cei care văd pentru prima oară culori „altfel decât pe pământ", ştiu cât de tulburătoare pot fi, mai ales că ne *trezesc* amintiri despre lumile celeste, despre acasă unora. Cum să te desprinzi aşa uşor de aceste amintiri de care ne este tare dor, uneori?! Tocmai pentru că suntem aici, pe pământ, trebuie să o facem, altfel devenim călători fără bilet între două lumi. Să avem conştiinţa că realizarea şi pregătirea călătoriei ne aparţine, că avem îndrumătorii necesari atunci când suntem gata.

Modalităţi „practice" de utilizare exoterică a acestui simbol, ca şi a celorlalte de fapt, sunt trecute în cărţile de Reiki apărute până acum. Luaţi-le, citiţi-le, studiaţi-le, comparaţi-le şi vă veţi găsi calea proprie de înţelegere.

Aşa veţi avea „Lumină în inima spirituală şi înţelepciune în mintea duhovnicească" o urare pe care am primit-o şi eu şi v-o transmit şi vouă.

Rugăciunea „Împărate Ceresc" este pentru mine transpunerea SHK în ortodoxie, ch*eia:*

„Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului care pretutindenea eşti şi pe toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, Vino şi te sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte pe

noi de toată necurăţia şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre. Amin".

Dumnezeu nu locuieşte în temple clădite de mâini omeneşti (Fapte 17: 24). El a ales să locuiască în credincios, astfel că trupurile noastre sunt templul Său. Noi construim Templul LUI prin gândurile şi faptele noastre.

Lucrând cu acest simbol vom învăţa să ne asumăm cu iubire, întreaga responsabilitate a acţiunilor noastre. Pentru că, aşa cum ştim, ele sunt consecinţele unor decizii luate tot de noi.

Nu ne despărţim de cineva pentru că ne este teamă că vom răni acea persoană, sau ne este tot teamă că nu vom suporta singurătatea. Aplicând simbolul pe chakra inimii, împreună cu SKSK şi Hart, ne vom recupera sufletul, cum se spune, adică va interveni o vindecare emoţională, dar şi mentală. Vom fi detaşaţi în a lua deciziile care se impun, neafectaţi de emoţiile datorate celei de a doua chakre. Mentalul superior va fi cel care ne va îndruma, neafectat de „cele lumeşti". De regulă, bărbaţii au această detaşare mai mare decât femeile, care fiind supuse emoţiilor, dominarea asupra lor este mai grea.

Se spune despre acest simbol că este cel mai mistic dintre toate. Şi este. Semnificaţia „Dumnezeu şi omul" mi se pare cea mai completă.

De ce? Pentru că această apropiere, uniune nu se poate petrece decât după ceea ce anticii şi alchimiştii şi multe şcoli esoterice ale zilelor noastre, numesc:

„Căsătoria mistică", care trebuie să aibă loc în omul însuşi, de abia atunci devenind fiinţa capabilă de a se ridica până la desăvârşire.

Cine participă la această *căsătorie mistică*?

Întâi trebuie să aibă loc echilibrarea celor două polarităţi, masculin şi feminin.

Chiar după primele acordaje această echilibrare începe să se producă, vizibilă fiind atracţia fizică care se diminuează considerabil, mai ales dacă partenerul nu este pe aceeaşi cale cu noi. Apare separarea la nivel energetic urmată de cea la nivel spiritual, clipă mai dificil de trecut. Dacă partenerul nu este deschis spre aceste învăţături, nu avem dreptul să manipulăm situaţia numai pentru a avea noi linişte. Tot în linişte, fiecare poate pleca pe Calea lui, pe Calea care o alege şi o înţelege. Nu avem dreptul să judecăm, că este mai în urmă, că

ne ţine pe noi în loc (asta este un fel de a ne acoperi propriile indecizii).

Începem să percepem primele stadii de unire a masculinului şi femininului, starea androgină, Rebisul alchimiştilor sau Unicornul din unele tradiţii, rămas sub formă de legende.

SHK este deosebit de util pentru vindecarea relaţiilor interumane şi a problemelor care derivă din ele. Dar, vom lucra cu el când l-am cunoscut suficient de bine, ca manifestare în noi înşine.

Este utilizat pentru orice fel probleme emoţionale sau mentale, cum ar fi primejdie, nervozitate, frică, depresie, furie.

Când ne aflam la începutul practicii tendinţa noastră naturală este să ne orientăm aproape exclusiv spre aplicarea de tehnici proaspăt învăţate şi obţinerea de rezultate imediate. Este necesar aceasta, dar trebuie să o facem cu detaşare. Emoţia nu are ce să caute aici.

Poate îmbunătăţi memoria, prin conectarea subconştientului, în care sunt stocate toate amintirile, cu mintea conştientă.

Pot fi folosite pentru a spori eficienţa afirmaţiilor, pe care le determină să fie mai clare şi puternice, manifestarea şi rezultatele pe care le doriţi fiind mai rapide.

Este utilizat pentru a purifica apa sau alimentele, sau pentru a anula energia negativă dintr-o cameră, folosit împreună cu CKR.

Dacă, în timpul unui tratament, o persoană începe să se manifeste la nivel emoţional, utilizarea acestui simbol ajută pentru conştientizarea cauzei care a provocat dizarmonia. Se poate folosi (chiar este indicat) împreună cu Dumo, din Karuna.

Desenat dublu în chakra coroanei. Eram la sfârşitul unei experienţe care putea să mă coste ceva mai mult decât era cazul. Aşa că, rog pe un fost elev, acum maestru Reiki şi terapeut, să mă ajute. De ajutor a fost doar că i-am dat telefon, pentru că în timp ce ţipa la mine: „Voi, mari maeştri şi nu puteţi să faceţi ce trebuie etc, etc”. am simţit furia cum urcă în mine. Era atât de puternică, încât primul impuls a fost să îi închid telefonul. „Nu-s io” mi-am zis brusc şi… m-am liniştit. Am încheiat convorbirea în termeni amiabili, cât se putea la acea oră. M-am ridicat în picioare şi mi-am făcut SHK dublu în chakra coroanei.

Atât. Am avut senzaţia fizică că se armonizează două părţi în mine. Că simbolul dublu curgând în mine, mă unește într-un întreg. Golul din dreptul inimii era evident. Sufletul meu era… hai-hui. Așa că am făcut „podul de lumină” și m-am rugat: „Doamne, Tată Ceresc, vezi TU ce este în mine!”

Oricum, aflasem deja că sufletul meu era… la plimbare (cam de multișor, ce e drept, recunosc). Haideţi să vă spun ceva: ne dăm seama CE se întâmplă, dar… nu facem nimic pentru că avem senzaţia de „bine”. De obicei acest aspect apare atunci când credem că suntem „îndrăgostiţi”. Facem prostioare cu duiumul. Măcar dacă ni le-am motoriza, tot este bine. Mă lăsasem „atrasă” într-o asemenea poveste și, la un moment dat, am simţit că… mi-e bine. Din când în când, mai apărea „șoapta îngerului”, care îmi trimitea semnale că ar fi cazul să-mi revin. Aș! Eu mă apucasem de scris poveşti. Treceam prin stări contradictorii, care, din zi în zi, mă puneau la pământ. Uneori, de abia aveam chef să fac câte ceva prin jur. Iar aici, apare încăpăţânarea capricornilor: dacă este pe așa, măcar să duc până la capăt și să învăţ. În ziua când mi-am sunat prietenul, deja mă cam săturasem de stat… pe minus. Dar, în timp ce el perora despre cât de inconștienţi sunt „unii” maeștri (a se citi subsemnata) … eu deja îi făceam lui transfer. De abia a doua zi a realizat ce s-a întâmplat și m-a sunat.

„Stă scris cu cărbuni aprinși în cartea vieţii, că cel ce obţine Eliminarea totală a Egoului poate ajunge să-și schimbe semnul și influențele după voință”, este o maximă ocultă pe care este necesar să o parcurgem de multe ori și să o percepem în profunzimea ei. Ne va fi de ajutor.

Prin SHK vom învăţa starea că starea de dualitate a ființei înseamnă o mare lecţie de iubire, nu de luptă. Armonia între cele două părţi dar și cu ÎNTREGUL este totalitatea din jurul nostru.

Compasiunea reflectă direct conţinutul de Lumină al unui suflet.

Acele suflete pure în Inima și Minte, care au lăsat deoparte judecata și comparaţia, vor primi acces la lumină și învăţătură după efortul depus.

Aceasta este o Lege Divină…

Cum se poate obţine această stare? ***Cere și ţi se va da***. Este la fel

de adevărat acum precum era pe vremea lui Iisus… Orice dorim adânc și deplin în interiorul ființei noastre se va manifesta.

Există desigur nivele de protecție implementate în planurile eterice și astrale ale planetei, care au grijă ca să nu primim dacă cerem ceva ce afectează liberul arbitru al altui suflet. Dacă vom cere așa ceva, Prezența noastră Divină și ghizii pe care îi avem vor avea grijă (cu cea mai mare dragoste) să nu primim. Asta atât pentru protecția noastră cât și pentru protecția sufletelor cu care interacționăm.

Partea stângă a simbolului reprezintă partea Yang a ființei noastre, partea stângă a creierului (logica, structura și liniar de gândire etc) iar partea dreaptă a simbolului, Yin, partea dreaptă a creierului (fantezie, sentimente, intuiție etc).

Cuvântul și Ființa

O singură planetă, aflată în mijlocul unui sistem solar, formată din pământ și apă, sunet și lumină, o planetă pe care sunt atâtea ființe separate unele de altele… Totuși, ceva le unește, ceva ce ele însele caută, dincolo de stări, de cuvinte.

Un văl face invizibil Universul infinit. Unde este așezat el, din ce este format? Cine l-a creat între noi și Cine? Există teama de necunoscut. Acum, la marea majoritate, după ce am privit aievea călătoriile printre stele, nu mai există. Teama fizică a fost înlăturată, dar cealaltă, cea spiritual-emoțională?!

Descoperim ceea ce suntem: pod de lumină între inima lui Dumnezeu și Noi înșine, între El și Creația Sa. Pod de lumină care are șapte nivele de manifestare, înscrise în noi.

Nu citiți doar cu mintea, ea sare de la un gând la altul, ca o maimuță beată. Observați dacă nu simțiți vreo „reacție de răspuns” în timp ce citiți sau un sentiment de recunoaștere venit din interior. Nu există niciun adevăr spiritual pe care în adâncul sufletului să nu-l cunoașteți deja; în fiecare celulă a corpului este activată și eliberată cunoașterea vie, veche și totuși mereu nouă.

De la materializarea ei, ființa umană a trăit, cu picioarele ferm așezate pe pământ dar cu fruntea printre stele. Când a mușcat din

fructul dorinţelor şi al îndoielii dar şi a nerecunoaşterii greşelii, a uitat starea de Lumină şi astfel s-a rupt legătura cu divinitatea. Acesta a fost punctul de plecare spre… materie.

Scriam undeva că Adam a fost pus de Doamne-Doamne să dea UN NUME fiecărei creaţii a LUI, prin aceasta devenind co-creator dar şi stăpân peste ceea ce denumise. Cuvântul rostit având putere de legătură, de stăpânire… o enorm de mare responsabilitate! Limba lui Adam a fost o Limbă Naturală, înţelegând prin aceasta că fiecare cuvânt rostit de primii oameni, avea o reprezentare con*cretă în* Lumea Fizică. Umanitatea la început, utiliza o limbă ce poate fi socotită drept hieratică în exprimări, (sacerdoţii egipteni îşi învăţau discipolii două feluri de exprimare şi scriere: una preoţească (hieratikos = preoţesc) şi alta care era predată în şcoli (demotica = populară).

Dar… adâncit în materie din ce în ce mai mult, omul a uitat Calea Luminii.

Pentru a relaţiona cu semenii a inventat **cuvântul**, mai bine zis **rostirea** lui. Pentru că, nerostit, **cuvântul** este DUMNEZEU în adâncul fiinţei noastre, este EL… Rostirea lui ne cam dă bătaie de cap ACUM, mai ales că nu ni-l asumăm, unii nici nu mai ştim că el creează lumea proprie de bucurii sau durere.

Ştii… vorbim toată ziua, unii de dimineaţă până seara iar a doua zi ne întrebăm „De ce nu avem noroc!”. Păiii… nu noi CREARĂM, prin cuvinte clar rostite, ziua de acum??? Io cred că DA. Aşa că, nu mai avem a ne plânge de „intervenţii” ostile (de ce nu şi extraterestre?!).

Şi totuşi, a mai rămas în fiinţa umană o undă de comunicare la care avem acces unii, din când în când, alţii, prin muncă proprie, din ce în ce mai bine.

Este vorba de telepatie. Cu toţii suntem telepaţi. Doar că unii sunt mai înzestraţi decât alţii. În plan pur spiritual, toate fiinţele sunt interconectate între ele. Suntem fragmente din aceeaşi sursă divină infinită care intră în legătură indiferent de distanţa sau spaţiul care separă fiinţele din planul fizic.

Aceasta se întâmplă permanent, dar, din nefericire, ecranăm procesul de interconexiune prin fluxul haotic al gândurilor. Pentru a reuşi să percepi cu claritate gândurile unei alte fiinţe este necesară o

stare profundă de calm interior şi un control perfect al fluxului minţii.

Într-adevăr, nu este ceva accesibil oamenilor obişnuiţi, care nu-şi pun nicio întrebare despre ei înşişi şi care necesită un antrenament perseverent. De un real ajutor este meditaţia şi rugăciunea. La unii este un dar înnăscut, dar care tot trebuie perfecţionat.

Mulţi trec acum prin această… perfecţionare telepatică.

De ce atunci citirea gândurilor nu este accesibilă tuturor?

Telepatia necesită o măiestrie atât din partea fiinţei emiţătoare, cât şi din partea fiinţei receptoare. Este o putere care există latent în fiecare dintre noi şi care trebuie trezită şi amplificată.

Uneori se manifestă spontan, fără o pregătire prealabilă. Nu vi s-a întâmplat niciodată să spuneţi unei persoane: „Mi-ai luat vorba din gură", adică să fi gândit ceea ce fiinţa din faţa voastră formulează în acea fracţiune de secundă? Nu aţi avut niciodată senzaţia că sunteţi privit şi, când aţi întors capul, aţi întâlnit privirea unui necunoscut? (că se poate să „exersaţi" şi voi pentru ca fiinţa din faţa voastră să întoarcă capul… este un alt exerciţiu de cunoaştere).

Nu v-aţi gândit niciodată intens la o fiinţă chiar înainte ca ea să vă sune? (aici nu spun de „dorinţa, de aşteptarea" de a fi sunat… asta este altceva. Tocmai acestea devin piedici în a nu fi sunaţi, deoarece noi „aşteptând" NU lăsăm „apelul" să plece, tot îl formăm iar şi iar şi atunci… cum vrem să primim răspuns la ceva ce nu am lansat? Of! Mare harababură umană!).

Experienţele telepatice sunt numeroase în viaţa de zi cu zi. Din păcate suntem prea puţin conştienţi de ele.

Telepatia este dependentă de puterea minţii alimentată în permanenţă de „focul" cunoaşterii, învăţării şi exersării. Cu cât capacitatea noastră de concentrare şi focalizare este mai mare, cu atât gândul emis de noi are şansa de a fi recepţionat de ceilalţi.

De obicei, acest proces se petrece la nivel inconştient. Când „citim" o persoană ca pe o carte deschisă, îi receptăm gândurile, chiar dacă nu facem eforturi conştiente pentru asta, intrăm în rezonanţă cu ea.

În general, în afara ideilor obsesive pe care toată lumea ni le citeşte destul de uşor (pentru că sunt mai bine reliefate, sunt structuri

bine conturate, nu ca cele fugare care au o „consistenţă” mai firavă), gândurile noastre sunt inaccesibile majorităţii oamenilor. Totuşi există anumite legături între persoane foarte apropiate, care sparg aceste tipare. Conduce la revelarea adevărurilor sufletului.

Există peste 7.000 de limbi vorbite de peste 7 miliarde de oameni. Atâtea fiinţe apropiate şi totuşi atât de înstrăinate de conflicte. Acestea se nasc din erorile de comunicare.

Răstălmăceşti un cuvânt, care devine o înţelegere proprie, iar suferinţa care apare alimentează conflictul de care numai noi suntem vinovaţi. Dacă sesizăm aceasta, se rezolvă şi problema, dacă nu…

Cuvântul, oricât de util se dovedeşte, are şi neajunsuri. Căci rareori are acelaşi înţeles pentru două persoane diferite. Fiecare om atribuie o nuanţă proprie vorbelor pe care le spune, în funcţie de starea lui, de cunoaştere, de disponibilitatea, chiar de moment, ceea ce ar trebui să ne facă mult mai atenţi la „emisiile” noastre care deja au creat energii ce vor străbate spaţiile şi se vor întoarce la noi (unii nu-şi mai recunosc capodopera. Nu-i nimic… ne recunoaşte ea!!! şi aşa vom învăţa să ne asumăm ceea ce spunem).

Folosim cuvinte nu doar pentru sensul lor, ci pentru imaginea sau emoţia pe care ne-o evocă.

Aşa că atunci când cuvintele sunt utilizate în anumite contexte afective, este foarte uşor să apară neînţelegeri care duc la înstrăinare între doi oameni dar creându-ne şi nouă, tare psihice: că nu ne putem exprima, că nu suntem înţeleşi, ajungând la depresii.

De câte ori nu ai senzaţia că vorbele nu pot exprima anumite puncte de vedere sau stări? Că tu… „simţi” mai mult dar exprimi mai puţin pentru că nu ai unealta potrivită?! De gesturi, şoapte, atingeri… se mai încrede cineva în ele? Mai ştie cineva puterea lor?!

Cuvintele sunt doar indicii ale unor realităţi. Nu pot exprima decât cu aproximaţie ceea ce simte fiecare, pentru că nu pot cuprinde subtilitatea care hrăneşte sufletul iar a prinde aceeaşi lungime de undă nu se întâmplă… în fiecare zi.

Cuvintele îşi au originea în materie sau, mai corect spus, datorită materiei. Sunt legate de corpul fizic, încearcă să îl traducă… limitativ.

Dar conştientizarea **cuvântului** este o artă. Cuvintele nu există în sferele mentale şi ale spiritului. În planurile acelea se manifestă ca nişte corpuri energetice ce folosesc singurul limbaj universal, cel al **ENERGIEI.**

Fiecare emoţie, senzaţie sau gând ia forma unui **impuls energetic** care trimite un mesaj către receptori de aici sau de oriunde. Unda vibraţională va curge până va ajunge la alta asemenea ei. Multe se pot întâmpla în asemenea situaţii: efectul aripilor de fluture, efectul de bumerang. Responsabilitatea ne aparţine… în t**otalitate!!!**

Fiinţele superioare, marii înţelepţi, îngerii, însuşi Dumnezeu nu comunică decât în acest fel, prin **energie** creatoare şi modelatoare.

Imaginaţi-vă o lume în care am fi capabili să transmitem ceea ce gândim-dorim direct, fără a folosi cuvinte sau formule, prin a căror „rostire" pierdem, disipăm o parte din energie, nemaivorbind că şi concentrarea este disturbată.

Imaginaţi-vă pacea pe care o putem dobândi atunci, calmul total, nedepinzând de nimic, necerând nimic – care ne ajută să depăşim toate neînţelegerile şi neînţelesurile.

Aceasta este puterea telepatiei. Un telepat are acces la corpurile superioare ale mentalului nostru şi la adevărul sufletului nostru.

Spiritul şi sufletul nu mint niciodată. Minciuna este folosită doar în lumea oamenilor care folosesc vorbele ca paravan. A te ascunde în spatele gândurilor nu este tot aşa de simplu, deoarece această intenţie formează un alt gând peste un gând, care tot se manifestă în tine, în profunzimile tale şi care devine spaimă sau durere, neîmplinirea ta.

Pentru a minţi este necesar să **gândeşti** minciuna. Acest gând nu scapă niciodată unui telepat, de aceea a trişa o astfel de fiinţă nu este cea mai înţeleaptă alegere… şi vom fi în pierdere, deoarece am închis un eventual canal de comunicare şi de înţelegere a noastră înşine.

Fiecare fiinţă are un suflet – o replică temporară a Spiritului care sălăşluieşte în lumea astrală.

Fiecare spirit are o frecvenţă vibratorie precisă şi unică, necesară şi în conformitate cu ceea ce şi-a propus ca şi învăţare, reluând de câte ori este necesar venirea aici.

Spiritul care locuieşte în trupul fizic permite sintonizarea acestei frecvenţe particulare şi asigurarea comunicării între cele două dimensiuni existenţiale: cea fizică şi cea spirituală. Fiecare fiinţă este ca un aparat de radio spiritual cu o frecvenţă unică (uneori ca şi un Tv), aceea a Sinelui profund (spiritul).

În practică, lucrurile sunt destul de simple. Uneori putem capta o altă frecvenţă diferită de a noastră şi atunci intrăm în armonie cu o altă persoană. În acel unic moment avem acces la altcineva, iar acea persoană are acces la noi, la gândurile şi la sentimentele noastre…

Aceste momente de armonie se numesc comunicare telepatică iar ea depinde de empatia dintre cele două sau chiar mai multe persoane.

Pentru aceasta trebuie avute în vedere, următoarele patru cerinţe:

— Să ne putem opri, la propria comandă mentală, şuvoiul gândurilor, amplificând liniştea interioară şi pacea inimii;

— Să învăţăm să disociem procesul de gândire de cel al vorbirii, astfel încât gândurile noastre să fie în armonie; să nu mai pierdem energie inutil;

— Să ne amplificăm puterea de concentrare şi focalizare, pentru a reuşi să ne concentrăm pe o **singură** voce (undă) dintre toate vibraţiile percepute;

— Să ne controlăm proiecţia gândurilor în plan astral până când mesajul nostru ajunge la persoana dorită.

Dar, aşa după cum ştim unii, există o serie de bariere psihice prestabilite care previn pătrunderile intempestive în mentalul unei alte fiinţe.

Accesul la gândurile unei alte fiinţe se face doar prin intermediul corpului astral şi nu e suficientă simpla cerinţă mentală ci o cunoaştere mult mai complexă.

Legătura se produce prin **spiritul** celor implicaţi şi noi, când vorbim la telefon o facem datorită sateliţilor… nu direct, mare atenţie la acest aspect!

Cât timp acest trup fizic este în viaţă este imposibil ca fiinţa să capteze undele unui alt Sine, profund, pe de-a-ntregul. Există anumite

blocaje înnăscute care fac să se petreacă lucrurile astfel. Dacă nu, am înnebuni. Imaginaţi-vă că aţi avea capacitatea să auziţi gândurile tuturor. Un astfel de zgomot infernal ar duce la nebunie. Telepatia abordată fără un antrenament adecvat conduce la nebunie. De aceea nu avem acces imediat la această capacitate, la această putere paranormală care trebuie trezită gradat.

Ai grijă ce gândeşti…

A recepţiona şi a emite anumite gânduri implică asumarea unei enorme responsabilităţi. Această capacitate paranormală trebuie folosită doar în bine, pentru a face bine.

Un telepat are datoria de a lăsa fiinţele să acţioneze conform liberului lor arbitru, chiar dacă are puterea de a le influenţa. Iadul este pavat cu intenţii bune. EL are de învăţat, SINGUR, în funcţie de ceea ce este ca şi devenire pe treapta umană.

Această etică trebuie avută CLAR în vedere. Din nefericire, există persoane care folosesc inconştient această capacitate trezită într-un grad destul de mare în fiinţa lor. Ele îşi impun voinţa şi domină în mod natural spiritele slabe, care se comportă ca şi cum ar fi hipnotizate.

Dacă ne amplificăm voinţa, (şi nimeni nu o poate face în locul nostru, uneori nici să ne-o explicăm) menţinem o stare de vigilenţă şi aşa blocăm conexiunile cu aceste spirite inconştiente, dar puternice şi putem să ne ferim de acţiunea lor nefastă, unii zic malefică…

Când **vă gândiţi** la cineva, omul respectiv se gândeşte de asemenea la voi. Cu cât vă gândiţi mai intens la el, creşte probabilitatea ca această fiinţă să vă caute. Dacă o căutaţi voi, este foarte posibil să auziţi: „A, tocmai mă gândeam la tine…” De aceea, pentru un telepat nu e**ste** dificil să determine o fiinţă să se îndrăgostească de el. Îi va fi de ajuns să dorească aceasta suficient de puternic, un timp îndeajuns de îndelungat. Însă… î**ntotdeauna este un preţ de plătit, căci** fiecare fiinţă trebuie lăsată să acţioneze potrivit voinţei sale, potrivit liberului său arbitru.

Avem experienţe telepatice zi de zi. Timpul/ destinul sau karma, ţes între noi legături invizibile, legături care sunt matematic înscrise în destinul nostru, fie că vrem sau nu, fie că şi conştientizăm sau nu.

Unele se pot pierde definitiv, pentru că „am ales” să nu ieşim din casă astăzi, cu toate că „şoapta îngerilor” spunea: „Hai, ai ceva de făcut!!!” Altele, se tot repetă şi, prin cumulare, devin puternice, stresante.

Stabilim legături telepatice cu toţi oamenii care ne sunt dragi.

Aprofundând această capacitate ne putem înţelege fără cuvinte şi ne putem simţi de la orice distanţă.

Ne putem apropia inimile şi aşa, împlini vieţile. Însă, doar stăpânirea deplină a acestei capacităţi, antrenamentul serios al voinţei reuşesc să stabilească o conexiune permanentă şi indestructibilă între toate fiinţele: aceea a **IUBIRII UNIVERSALE** DEPLINE ŞI INDESTRUCTIBILE.

Hon Sha Ze Sho Nen

Simbolul distanţei. Folosit mai mult pentru transmisiile distale, la distanţă.

Ce este dincolo de cuvântul distanţă? Este vorba de cea strict spaţială? Sau, conform fizicii cuantice, este *altă* distanţă, altă stare de manifestare?

În mod cert, dacă vom face corelările dintre cele două cunoaşteri, vom vedea că de fapt distanţa aşa cum o percepem noi, nici nu există. Cred că v-aţi convins că energia ajunge instantaneu, nu?

L-am desenat de zeci de ori, pe bucăţele, pe grupe, el fiind format din cinci elemente distincte… CE aduce, ce face el?

Se spune, mai plastic, că şuntează distanţa, adică e ca un fel de amăgire a ei, ca şi cum ar trece *peste* ea. De fapt, chiar asta se întâmplă, distanţa practic neexistând, decât ca normativ în 3D, timpul la fel.

Am reluat cartea maestrului Curin şi cu ocazia aceasta, studiul, bineînţeles.

Ce scrie domnia sa? Că un preot budist a citit această expresie (HSZSN): „*Moto wa, kore shonen (Sursa tuturor lucrurilor este intenţia corectă!),* iar *Sensei* Doi interpretează: „Conştiinţa corectă (*Shonen)* este (*ze)* rădăcina pentru tot *(Hon Sha)*”, amintind că şi *Sensei* Usui susţinea că „intenţia noastră este cel mai important lucru”.

La semnificaţii se predau următoarele:

— Din Univers, prin Univers!
— Pod între cer şi pământ.
— Transcende timpul şi spaţiul.
— Deschide cartea vieţii şi citeşte din ea.
— Cheie pentru Cronica Akashă.
— Divinitatea fie cu mine, conectează-te şi tu cu Divinitatea.
— Omul şi Dumnezeu devin una.
— Un om corect are toate gândurile corecte.
— Conştiinţa corectă reprezintă rădăcina tuturor lucrurilor.
— Armonia a tot ceea ce există.

Sunt doar câteva din semnificaţiile care se predau.

Se predau dar tot informaţia că HSZSN deschide calea rămâne, ca şi cum ar fi autostrada Soarelui, adică face legătura între două puncte. Dacă nu am lua sensul strict şi anume că-l folosim ca RATB ar fi bine, dar de obicei, acesta este folosit cel mai des. Şi eu l-am predat aşa, deci nu este cazul să oftăm.

Se observă la semnificaţii, că sunt paliere diferite de acţiune: de legătură, (de la mine la tine), de trecere transcendentală, de afirmare a contopirii om-Divinitate dar şi de a afirma legătura cu noi înşine. Deci, devenim *pontifex – constructorul de poduri ca şi podul însuşi* – mediator între cer şi pământ.

„Vindecare la distanţă" este *în* clipa de acum, *„fără trecut, fără prezent, fără viitor"* ceea ce a dus la percepţia „mot à mot" că se poate schimba trecutul, trimiţând lumină, îmbrăţişând aceea fiinţă care are o durere etc. Făcând acest lucru, ne vom simţi bine, noi, *cei din prezent* şi nu vom mai căra sacul în spate. Asta da. Şi în funcţie de cât ne vom transforma *acum,* acel trecut nu ne va mai fisura prezentul. Dar, noi trebuie să avem o atitudine corectă faţă de noi înşine şi faţă de toată Creaţia, altfel Nemesis îşi va face simţită prezenţa. Trecutul este cartea din care putem învăţa ce legi ale universului am încălcat (cu ştiinţă sau cu neştiinţă).

Îmi spunea cineva, că am făcut asemenea greşeli că ar fi trebuit să fiu demult prin alte părţi, mai închise la culoare, ale dimensiunilor,

dar că m-am apărat în faţa Domnilor Karmei, spunând că „N-am ştiut, le-am făcut fără ştiinţă, fără cunoaştere, pentru că nu am avut acces la cunoaşterea… esoterică”, şi mi s-a mai dat o şansă. Sufletul meu era amorţit, legătura mea cu Divinitatea nu mai exista de multe vieţi, de asta mi s-a dat încă o… venire.

Acum, ce aş putea spune? Că nu am citit despre Legile divine sau că nu am trăit prezenţa Lui măcar o clipă, în sufletul meu? Deoarece, chiar dacă nu se spune, se vede în Cartea vieţii, fiecare gând.

Şi dacă folosesc HSZSN, voi schimba trecutul, cu toate relaţiile pe care le presupune? sau voi adopta (următoarele) concepte „conştiinţa dreaptă este rădăcina tuturor lucrurilor”, Aici şi acum şi „un om drept poate corecta orice gând” iar atunci „Omul şi Dumnezeu devin una”? Doar aşa creez acel pod între Cer şi Pământ, doar aşa Dumnezeu este manifestat în inima mea sau a pacientului.

Vedeţi, se lucrează cu sensurile spirituale, nu cu cele fizice aşa cum este intelectul nostru obişnuit să ne arate, dominându-ne şi făcând ca percepţiile cele mai subtile să le ignorăm.

Uneori este util să te uiţi, să cauţi în contextul cultural şi lingvistic a ceea ce ţi se dă, ca să înţelegi ce reprezintă pentru cei care l-au dezvoltat şi apoi să înţelegi *contextul* tău în care îl vei folosi.

Altfel se creează confuzii, cele spirituale fiind mai mult decât dăunătoare, putând să ne transforme în unelte luciferiene fără ca habar să avem. Şi nu-mi arde de glumit când spun lucrul acesta, pentru că le luăm ad litteram şi ulterior nu mai înţelegem nimic.

Contextul cultural din care vin simbolurile Reiki este prea puţin cunoscut dar aceasta nu ne împiedică să le înţelegem mesajul… simbolic, care este universal, păstrat în tradiţiile tuturor popoarelor.

Mai clar: ar fi un asemenea sens, care este mai uşor de recunoscut de intelectul nostru, nu prea obişnuit cu metaforele. Adică, să facem analogii între ceea ce este în jurul nostru şi *utilitate* privită sub mai multe aspecte, aparent banale.

POD. La ei au participat cei care *l-au gândit, au ales un loc benefic şi necesar, l-au proiectat în cele mai mici amănunte, apoi sunt cei care l-au construit, l-au ridicat, piatră cu piatră, lemn cu lemn, punând*

şuruburile acolo unde este necesar, strângându-le cât trebuie, *respectând Planul Iniţial.* Altfel, pot apărea surprize nu tocmai dintre cele mai plăcute de cele mai multe ori.

Podul pe care îl trece iniţiatul, ca în basmul binecunoscut „Harap Alb”.

Simbolul HON SHA ZE SHO NEN este util în:

— Amplificarea energetică a informaţiei transmisă în timp şi spaţiu;

— Asigurarea codificării telepatice a informaţiei mentale;

— Asigurarea parcurgerii instantanee a informaţiei către ţintă şi înlătură obstacolele perturbatoare, care există pretutindeni în spaţiul eteric;

— Menţine transmisia pe durata stabilită, în direcţia dorită şi cu efectul scontat;

— Asigurarea unei protecţii maxime a emiţătorului telepatic.

Trebuie să avem în vedere faptul că orice acţiune telepatică, intenţionată şi de bună calitate, este supusă din start unui bruiaj exterior, ce se exercită aproape instantaneu cu lansarea informaţiei în spaţiu. Este un bruiaj ce încearcă să contracareze emisia respectivă, fiind încadrat perfect în Legea acţiunilor contrare din univers. Dacă nu ar exista această Lege, nicio acţiune din partea fiinţelor şi nefiinţelor nu ar mai putea fi stăvilită şi explozia universală s-ar produce instantaneu.

Simbolul HSZSN se utilizează ori de câte ori dorim să trimitem o informaţie în timp şi spaţiu. El este podul ce asigură legătura între ţintă şi emiţătorul din creierul nostru dar este şi paznicul ce însoţeşte informaţia lansată de raza noastră energetică în călătoria sa spaţială.

HSZSN înlătură impurităţile ce pot diminua emisia telepatică a subiectului şi îl protejează pe acesta de atacurile malefice din jur. Când pronunţăm numele simbolului, racordându-ne la energia ce o reprezintă, noi înşine devenim un focar de emisie energetică pură. Este bine să-l folosim după CKR.

Dacă folosim unul, două sau cele trei simboluri principale de REIKI fără să avem o intenţie clară, ele n-au niciun efect, uneori manifestându-se o oarecare mărire a cantităţii de energie emisă de

corpul tău.

Când folosim simbolurile de bază, declanşăm automat deschiderea canalului energetic care coboară din Shahasrara iar energia focalizată va trece prin noi spre destinaţie atât cât trebuie şi este necesar, în conformitate cu binele divin.

Dai Ko Myo

Unul devine doi. Unitatea crează din sine Spiritul Masculin Celest şi Spiritul Feminin Celest. Iar prin Căsătoria mistică vor crea, în ceruri, la rândul lor Copilul Divin. Pentru mine aceasta reprezintă prima parte a simbolului. Partea superioară.

Ca structură, simbolul Dai Ko Myo (DKM) seamănă cu Arborele Vieţii din toate tradiţiile lumii, cel mai bine explicitat în Kabalah, care a stat la baza multor învăţături ale şcolilor, organizaţiilor, grupurilor esoterice.

Deci, privit de sus în jos, reprezintă drumul descendent al spiritelor spre materie. Coborârea care s-a transformat în cădere pentru mulţi eoni. Materia însufleţită de Spirit a devenit Stăpână atotputernică o perioadă destul de mare, în timpi tereştri. Are farmecul ei, incontestabil, dar atâta timp cât nu uităm că şi ea este şi face parte din Creaţie. Când s-a vrut dominarea ei, s-a ajuns la distrugere. Inevitabil, efectul de bumerang a acţionat întotdeauna. Cum putem avea pretenţii de Creator? Cine a creat măcar un ochi?

Materia însufleţită de cei care şi-au dat sufletele pentru a o stăpâni, a devenit puternică, acaparatoare.

Va trebui să refacem drumul, ascendent de data aceasta. Şi fără tehnologia sofisticată a ultimelor decenii. Nicio rachetă nu ne va duce mai aproape de Creator. Fizica cuantică ne va ajuta să percepem lumi de energie mult mai puternice decât acceptă unii savanţi de acum. Dar Lumile Spirituale le vom cunoaşte doar în Duh, când vom fi noi înşine acea vibraţie.

„Nădejdea mea este TATĂL, scăparea mea este FIUL, acoperământul meu este DUHUL SFÂNT. Treime Sfântă, Slavă

Ţie”.

Aceasta este pentru mine traducerea ortodoxă a acestui Simbol.

Calea ascendentă spre Lumea Divină a Spiritului meu, scăparea din materie.

Iar Cel care a coborât pentru a ne arăta că învierea în Duh este posibilă, este: „Nădejdea cea de la moartea mea”, „Viaţa mea de după moarte”, Cel care prin „hrana cea tare” şi „băutura cea nesecată” a devenit „Domnul meu cel fără de moarte”, „Ziditorul meu cel preaslăvit”, „Îndreptătorul meu cel preabun”, „Mântuitorul meu cel preamilosârd”: Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu. Atât!

Aceasta este vindecarea tămăduitoare la care am ajuns prin Reiki. Fiecare celulă a corpului a vibrat de lumină, iar mintea a primit răspunsuri care au fost transformate în Imn şi Rugăciune de împlinire.

Nu am avut nimic a cere. Am devenit conştientă la un moment dat că mi se dă cu o iubire atât de mare, că eu nu pot să o văd, nu că ea nu există. Vălul era pe ochii mei.

Acesta este secolul în care intelectul vrea cunoaştere până ajunge în punctul în care… tace. Cunoaşterea vine atât de măreaţă şi nesfârşită încât nu poţi decât să o priveşti, lăsându-te cuprins în ea, pentru că vastitatea ei te transformă în acea nemărginire, devenind o unică manifestare.

Nu pot să dau decât repere în a medita cu acest simbol. Nu uitaţi că toate simbolurile sunt tridimensionale, că îmbrăcămintea lor este energie pură, că sunt idei pure pe care le vom sesiza şi descifra în funcţie de noi înşine, niciodată ca alţii. Nimeni nu poate comunica învăţături totale.

Cine îl cunoaşte, cine poate avea măcar gândul ăsta? Esenţe din acest Adevăr, da! Şi asta în funcţie de cât este intelectul de pregătit să recunoască fără traume. Mai este nevoie şi de un mare discernământ care ne va fi dezvăluit prin Intuiţie de către Veghetorii noştri divini.

Fiecare vom acumula până la acea secundă cosmică, când se va lăsa Tăcerea. Atunci, Adevărul ni se va revela doar nouă înşine, asimilându-l în structurile noastre, ne va aparţine, vom deveni una cu EL. Asta nu se transmite, este mântuirea fiecăruia. Se depăşeşte orice

limită a puterii de comunicare umană.

Pentru aceasta, când vom medita cu DKM trebuie să înlăturăm toate prejudecăţile din trecut, limitările raţionale şi cu un suflet în care nicio patimă umană nu mai vibrează, asemeni unui copil, să ne predăm în totalitate Infinitului, nemuririi din noi înşine… Nu este uşor. Aş fi putut scrie Dumnezeu sau Iisus. Este acelaşi lucru, în starea umană de acum, dar Infinitul te cuprinde într-o vastitate de care ţi-e frică. Până nu învingi şi această frică, abandonarea totală nu există. Se trezesc facultăţile superioare ale sufletului, adormite, care în trezirea lor ne provoacă toate durerile. Dar fără ele nu se poate. Întâi vom coborî în iad, pentru a urca. Întotdeauna a fost aşa şi nici reikiştii nu fac excepţie. Au un mare ajutor, prin lucrul energetic zilnic asupra lor, care va face căderea de dinaintea ascensiunii mai uşor de dus. Dar trebuie să devii conştient de fiecare secundă din viaţa ta, altfel… negrutzii, sunt pe aproape.

Mi-am dat seama că informaţiile din toate vieţile mai importante, au ajuns, în diferite forme, la mine, **în această viaţă**.

Am folosit DKM. Eu am devenit simbolul. Fiecare parte a corpului şi-a găsit corespondent în structura lui. Vă dau doar ideea a ceea ce poate însemna acest simbol. Fiecare îl va descoperi în el însuşi. Cum este sus aşa şi jos. Are vibraţia cea mai mare deoarece face legătura cu Spiritul nostru a cărui asemănare suntem. Devenim imaginea Spiritului în materie, vibraţiile noastre transformându-se… Dacă nu încercăm să înţelegem acest lucru că noi şi El una suntem, transformările ulterioare petrecute în noi, ne vor lua pe nepregătite şi vor deveni dureroase până vom înţelege ce se întâmplă. Numai prin lecţia durerii învăţăm, altminteri nu.

Învăţăm să-l desenăm în chakra coroanei lăsându-l să pătrundă în noi. Nu este numai atât. Energia astfel accesată va crea o punte, un culoare de legătură între Spiritul Divin şi noi ca manifestare a lui, mai mult sau mai puţin conştienţi de asta. Ştiu că unii pot să spună: „L-am făcut/desenat, funcţionează şi gata!”. Da, dar la nivelul cel mai profund se vor petrece transformări care ne vor face de nerecunoscut nouă înşine. Am plecat pe această Cale a cunoaşterii şi trebuie să şi conştientizăm ce forţe/energii folosim, pentru că lucrând marea majoritate de unii singuri, la un moment dat, ne pot domina. Şi este

ciclică această stare. Pentru că avem multe de înlăturat, de curăţat din structurile noastre energetice din ce în ce mai subtile dar care au o energie mult mai mare, mai puternică, mai înălţătoare. Pentru că starea noastră energetică se va amplifica începând de la celulă până la straturile subtile energetice.

Marea majoritate suntem doar ca nişte umbre ale potenţialului energetic pe care îl avem. Dezvoltarea intelectului, prin crearea a zeci-sute-mii de noi legături între sinapse creează şi un câmp electromagnetic propriu mult mai puternic.

Acest simbol reprezintă forţa care ne este accesibilă acum – aici, de a ne recunoaşte starea originară a spiritului.

Energia necesară pentru a deveni ceea ce suntem cu adevărat o putem recupera şi conştientiza (şi) prin autotratamentul Reiki. Nu este singura Cale, dar este cea la care aveţi acces cei care citiţi acum, sau cea care vă va atrage.

Spiritul fiind cel spre care vom crea şi conştientiza cine suntem.

Simbolurile sunt arhetipuri rămase în subconştientul colectiv. Ele reprezintă prin structura energetică forţe imense, de real ajutor în aceste timpuri pentru cei care vor să-şi înţeleagă existenţa şi devenirea.

Expresia **Dai Ko Myo** a parvenit pe cale orală, de-a lungul timpului suferind mai multe modificări de pronunţie şi transcripţie grafică. Înseamnă în limba japoneză veche **„raza soarelui ne încălzeşte şi ne dă viaţă”**.

Pronunţând numele acestui simbol extrem de puternic, un maestru cu o anumită intenţie îşi transformă mintea într-un focar de emisie energetică cuadridimensională, putând acţiona atât în plan fizic cât şi în plan mental. Este un simbol cu rol de emiţător şi receptor energetic. Acest simbol însoţeşte de obicei toate simbolurile folosite de maeştrii în REIKI.

Dai-Ko-Mio este simbolul maestru.

Este cel mai important simbol din Reiki şi are cea mai înaltă vibraţie. Vibraţia Dai-Ko-Mio este aproximativ egală cu vibraţia crucii.

DKM face legătura cu sursa de Lumină. În momentul în

care se face iniţiere pe Dai-Ko-Mio se produce această legătură directă cu sursa de Lumină, Duhul Sfânt. Astfel cel care are iniţiere pe acest simbol preia Lumina direct de la Duhul Sfânt, ceea ce până la gradul III nu se poate, Lumina fiind preluată prin maestru. Poate părea, hai să spun, „ciudat" unora, alţii poate nici nu ştiu acest aspect. Aveţi grijă cu ce maestru faceţi iniţieri. Nu este obligatoriu să faceţi toate gradele cu aceeaşi persoană. Este adevărat că după fiecare iniţiere, este de datoria maestrului să taie legăturile energetice cu elevii. Marea majoritate o fac. Oricum, cel care ajuns să primească iniţiere pe acest simbol, va şti ce trebuie să facă pentru a nu fi legat energetic. Că se crează o mare empatie între maestru şi cursanţi, este la fel de adevărat. Datorită acestei stări se vor transmite şi informaţiile necesare, elevul având acces la cunoaşterea spirituală a maestrului său. De multe ori mi s-a întâmplat ca elevii mei să înceapă să caute date despre daci, despre piramide, cristale, plante, cu o pasiune care înainte era… latentă.

Simbolul Dai-Ko-Mio poate fi folosit în combinaţie cu toate simbolurile cunoscute.

Activarea palmelor acum se face începând cu DKM apoi celelalte simboluri iar la sfârşit iarăşi DKM sau este suficient – DKM ŞI CKR… Fiecare va hotărî în funcţie de necesităţi.

DKM conectează la Doamne-Doamne Iisus. Aşa că putem spune, cu sufletul curat, că Reikiul este unul dintre cele mai frumoase daruri ale lui Dumnezeu lăsate omenirii! Întăreşte credinţa în Dumnezeu celor care o au, dar, ceea ce este cel mai minunat este descoperirea credinţei la cei care nici nu mai ştiau că au pe cineva care îi iubeşte şi îi aşteaptă să vină ACASĂ.

Chakrele şi nadisurile

Despre chakre s-au scris tomuri întregi. Le găsim menţionate în toate religiile lumii, în sistemele esoterice.

Am să fac doar o paralelă care mie mi s-a părut relevantă. Sper că vă va fi de ajutor şi vouă.

Reprezentarea chakrelor având deschidere spre partea frontală a corpului şi care manifestă dorinţele este strâns legată de nadisurile

care se dezvoltă odată cu manifestarea spirituală a omului, **Saraswati, Medha şi Lakshmi**.

Chakrele din partea dorsală a corpului sunt responsabile de manifestarea voinţei şi sunt mai puternic legate de cele două canale **Ida-Pingala** şi de **Sushumna**. Ele interacţionează în permanenţă, mecanism pe care îl voi dezvolta pe parcurs.

Muladhara chakra

Este situată în zona anusului, la întâlnirea canalului uretral şi anus. Are culoare roşie, patru petale (patru feluri de energii, patru nivele de conştiinţă, legate de patru nadisuri care pleacă de aici).

Simţ: miros

Organ: nas

Element subordonat: Pământ

Subordonare în corp: toate părţile tari, coloana, oase, dinţi, unghii, ambele picioare, anus, rect, intestine, prostată, sânge, formarea celulelor.

Glande/hormoni subordonate: suprarenale, adrenalina, noradrenalina

Culoare cromoterapie: roşu-foc

Fonoterapie: – Vocală: „u”.

— Notă: Do

— Acord: Do-major

— Silabă: LAM

Meloterapie: Muzică ritmată

Aromoterapie: Cuişoare (efect general benefic: 100%), mentă (90%)

Cristaloterapie: Agat, jasp, granat, coral roşu, rubin

Naturoterapie: Răsăritul sau apusul Soarelui, pământul reavăn.

În Kabbalah această chakra este al zecelea sefirot: **Malkuth**. Sau **Împărăţia, Regatul, Câmpia minunilor**.

Malkuth este Templul conştiinţei. Denumirile sugestive, pe care le mai are, sunt: Poarta, Poarta Morţii, Poarta umbrei Morţii, Poarta

lacrimilor, Poarta justiţiei, Poarta rugăciunii, Poarta grădinii Edenului, Mama inferioară, Kallah, mireasa.

Toate sunt reprezentative pentru înţelegerea rolului acestei chakre.

La acest nivel al conştiinţei atingem acel chip al divinităţii numit **Adonai Ha Atreţ** sau **Adonai Malekh**, Stăpânul Pământului şi Universului Vizibil. Adică **Dumnezeul împărăţiei omenirii**, coordonatorul stării materiale şi a celei fizice.

La acest nivel găsim arhanghelii: **Sandalfon** – „Acela care se apropie" sau „Prinţul Rugăciunii" (pentru că ne poartă rugăciunile acolo unde vor fi cel mai bine ascultate, la Regele Regilor), el fiind indispensabil în diferenţierea sexului la nivel embrionar, având şi un cuvânt greu de spus în formarea vieţii psihice.

Se spune că El însuşi a păşit pe pământ ca profetul Ilie, iar prin medierea Sa, putem intra în legătură cu ceilalţi doi arhangheli asociaţi acestei sfere:

Metatron şi cel pe care îl numim **Sfântul Duh.**

Tot aici, sub conducerea lui Sandalfon vom găsi ASHIM, sau Sufletele şi Flăcările Focului.

Dar, reprezentarea magică este a unei tinere încoronate, şezând pe un tron.

Aşa ne apare, recunoaştem Divinitatea, care îşi are sălaşul, în orice formă fizică aşa cum vom vedea în continuare.

Viciile asociate acestei sfere sunt inerţia şi avariţia. Dacă vrem să obţinem roade, va trebui să muncim, să practicăm cu asiduitate. Dar, să nu ne oprim aici, sau să exagerăm, ceea ce va duce la avariţie.

Culorile care ne amintesc aici legătura cu pământul sunt măsliniu, arămiu şi gălbui.

Aici avem şansa să distingem binele de rău, când să acţionăm sau când să stăm, când să ne odihnim sau când să dormim. Acest nivel al conştiinţei ne dezvăluie lucrurile ascunse, încriptate, în lumea noastră fizică dar, prin corespondenţă, şi în Univers.

Simbolurile asociate acestei chakre sunt: Altarul Crucii duble, Crucea cu braţe egale, Cercul magic, Triunghiul artei.

Experienţa spirituală pe care o avem meditând în această

chakră este cea a Sfântului înger Păzitor. Care ne poate oferi îndrumare, răspunsuri, orientare.

Spuneam că aici îşi are sediul ceea ce numim energia Kundalini. La descrierea simbolului CKR am amintit o experienţă legată de acest simbol.

Elementul subtil care guvernează această chakră este Pământul.

Zeitatea care guvernează această chakră este Brahma, a cărui contraparte feminină sau SHAKTI este SAVITRI.

Aici îşi are sediul SVAYAMBHU LINGAM (SHIVA LINGAM) în jurul căruia doarme încolăcită strâns **de trei ori şi jumătate** KUNDALINI SHAKTI sau Puterea Primordială, această forţă gigantică, putere centrală a fiinţei umane, radiind lumina divină, strălucind precum mii de sori magnifici.

„Zeiţa Kundalini doarme acolo ca un şarpe şi este luminoasă prin propria sa lumină. Ca un şarpe trăieşte printre încheieturi; este zeiţa limbajului şi mai este numită sămânţă.

Acolo, frumoasă ca floarea Bandhuk, este plasată sămânţa focului divin al iubirii: L-AM; aceasta este strălucitoare ca aurul arzând şi este descrisă ca fiind eternă.

Sushumna de asemenea o îmbrăţişează fiindcă frumoasa sămânţă este acolo; aceasta se odihneşte acolo strălucind ca o lună de toamnă, cu luminozitatea a milioane de sori şi răceala a milioane de luni”. (Shiva-Samhita, Dan Mirahorian, Florin Brătilă, Ed. Dragon, 1993, pag. 81).

KUNDALINI stă adormită în jurul lui SHIVA LINGAM, acoperind cu capul său „poarta” lui BRAHMA, sau BRAHMADVARA, cea prin care trebuie să pătrundă energia pe Canalul SUSHUMNA.

Kundalini este „Inteligenţa strălucitoare”, o infinită putere divină, care este adormită la marea majoritate a fiinţelor. Cât timp ea rămâne ca o putere ascunsă, o potenţialitate adormită în interiorul fiinţei umane iar fiinţa nu are acces conştient la această imensă putere, nu va avea loc niciun progres spiritual autentic, nu ne vom cunoaşte capacităţile, disponibilităţile şi tendinţele lăuntrice.

Binecuvântarea iubirii divine nu va fi cunoscută în toată plenitudinea ei, nu vom putea să cunoaştem adevărata evoluţie

cosmică a fiinţei care suntem.

O mantră sau un simbol, repetate cu dăruire şi credinţă, devin amplificatori ai stării de fuziune cu sfera din care provin. Devin o mare putere care se manifestă în sfera individuală a discipolului. Aşa se explică, de ce unele persoane, care au o ardentă credinţă în Iisus Cristos, sau într-o zeitate care aparţine cultului lor, prin repetarea constantă, cu neţărmurită credinţă şi încredere, reuşesc să transcendă materialitatea, devenind sfinţi, avatari. „Crede şi nu cerceta" privit prin acest aspect, este un mare adevăr. Trăind mereu, ardent în ideea/simţirea LUI, aspirând cu totalitatea fiinţării spre divin se ajunge la unificare. Cel perceput, dorit, devine parte a noastră înşine, noi integrându-ne în El. O să observaţi că sunt în total 50 de litere înscrise pe petalele chakrelor. Ele reprezintă energii specifice redate prin Mantre, care le pot dinamiza. Pentru aceste 50 de Mantre există în alfabetul limbii sanscrite 50 de foneme (silabe). Să nu creadă cineva că ele corespund ca energie formei lor scrise, atunci când sunt doar rostite. Trebuie ajuns la sunetul lor subtil şi cauzal. Este periculos să se practice fără discernământ, uneori argumentul este că „aşa simt eu". Sigur: Egoul vrea să fie stăpân, îşi revendică locul deţinut atâta timp. În ortodoxie avem Amin (în Apocalipsă, Iisus este numit Amin), sinonim cu Aum, Sunetul Supremului Absolut sau Logosul. Adoptat din ebraică de liturghia creştină.

În Muladhara fiind stocate tainele formării Universului fizic, aici apare capacitatea diferenţierii, vindecarea fizică, diminuarea şi dominarea inactivităţii.

Centrul unde sunt depozitate toate percepţiile reziduale, este receptacului, rădăcina iar energia încolăcită, Kundalini, a acţiunii, atunci când este „trezită", când străpunge micul canal sau poarta lui Brahma, înseamnă primul pas spre conştientizare. Aceasta este FORŢA pe care trebuie s-o trezim, fără ea nu suntem nimic, doar biete marionete care dormitează, care mănâncă, procreează, dorm, muncesc şi… repetă ciclul.

În Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, Cele ŞAPTE CHAKRE sunt cele ŞAPTE BISERICI, care ne dezvăluie anatomia ocultă a corpului, a marelui Templu.

Prima este Biserica din Efes, reprezentată prin Muladhara.

„Scrie îngerului Bisericii din Efes: Acestea, zice Cel care ţine cele şapte stele în dreapta Sa, Cel care umblă în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur.

Ştiu faptele tale şi osteneala ta şi răbdarea ta şi cum că nu poţi suferi pe cei răi şi ai cercat pe cei ce se zic pe sine apostoli şi nu sunt şi i-ai aflat mincinoşi;

Şi stărui în răbdare şi ai suferit pentru numele Meu şi nu ai obosit;

Dar am împotriva ta faptul că ai părăsit dragostea ta cea dintâi.

Drept aceea adu-ţi aminte de unde ai căzut şi te pocăieşte şi fă faptele de mai înainte; iar de nu vin la tine curând şi voi mişca sfeşnicul tău din locul lui, dacă nu te vei pocăi". (BIBLIA, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 2002, pag. 1395).

Dar, „De şapte ori cade cel drept şi dacă este aşa, de alte şapte ori se ridică din nou", spune o maximă ocultă. Pe măsură ce Kundalini se ridică/înalţă, prin canalul Central, trezeşte fiecare chakră a nadisului Chitra, cel care este în interiorul Sushumnei.

Cele şapte sfeşnice de aur sunt cele şapte canale ale corpurilor noastre, care fiecare are canalele sale, din ce în ce mai subtile. Cele şapte stele sunt cele şapte chakre prin care va trece electricitatea serpentină, Kundalini, străbătând calea îngustă, dificilă, pe care trebuie să o transformăm într-un drum regal – Via Regia sau Calea Împărătească sau Cărarea Cerească.

Energia primordială, Kundalini Shakti, influenţează într-un mod complex fiinţa umană. Ridicarea ei, ascensionarea ei este a noastră înşine. Când trece prin chakre ea face să se manifeste forţele şi energiile caracteristice fiecăreia.

Acestea vor deveni, se vor transforma în acţiuni ale noastre, pentru că mintea aşa le percepe. Acele energii vor crea impulsuri care vor fi „decodate" de mintea noastră şi vor deveni acţiuni, în conformitate cu energia deblocată. Deci, nu există lecţie bună sau rea, ci doar necesară. Kundalini va parcurge chakrele în sens ascendent dar şi descendent. Dacă urcă, chiar până în Sahasrara, nu înseamnă că nu mai poate coborî. Sunt ascensionări accidentale sau cele care sunt

provocare de stările de meditaţii sau exerciţii speciale.

Energia dizarmonioasă la acest nivel este semnul unei excesive preocupări de a nu fi rănit de ceilalţi, manifestată prin teamă. Persoanei îi este mai mereu teamă să nu fie cumva atacată sau, dimpotrivă, are tendinţa de a-i ataca pe ceilalţi, răspunzând la fel, fără discernământ de cele mai multe ori. Teama implicată aici este cel mai adesea o teamă intensă, iraţională, de tipul aceleia asociată rolurilor de vânător şi vânat.

La oamenii obişnuiţi, ridicarea parţială a lui Kundalini implică momente de concentrare a minţii, ca nişte străfulgerări. Unii, în asemenea cazuri… se cred genii. Egoul, repede, îşi asumă aceste „realizări", făcând să ne credem persoane importante, deosebite. Şi raportăm cui vrea să ne asculte, ce grozavi suntem. Se poate să avem, într-adevăr sclipiri de geniu, aşa sunt artiştii, inventatorii. Când puterea energiei ascendente a lui Kundalini este mică, persoana trăieşte mai mult prin vise, sau prin imaginaţie, creând adevărate filme, care ar concura cu succes orice telenovelă. Adevărate fantasme, din a cărei lume se desprinde cu greu şi care pot degenera în obsesii.

Ce se întâmplă în timpul unui tratament Reiki? Acţiunea este asupra corpului vital, în primul rând, căruia îi deschide canalele blocate, chakrele primind suficientă energie pentru a funcţiona optim. Energia pe care nu reuşim să ne-o mai luam singuri „coboară" prin terapeut. Este o stare uluitoare. Nu trebuie să mă creadă nimeni. Aici… am eu o problemă. Explic elevilor mei şi îi văd cum se entuziasmează, ei căutând „starea" pe care tocmai am descris-o, în loc să simtă energia acţionând. Fiecare este unic, o va simţi în felul său: ca o căldură, ca mersul unor furnicuţe, ca valurile mării. Câte persoane sunt… atâtea moduri de simţire, dar trebuie să fie „proprii", nu că spun eu. Şi aceasta se face numai prin muncă proprie. Da, sub îndrumarea unui maestru este mai uşor, dar… dacă nu-l avem tot timpul „la îndemână", munca proprie de conştientizare, nu a stricat nimănui, vă asigur. E simplu să stăm ore întregi vorbind, povestind ce şi cum. Timp pierdut, irosit. Vin şi percepţii deosebite, care se cer înţelese. Dar că ai fost nuş ce prinţesă şi eşti în căutarea prinţului care să te trezească că aşa simţi că eşti împlinită… nu denotă deloc că ţi-ai făcut auto-tratamentul. Vorbăria multă este pierdere de energie aiurea. Şi a voastră dar şi a

persoanei care vă ascultă.

Adevărul este că am face orice ca să privim în exteriorul nostru pentru a nu intra cu privirea sufletului în interior. Acolo, la marea majoritate este întuneric. Dar, este un întuneric blând, credeţi-mă, unde sunt comorile noastre.

Hai să zic că eu am noroc: nu mi-e teamă de întuneric. Chiar dacă am simţit de câteva ori, fizic, că mă cufund în el, umorul m-a salvat: „Wau, aşa este… printre stele!” sau „Da, unde o fi becul?”… Sunt o fire mai vulcanică, aşa că am nevoie de întuneric, în el sunt toate: liniştea şi calmul, încetineala şi relaxarea. Acum chiar practic meditaţia cu întunericul propriu, stare de absolut a fiinţei, a netemutului neant.

Dăm cuvintelor interpretări emoţionale, care se transformă în stări pe care uneori nu le mai putem controla, ajungând tot noi să ne îngrozim de ceea ce… am creat. Că doar suntem creatori, nu? Un pic, o picătură de autoironie, nu strică, mai ales la început, ca să nu începem să ne credem ori sfinţi ori să cădem în depresii.

Făcându-ne autotratamentul vom avea o altă forţă lăuntrică, energie vitală, iar Kundalini va începe ascensionarea. Parţială. Marea majoritate se aşteaptă/cred, ca această energie o să tot urce şi tot urce… şi gata! A ajuns în Sahasrara şi devenim nemuritori. Fals! Autoamăgire! Aşa cum urcă, aşa şi coboară, ba încă şi mai repede. Am arătat că sunt şase canale principale de energie subtilă (marea majoritate ştiu de trei… de cele dorsale). Sunt mult mai multe, dar acestea sunt colectoarele din partea anterioară şi posterioară. Orice uşoară ascensionare a lui Kundalini, face ca persoana să se confrunte cu stări diferite fizice, psihice şi mentale, faţă de cele cu care era obişnuită. Experienţe cu totul noi, reale dar cu aceeaşi esenţă. Accesul la adevărurile parţiale, pentru mulţi devine o stare de confuzie, provenită din suficienţa propriilor realizări spirituale, pe care le consideră totale. Creează confuzii, atât pentru ei cât şi pentru cei din jurul lor. Şi se mai şi apucă de povestit cui vrea sau nu să îi asculte. Aşa că mulţi, auzind suficiente „ciudăţenii”, neexplicate uneori nici coerent… nu că se uită ciudat, cu oarecare compasiune, dar li se va crea o stare de aversiune faţă de paranormal, ocult, ş.a.m.d. care, „Uite! Sminteşte oamenii!”. Un simplu caiet şi un pix ar fi salvatori pentru toţi: în primul rând aceste noi percepţii trebuie scrise. Cu cât scrii, cu

atât desfăşurătorul stărilor se relevă mai bine. Noi oamenii uităm, adică înmagazinăm gândurile, întâmplările, le punem într-un sertar, le închidem, dar… uităm unde am pus cheia ca să deschidem când avem nevoie. Dacă scriem, oricând avem la dispoziţie aceste informaţii. Ne vor îmbogăţi ele pe noi, nu noi pe ele, atunci când le povestim şi repovestim la alţii. Am ascultat zeci de asemenea mărturisiri. Am avut răbdare de „înger" cum se spune… Voiam să văd şi eu când se potoleşte omul respectiv. NICIODATĂ. O percepţie sau două şi este de ajuns pentru toată viaţa ca să aibă şi la nepoţi ce spune. Şi, la un moment dat, m-am trezit asaltată de aceste persoane, care au crezut că au drept asupra timpului meu, că îmi fac, eventual, şi un mare bine (adevărul este că sunt un auditoriu de excepţie, fără falsă modestie, mai „strecurând" şi câte o îndrumare necesară persoanei respective). Dar… atunci când consider că sacul este golit, pun persoana în faţa ei însăşi. Ori depăşeşte starea ori spun că eu sunt depăşită, asta ca să ne despărţim în termeni amiabili.

Mulţi nu înţeleg aceste ascensiuni parţiale ale lui Kundalini. Parţial trezită, când revine/cade din Sahasrara în Muladhara. Sau, poate să urce pe oricare din canalele principale… ceea ce va duce la multe, multe lecţii de învăţat cu/prin luare aminte.

Întregul corp împreună cu totalitatea funcţiilor sale sunt manifestările acestei energii: Kundalini, cea care se autopolarizează în diferite forme de energie cinetică şi potenţială aflată în corpul uman. Centrul static al fiinţei este Sahasrara, centrul dinamic, dar într-o fază de manifestare grosieră, este Muladhara, imensa uzină în care se află stocate toate energiile corpului, care devin manifestări. Kundalini este cea care trăieşte prin corpul nostru, bucuriile şi suferinţele. Toate puterile minţii cu experienţele avute, trecute-prezente-viitoare, la fel cele ale voinţei, egoului, ale simţurilor şi necesităţile corpului grosier, stau adormite în Muladhara.

Toată cunoaşterea umană ca parte a celei Divine, această putere care animă totalitatea fiinţei ca existenţă, ca manifestare, fiinţare, ca TOT, este **energia primordială** a fiinţei umane, KUNDALINI. Ea este Energia, Supremă (Shakti), Sursa Puterii din fiinţele vii, din care provin toate formele de existenţă şi de energie, sursa prin care se manifestă toate, fie ele idei, dorinţe, gânduri, cuvinte… deoarece până a ajunge în

Muladhara, sediul său, ea a desăvârşit procesele emanării Minţii, Eterului, Aerului, Focului, Apei şi Pământului, care au, fiecare, sediul său în fiinţa umană. În ascensionarea deplină ea va curăţa aceşti centri, lăsându-i goliţi, luându-şi energiile pentru a se regăsi în totalitate, deplin, în Sahasrara (retrage energiile manifestate).

Kundalini este cea mai subtilă dintre realităţile subtile create şi conţine în Ea însăşi misterul întregii Creaţii dar şi Calea spre Eliberarea Supremă-Moksha.

Ea nu se revelează pe sine decât când cel care o doreşte cu ardoare nu va adopta atitudinea şi calea specifică, pentru a o trezi şi a o face să ascensioneze pe Calea dreaptă spre planurile superioare ale fiinţei.

Toate funcţiile corporale îşi primesc energia de la această mirifică Kundalini Shakti, ea furnizând în permanenţă energie vitală subtilă care dinamizează Muladhara chakra, de aici precum o reţea electrică, fiind distribuită tuturor centrilor de forţă şi în tot corpul, minţii, ca o energie specific modulată pentru fiecare.

Prin Reiki, se învaţă de la gradul 1 să se facă autotratament ţinând mâinile pe chakre, minim 5 minute la început. Energia la care avem acces prin iniţiere şi cu care facem cunoştinţă lucrând, este tocmai această energie cosmică, divină, coborâtă în fiecare, de la începuturi. Lumina desprinsă din El, Sfântul Duh. Aceasta înseamnă Iniţierea în Reiki, aceasta ne aduce fiecăruia după străduinţa şi munca proprie.

Starea de bine realizată de toţi după Iniţiere, rezidă un timp, dar dacă noi nu vom continua să „accesăm” SURSA, energia se va diminua, cheltuită fiind tot de noi. Multe lucruri se petrec în timpul Iniţierii, cei care au trecut prin aceasta ştiu. Ni se deschid căile de percepţii, ni se schimbă, aproape brusc, viziunea asupra vieţii în ansamblu şi a Lui, a **Tatălui Ceresc.**

Dacă nu avem simptome la nivel fizic (răceală, febră, schimbarea mirosului transpiraţiei sau a urinei, dureri musculare, dureri de cap sau de gât, constipaţie sau diaree… toate acestea însemnând reacţie a corpului fizic de dezintoxicare), sau acestea fiind foarte uşoare, energia Reiki va lucra la nivel emoţional, mintal,

spiritual. Reacţiile la nivel fizic, sunt mai evidente în prima săptămână din cele 21 de zile. Creşterea vibraţiei se va face simţită în echilibrul nostru emoţional, multe din relaţiile noastre fiind vindecate, unele ţeluri, care ni se păreau de neatins, acum devin realitate, greutăţile trecutului, devin ceea ce sunt de fapt, lecţii pe care începem să le înţelegem, fără să ne mai învinovăţim. Toate acestea înseamnă că Kundalini începe ascensionarea, noi dându-i energia necesară. Nu este atât de simplu, iarăşi zic. Munca trebuie să fie constantă şi tot constante vor fi şi rezultatele. Pentru că energia va trece prin fiecare chakră, prin fiecare nadis, iar dacă noi nu vom avea grijă de curăţenia fizică, emoţională, mentală şi spirituală… să nu ne plângem după aceea. Un gând de ură va otrăvi ficatul sau va lovi inima, va otrăvi sângele, prin care circulă energia vieţii. Deznădejdea la fel. Am întâlnit persoane care nu au lăsat deznădejdea să plece. De ce? Li se părea că nu sunt oameni, dacă nu mai suferă după o persoană dragă, decedată, de exemplu. Doamne fereşte, să nu creadă cineva că nu am simţit ce este aceasta. Mi-au murit amândoi părinţii şi cum nu am fraţi, la moartea mamei (Dumnezeu s-o odihnească!) simţeam cum… nu mai am trecut, nu mai am pe nimeni.

Darmite când se stinge unicul copil în câteva zile de chin… Dar, să vrei să aduci durerea înapoi pentru că ţi se pare că nu este „normal” să nu suferi, ştiind şi înţelegând de fapt ceea ce faci, deja este mai mult decât ignoranţă. Plăcere aproape sadică. „Să nu zică lumea că am uitat copilul!”. Mi-a stat mie mintea. Mă rog, „plăcerea fiecăruia” şi lecţiile care se vor repeta, atâta tot.

Lecţiile chakrei Muladhara, legate de corpul fizic, sunt primele pe care le vom învăţa. Încep apoi să apară apoi la suprafaţă, formele de gând ascunse cine ştie de când, emoţii ascunse adânc (furie, supărări pe noi sau pe tot neamul, chiar şi cel omenesc, frustrări, frică, tristeţe), reprimate sau suspendate din această viaţă sau din altele, care acum se vor recunoscute, asimilate ca ceea ce sunt: lecţii mai mari sau mai mici. Iar Energia la care noi avem acces ne va ajuta în a înţelege şi trece de toate acestea. De ce se spune şi în Apocalipsă să se facă curat, să se pregătească toate Bisericile? Să-şi răspundă fiecare, cred că am dat indicaţii cât de cât. Pentru că vreau ca fiecare să-şi spună sieşi, nu să citească şi gata! Ştie, dar şi uită după ce închide cartea. Vorbind niţel cu

tine… e un pic mai mult, se imprimă altfel informaţia.

Swadhisthana chakra

Este al doilea centru de forţă în ordinea ascendentă **a** lui KUNDALINI SHAKTI. Este localizată la trei degete deasupra organelor genitale.

Este centrul elementului subtil APA, are şase petale deci acţionează şase feluri de energii subtile care circulă prin cele şase nadisuri care fac legătura cu întreaga reţea energetică a fiinţei.

Simţ: Gust

Organ: limba

Element subordonat: apa

Subordonare în corp: Organe de reproducere, rinichi, vezică, toate lichidele: sânge, limfă, sucuri digestive, spermă. La nivel fizic controlează asimilarea, procreaţia, sistemul limfatic şi secreţiile menstruale.

Subordonare glande/hormoni: Sexuale, estrogene, testosteron

Culoare cromoterapie: orange, alb-argintiu

Fonoterapie: – Vocală: „o” închis

— Notă: Re

— Acord: Re major

— Silabă: VAM

Meloterapie: Muzică fluentă (muzică populară germană, muzică uşoară)

Aromoterapie: Ylang-ylang, santal

Cristaloterapie: carneol, smarald

Naturo-terapie: apa limpede, lumina cerului portocaliu de dimineaţă.

Sefira din Kabbalah este YESSOD – Baza; Fundamentul, Valea Secretă.

Caracterizare: Descoperirea nivelelor astrale şi a energiilor selenare; recunoaşterea modului de acţiune a energiilor universale; realizarea conexiunii la Planul Divin.

Numele divin: SHADDAL ELHAI sau Atotputernicul Dumnezeu Viu. La acest nivel se poate ajunge la viziunea aşa-zisului Mecanism al Universului. Aceasta nu înseamnă că vom înţelege planul divin ascuns în spatele tuturor lucrurilor, ci vom începe să intuim că planul sau scopul lui ne va fi arătat la momentul potrivit. Învăţăm să fim mai independenţi, bazându-ne pe ceea ce ştim deja şi începem să sintetizăm. Tot de la nivelul acestei sfere, putem să îi ajutăm şi pe alţii să îşi găsească independenţa proprie, dar fără a-i subjuga. Dezechilibru aici, înseamnă viciul lenei. Nu cea care te face să nu te scoli din pat, ci o lene în sensul de autosuficienţă, de mulţumire cu ceea ce am găsit şi utilizăm (o mare intuiţie sau capacităţi psihice). Nu-i nimic. Dacă staţionăm prea mult pe aici… o vom lua de la capăt, coborând în Malkut pentru a reînvăţa discernământul.

Energiile specifice celei de a doua chakre simbolizează în plan fizic toate relaţiile noastre înţelese ca fiind în esenţă mesageri spirituali. Prin intermediul acestor interacţiuni descoperim, ca într-o oglindă, propriile noastre calităţi şi defecte şi avem astfel şansa de a amplifica în noi ceea ce este bine şi a îndrepta ceea este rău.

Arhanghelul pe care îl întâlnim la acest nivel este GABRIEL. Îngerul Adevărului şi întâiul Paznic al Paradisului. Deoarece Yesod este poarta către celelalte sfere ale conştiinţei accesibile. Gabriel aduce Speranţa iar noi vom începe să înţelegem propriile motive pentru care o primim şi s-o păstrăm în suflet, indiferent de manifestările din exterior.

Ordinul Heruvimilor – îngerii Luminii şi ai Măreţiei şi Păstrătorii Cronicilor Celeste din Paradis (cronicile akashice). Învăţând să îi contactăm, vom descifra aceste cronici (intuitiv). Ne vor deveni accesibile. Dar, dacă începe să apară acel: „EU ştiu… EU văd… EU şi iar EU”… (mai aud: „Oare cum de mi-a venit?” spusă cu sensul: „vezi cât de bună mi-s”, sau: „I-am dat nişte sfaturi…” Sigur i-a dat sfaturi pe care în curând nu o să le dea, că nu ştie să mulţumească cui trebuie. Un pic de smerenie ar ajuta mai mult. Orgolioşi! oamenii devin foarte repede orgolioşi dacă nu sunt atenţi şi, pierd).

Ştiu că o să se întrebe unii de ce fac aceste „treceri” de la un sistem esoteric la altul. Pentru că este un TOT, pentru că cine a făcut KARUNA sau SEICHIM ARHANGELIC ş.a. va înţelege de ce. Şi această

chakră, ca toate celelalte de altminteri, are nivele de percepţii, mai puţin cunoscute de cei mai mulţi, din această cauză. Nu ca să scriu doar informaţii din cultura mea generală. Repet, acţiunea energiei Reiki este asupra corpului fizic, emoţional, mental şi spiritual. Dar aceasta nu înseamnă că devenim genii peste noapte sau că trebuie să se elibereze soclul Statuii Libertăţii pentru noi. Mentalul nostru se va dezvolta prin… STUDIU adică, şcolăreşte spus: CITIT!!! Daaar… nu şi luat de bună totul. Ci verificat. Nu teorie, ci practică. Iar pentru susţinerea efortului intelectual, vă asigur că REIKI este o cale de excepţie. Dar să fie şi folosită, dar şi… constant.

Manifestările în corpul uman asociate acestei sfere sunt: organele sexuale şi inconştientul.

Reprezentarea magică: un bărbat foarte puternic, superb, nud.

Culoarea: citrin, pătat cu azuriu dar aceasta numai pe unul din planurile de manifestare, cel mai apropiat de noi.

În Apocalipsa Sfântului Ioan, această chakră este cunoscută ca „Biserica din Smirna”.

„Acestea zice Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel care a murit care a înviat: Ştiu necazul tău şi sărăcia ta, dar eşti bogat, şi hula din partea celor ce zic despre ei înşişi că sunt iudei şi nu sunt, ci sinagogă a satanei.

Nu te teme de cele ce ai să pătimeşti. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniţă, ca să fiţi ispitiţi, şi veţi avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte şi îţi voi da Cununa Vieţii”. (BIBLIA-Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 2002, pag. 1395)

Trebuie să suferim pentru a realiza cei zece Sephiroţi în corpurile noastre, ca atributele lor să le integrăm armonios în structurile noastre. Lemniţa este coborârea din nou în primul centru dacă armonizarea cu noile percepţii/învăţături nu a avut loc.

Este important de reţinut că toate chakrele alcătuiesc de fapt întregul corp al lui KUNDALINI SHAKTI. În fiecare sunt conţinute diversele energii ale lui KUNDALINI. Coborârea sa în procesul de emanaţie şi formarea centrilor de energie duce totodată la o aparentă pierdere de subtilitate, devenind din ce în ce mai grosieră. Ea îşi pierde

din puteri, impregnând centrii de forţă cu elementele /energii specifice care reprezintă însăşi corpul său. Când ajunge în Muladhara ea devine cea mai grosieră şi îşi pierde toate puterile sale subtile. Ea le va „recupera” când va începe urcarea din nou. Când KUNDALINI urcă, ea absoarbe gradat, toate energiile ce acţionează în chakra la care ajunge şi care rămâne inactivă atunci când îl părăseşte. Când KUNDALINI coboară din nou în centrul respectiv, acesta redevine activ, cu energiile şi activităţile specifice.

Mişcările lui KUNDALINI în chakre şi acţiunile ei asupra energiilor specifice fiecăreia, influenţează mintea în întregime. Atunci apar în minte gânduri sau dorinţe (bune sau rele) care sunt în conformitate cu energiile asupra cărora a acţionat KUNDALINI, adică a ceea ce a găsit acolo. Din această cauză, trebuie să acţionăm asupra chakrelor prin autotratament, pentru a avea suficientă energie ca reziduurile, în primul rând să fie înlăturate. În orice auto-tratament sau tratamentul asupra altei fiinţe, curăţarea înseamnă 50 – 60%.

Corpul subtil şi cel grosier, fizic, sunt strâns legate unul de celălalt şi se influenţează reciproc. Numărul petalelor chakrelor corespunde numărului de energii specifice ce acţionează prin tot atâtea canale energetice. Forţa subtilă vitală a fiinţei depinde de KUNDALINI în toate manifestările şi activităţile sale, care generează permanent energie în Muladhara chakra. O parte a acestei energii este modulată printr-un complex proces în potenţial sexual creator care, în cazul bărbatului, rămâne în testicule.

Întreaga lume creată s-a născut din „apa subtilă primordială”. Diferiţii constituenţi ai corpului: nervii, fluidul limfatic, plasma sanguină, saliva, secreţia lactată, secreţiile vaginale şi lichidul de lubrifiere la bărbat, apărute în timpul actului sexual, toate acestea sunt guvernate de energiile subtile care guvernează această chakră. Rinichii, glandele suprarenale, glandele bulbo-uretrale (COWPER), glandele vulvo-vaginale şi glanda prostată, sunt de asemenea guvernate de energiile subtile din această chakră.

Activitatea armonioasă a acestui centru face ca fiinţa umană să fie atractivă, având o remarcabilă agilitate şi abilitate în menţinerea armoniei cu cei din jur şi în cuplu, dezvoltându-şi foarte mult o imaginaţie creatoare (creatori de artă, poeţi, scriitori). Persoanele

influenţate predominant de Swadhisthana Chakra sunt puternic impresionabile; ele posedă o imaginaţie activă şi fertilă, precum şi aptitudinea de verbalizare a percepţiilor, ceea ce le face excelente în profesiile de îndrumare şi vindecare.

În cazul dereglării sau perturbării activităţii acestui centru de forţă, datorită slabei sale energizări sau pervertirii activităţii sale, fiinţele umane devin egoiste, invidioase, uşor iritabile, capricioase, caustice, despotice, orgolioase, înclinate spre degradare şi abuz în experienţe sexuale haotice şi cu persoane sub nivelul lor, rezultând o rapidă vlăguire şi o îmbătrânire prematură, blazare şi ofilire mult înainte de vreme. În cazul amplificării energiei din acest centru, rezultă o imaginaţie necontrolată, ceea ce va face ca fiinţa umană să ia de multe ori propria sa fantezie dezlănţuită ca fiind realitate, astfel că adevărul va fi acoperit de norii fantasmelor.

La nivel psihic, acest centru de forţă determină în fiinţa aspectele: dorinţa nestăvilită, imaginaţie debordantă, senzualitate, nevoia de a avea familie…

Când Swadhisthana este predominantă, fiinţa se confruntă cu tendinţa interioară de a fuziona cu obiectele sau stările percepţiilor sale. Este confruntată cu puternice ataşamente şi cu sentimentul totalei identificări sau absorbţiei în celălalt. Ideea forţă corespunzătoare celei de-a doua chakră este: „respectaţi-vă unii pe alţii”. Ea se aplică tuturor inter-acţiunilor dintre noi şi orice formă de viaţă. Din punct de vedere spiritual, fiecare relaţie pe care o dezvoltăm, de la cea mai formală la cea mai intimă, are menirea de a ne ajuta să devenim mai conştienţi, să evoluăm spiritual.

La acest nivel pot surveni fenomene psihice de psihoză în masă, mentalul individual fuzionând aproape spontan cu mentalul celorlalte persoane, ascendentul fiind al celui care are mentalul cel mai puternic.

Dezechilibrele corespondente petalelor: credulitate, suspiciune, dispreţ, iluzionare, cunoaştere falsă, lipsă de bun simţ. Activarea dizarmonios excesivă a lui Swadhisthana Chakra poate avea un efect de „aspirare” a psihicului în jos, provocând stări de agitaţie şi de confuzie mentală.

Cel de-al doilea centru de forţă, SWADHISTHANA, reprezintă

conştiinţa senzuală, erotismul, imaginaţia, fiind asociat cu potenţialul creator.

Energia specifică primei chakra, reprezentată de mentalitatea de grup, se divide în polarităţi la nivelul celui de-al doilea centru: feminin-masculin, bărbat-femeie. A înţelege ce presupune această polaritate înseamnă a înţelege mesajul transmis de acest al doilea nivel, că suntem atraşi în anumite relaţii pentru a ne cunoaşte pe noi înşine şi nu pentru a domina.

Contrariile se atrag – conform Legii rezonanţei şi tocmai această lege face ca noi să atragem şi apoi să asimilăm de la fiinţele cu care suntem într-o relaţie, de orice tip, calităţile specifice lor, dar complementar/necesare, nouă. Provocarea celei de-a doua chakre este aceea de a învăţa să interacţionăm în mod conştient cu ceilalţi, aceasta reprezentând un mare sprijin în dezvoltarea noastră spirituală, trebuind să învăţăm să facem alegeri între modele pozitive şi negative. Această alegere, în sine, este un proces de creaţie. Energia creatoare trebuie lăsată să se manifeste din plin aici, deoarece ea ne va scoate cu uşurinţă din rutină, închistare, limitare, fiind o formă de evoluţie. Una dintre lecţiile pe care trebuie să ni le asumăm este că alegerea reprezintă un act creator al puterii noastre spirituale, iar responsabilitatea acţiunilor noastre ne aparţine în totalitate.

Controlul asupra vieţii noastre, se face prin îndreptarea privirii spre interior, nu spre exterior. Suferinţele şi nemulţumirile cu care ne confruntăm nu sunt datorită unor circumstanţe exterioare, sociale nefavorabile, ci datorită propriilor noastre gânduri şi atitudini pe care le-am menţinut de-a lungul multor altor relaţii şi trăiri. La acest nivel trebuie să învăţăm să descoperim care sunt adevăratele motivaţii interioare, profunde, care ne determină să acţionăm într-un fel sau altul. Aici, călătoria noastră spre desăvârşire presupune integrarea superioară a relaţiilor noastre, pentru că altfel energia va fi perturbată, circulaţia ei fiind haotică, ceea ce se va manifesta şi în viaţa noastră.

Trebuie să facem alegeri prin care să urmărim tocmai transcenderea dualismului, mai ales într-o relaţie de cuplu. Cât timp ne focalizăm în controlarea altei persoane, noi continuăm să menţinem conflictele eu, dar şi „în „noi înşine, ceea ce va duce la grave dezechilibre psihice uneori.

Văzându-ne pe noi şi pe ceilalţi într-o uniune profundă, aceasta ne va ajuta să ne formăm o cu totul altă idee despre viaţă, să înţelegem frumuseţea unei relaţii fără dependenţe, fără reproşuri inutile dar şi să avem o atitudine de discernământ, atunci când se impune, fără a fi afectaţi emoţional.

Caracteristica acestui centru de forţă este exprimată prin nevoia de a avea o familie, aceasta la nivel uman, social… Spre deosebire de primul centru de forţă, unde primordială era lupta pentru supravieţuire a individului şi a grupului, aici accentul se pune pe perpetuarea speciei, ca un prim aspect.

La acest nivel apare dorinţa sexuală creatoare. Aici sexualitatea este un mod de exprimare, care determină şi uşurinţa de a relaţiona cu fiinţele din jurul nostru. Dar se impune un control al acestei energii care altfel ne va duce spre dependenţe din care cu greu se iese. Focul lui Kundalini ne va arde propria fiinţă, atât timp cât va rămâne aici şi ne vom manifesta pârlind în jur dar şi pe noi înşine. Aşa se crează acele scenarii de dependenţă, de nevoie absolută de celălalt. O slabă energizare a acestei chakre se va restabili prin aplicarea lui CKR iar în cazul unei funcţionări în exces, normalizarea se va face prin curăţare şi armonizarea cu SHK sau alte simboluri care reprezintă dualitatea ca întreg, a fiinţei noastre.

Manipura chakra

Acesta este cel de-al treilea centru localizat în **zona** ombilicului. Este centrul elementului subtil FOC. În el operează zece feluri de energii subtile care sunt transmise către întreg corpul fiinţei prin zece nadisuri.

Simţ: Văz

Organ: Ochi

Subordonare în corp: Spatele inferior, cavitatea abdominală, sistemul digestiv, ficat, splină, pancreas, sistemul neurovegetativ.

Glande/hormoni, subordonate: Pancreas, insulină

Cromoterapie: Galben până la auriu

Fonoterapie: – Vocală „o” deschis

— Notă: Mi

— Silabă: RAM

Meloterapie: Ritmuri înfocate, muzică orchestrală.

Aromoterapie: Lavandă, rozmarin, bergamote

Cristaloterapie: Ochi de tigru, chihlimbar, topaz nobil (auriu), Citrină

Naturoterapie: lumina soarelui de prânz, câmp de rapiţă înflorit, cereale coapte, floarea soarelui

Această chakră este centrul telepatic sau CREIERUL EMOŢIILOR. Undele mentale ale persoanelor care se gândesc la noi ajung la Plexul Solar şi apoi pleacă spre Creierul nostru „de sus”. Deci este „Antena noastră Receptoare”.

Manipura preia Forţele Solare şi cu ele hrăneşte toate plexurile. Când ea se trezeşte, face să intre în funcţiune plexurile hepatic şi splenic.

La nivel psihic controlează voinţa, ego-ul, individualitatea, expansivitatea, puterea, stăpânirea de sine (autocontrolul), inteligenţa practică.

În Apocalipsă este Biserica din Pergam, care este avertizată astfel:

„Acestea zice cel ce are sabia ascuţită pe amândouă părţile;

Ştiu unde sălăşluieşti, unde este scaunul satanei; şi ţii numele meu şi n-ai tăgăduit credinţa Mea, în zilele lui Antipa, martorul Meu cel credincios, care a fost ucis la voi, unde locuieşte satana.

Pocăieşte-te deci, iar de nu, vin la tine curând şi voi face cu ei război, cu sabia gurii mele”, (BIBLIA, pag. 1395)

Plexul Solar este sediul lui Satan (corp Lunar, Astral inferior). De aici ne vin poftele de a consuma carne, de a bea alcool, de a fuma, de a ne droga. Pentru a-i hrăni pe „alţii”. În el păstrăm moştenirea ancestrală a josnicelor pasiuni, care vor determina personalităţi perverse, manifestate de-a lungul vieţii.

„Până când nu veţi fi ca nişte copii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor”. Satan se hrăneşte cu poftele şi pasiunile noastre, devenim sursele de alimentare.

„Forţa subtilă foc” din acest centru (lăsată de KUNDALINI la coborâre, să nu uităm acest aspect), ţine în viaţă şi vitalizează întreg sistemul corp. Când acest „foc intern” nu mai radiază, când căldura lui nu mai pătrunde în toate sistemele, viaţa se va stinge în cel mai scurt timp, totul fiind ireversibil.

Puterea de stăpânire asupra lumii în care te manifeşti este atât de mare pe cât de mare este puterea ta de a te stăpâni pe tine însuţi.

Forţa subtilă a focului acţionează şi controlează: splina, stomacul, ficatul şi pancreasul, prin centri subtili, secundari ai glandelor mai mici, răspândite de-a lungul intestinelor şi în regiunea stomacului (glanda pilorică) şi care produc necesarele sucuri digestive. Secreţiile interne generate de acest teribil foc, au aceeaşi putere de consum sau de ardere întocmai ca acizii puternici: acidul azotic, acidul clorhidric, acidul sulfuric, aşa cum sunt cunoscuţi din chimie. Forţa subtilă foc din fiinţă produce deci „suc-foc” sau acidul absolut necesar proceselor de digestie prin intermediul grupului de glande, veritabile uzine producătoare ale secreţiilor vieţii: suc digestiv, bilă sau fluid acid.

Fiinţele umane care prezintă o trezire şi o energizare armonioasă a acestui centru, sunt fascinante toate, viguroase, perseverente, au o voinţă uriaşă, sunt mereu neobosite şi par că au un veşnic optimism. Au o capacitate imensă pentru a conduce masele şi deţin o influenţă hipnotică, fiinţe înzestrate cu o putere charismatică ieşită din comun. Aceste fiinţe sesizează uşor ceea ce este autentic şi de valoare. Fiinţa este tenace în tot ceea ce întreprinde, având o mare voinţă. Are o vitalitate dinamică, ajutând-o să depăşească orice obstacole.

Când activitatea acestui centru este dereglată sau energia este diminuată se constată devieri comportamentale grave, severe, fiinţa abuzând de vigoarea sa naturală şi de energia ei sexuală pentru satisfacerea poftelor lacom, pervers sau devenind conducători de revolte antisociale, arătând o dorinţă de mărire nejustificată. Orgoliul unor asemenea fiinţe avide de putere atinge cote atât de înalte încât îndepărtează pe toţi cei apropiaţi de ei (familie, prieteni). Sunt cei care suferă de ulcer gastric sau duodenal, tulburări hepatice sau tensiune arterială.

Centrului Manipura Chakra îi corespund, conform celor zece petale: ruşinea, înşelăciunea, gelozia, dorinţa, pasivitatea, tristeţea, mondenitatea, ignoranţa, aversiunea şi frica.

În cazul în care KUNDALINI acţionează cu preponderenţă la nivelul primilor trei centri iar aceste energii sunt dezechilibrate din cauza nepăsării noastre, acestea vor deveni şi mai accentuate dacă ne vom „juca" dorindu-ne ascensionarea lui KUNDALINI cu orice preţ, un preţ greu de plătit, plătit de mulţi, dar neştiind din care cauză. Aşa se observă că mintea nu este eliberată de sclavia simţurilor şi de ataşamentul faţă de aspectele materiale. Pentru că mentalul este „bruiat", nepurificat, energia va avea urcări şi căderi repetate, va oscila mereu în ceea ce face, deoarece nu are suficient discernământ spiritual pentru a se orienta definitiv spre cunoaşterea şi afirmarea/aplicarea legilor şi principiilor care stau la baza Creaţiei Divine.

Sufletul pereche

O trecere halucinantă... Cum aş putea să descriu ceea ce simt?

Bună dimineaţa, Soare!

Bună dimineaţa, Primăvară a sufletului meu!

Bun venit, Iubire, lacrimă de stea!

Cândva… tare de demult, când eram încă formaţi din Lumină, când ne era uşor să fim unul, când iubirea însemna să ne contopim într-o unică vibraţie, totală şi perfectă, am trăit clipa separării, a despărţirii.

Urmăream uimită cum TU te transformai într-o vibraţie necunoscută mie, care te făcea să dispari uşor şi simplu, parcă cu fiecare respiraţie a mea. Am încetat să mai respir, pentru a te mai vedea, pentru a-ţi întârzia plecarea, care înţelegeam că este definitivă. Am cunoscut atunci, pentru prima dată, ce este disperarea, care mă cuprindea cu gheare de foc, gheare uscate şi negre ca tenebrele înfricoşătoare. Mă priveam pe mine însămi, cum Lumina mea, se transformă în întuneric, nu în afară, ci numai înăuntrul meu. Cum, rubinul de foc, curat şi pur al inimii, care strălucea precum inimă

Creatorului, se strânge dureros înăuntrul meu şi devine o inimă, opacă şi închisă în ea însăşi. Acolo, pentru ultima oară, am absorbit imaginea TA, pentru a rămâne, în veşnicie cu mine.

Am rămas, sărman stâlp de lumină, străină de locurile care deveniseră şi ele întunecate. Simţeam cum creşte în mine o forţă cotropitoare, mai puternică decât tot ceea ce simţisem până atunci: URA!

Şi am strigat către EL, cel din care ne desprinsesem: „TE urăsc! Mă dezic de TINE pentru că m-ai aruncat în Haosul întunecat! pentru că mi l-ai luat fără ca măcar să ştiu, fără a-mi spune niciunul nimic. Sunteţi amândoi, cruzi şi laşi. Am să rămân aici şi am să mă răzbun pe toată Creaţia TA!!! EL a plecat, fără a-mi spune pentru că TU ai vrut aşa!!!”

Iar Ura şi Mânia din mine s-au transformat în forţe teribile care au cuprins totul în jur. Pătrundea în fiecare fiinţă, a căror mirare, că ceva nou vine, pătrunde în ele, le lăsa la voia mea. Şi voia mea era de a cotropi totul, pentru a distruge Creaţia LUI, cel care îmi luase Lumina, lăsându-mă fiinţă firavă şi neştiutoare, la cheremul forţelor întunericului, demonice.

Am rămas pe această planetă, transformată în durere şi ură, în negare faţă de TINE şi de EL. Nici nu încercam să înţeleg de ce mi l-ai luat, de ce ne-ai separat, de ce pe EL l-ai chemat la TINE, iar pe mine m-ai lăsat aici, m-ai părăsit. Iar EL… să plece fără un cuvânt, fără un gest; doar ochii care se adânciseră în mine, îi mai vedeam, doar de ei, îmi mai aminteam în toate vieţile pe care le-am trăit de atunci, aici, pe această Planetă Albastră.

Ochii pe care am început să-i caut cu o disperare care cutremura totul în cale.

Ochii care mai năşteau în mine amintiri vagi şi de care treptat, a început să-mi fie dor.

Ochii care m-au făcut, într-un târziu, să-mi ridic privirea la stele, la cer, la EL, în multele vieţi trăite aici.

Şi, de acolo, prima dată, am auzit spunându-mi că ţi-e dor de mine, că şi TU m-ai căutat printre eoni, că şi TU m-ai crezut pierdută prin veşnicia LUI. Uneori înţelegeam mai bine, alteori şoapta TA era ca

un susur prea îndepărtat, pentru a o mai desluşi.

Uneori, credeam că te-am găsit în vreo altă fiinţă şi ea căutând la rândul ei. Îi priveam ochii mereu şi mereu, până vedeam că nu eşti TU. Atunci, o distrugeam sau eram distrusă, fără pic de milă din partea amândurora.

Şi, am învăţat şi această ARTĂ teribilă, a distrugerii fără milă şi total. Dar, nu găseam nicio satisfacţie în mine, nu puteam să umplu golul hâd şi negru, cu nimic. Făceam răul şi mai rău şi tot nu-mi ajungea. Am învăţat să creez ura jurul meu şi să-i învăţ şi pe alţii. Am distrus vieţi şi am secerat capete ca pe spicele de grâu, care se unduiau fără teamă, sub mâinile mele. Doar ele îmi plăceau, doar ele mai potoleau mânia mea.

Iar ochii tăi mă urmăreau mereu, până când, într-un târziu, i-am auzit şoptindu-mi într-una: „Mi-e dor de tine! Am să vin! Redevii Lumină!!!”

Iar într-o zi, mi-am tăiat sufletul într-un ciob de amintire şi am cunoscut prima LACRIMĂ a lui, care a picurat pe inima mea înroşind-o.

Acea clipă, a redeschis rubinul amintirii din sufletul meu… a amintirii când eram Lumină, două aripi care contopeau doi coborâtori din stele.

Şi, viaţă după viaţă, an după an, clipă după clipă, lacrima din colţul ochiului unui înger care şi-a pierdut o aripă, mi-a umplut ochii sufletului cu amintirea TA!

Râsul meu de acum sparge clepsidra timpului…

Am învăţat bucuria râsului, cu lacrimile curgând, alunecări de curcubeie, spre inima mea. S-au născut linii de Lumină înspre adâncurile cotropite de întuneric. DEZICEREA DE DUMNEZEU a fost căderea şi pierderea pe aici.

Regăsirea sufletelor se face tot prin EL.

Dumnezeu se cunoaşte pe El prin noi, ceea ce învăţăm fiind ofranda pe care I-o dăruim. Dar… pentru ca această ofrandă să ajungă la EL, NOI trebuie să ne înălţăm, ca să stăm faţă în faţă când îi oferim Darul cunoaşterii noastre.

Cine sunt???

Anahata chakra

Este al patrulea centru de forţă, localizat în zona plexului cardiac. În acest centru de foc sunt douăsprezece energii subtile legate de douăsprezece canale energetice. Este centrul elementului subtil AER.

Simţ: Pipăit

Organ: Piele

Element subordonat: Aer

Subordonare în corp: spatele superior, inima, cavitatea toracică, plămâni inferiori, sistemul circulator, piele, mâini

Glande/hormoni, subordonate: Timus, hormon timian

Cromoterapie: Verde, roz

Fonoterapie: – Vocală: „a”.

— Notă: Fa

— Acord: Fa major

— Silabă: YAM

Meloterapie: Muzică clasică, muzică sacră

Aromoterapie: trandafiri

Cristaloterapie: Smarald, jad (verde), cuarţ trandafiriu (roz), turmalină roz, kunzit

Naturoterapie: Natura virgină, Pajişte înflorită, cer trandafiriu

Apocalipsa numeşte această Chakră: BISERICA DIN TIATIRA.

„Acestea zice Fiul lui Dumnezeu ai Cărui ochi sunt ca para focului şi picioarele asemenea aramei strălucitoare: Ştiu faptele tale şi dragostea şi credinţa şi slujirea şi răbdarea ta şi ştiu că faptele tale cele de pe urmă sunt mai multe decât cele dintâi.

Şi voi da vouă şi celorlalţi din Tiatira câţi nu au învăţăturile acestea, ca unii care nu au cunoscut adâncurile satanei, după cum spun ei, vă zic: nu pun peste voi altă greutate.

Însă ceea ce aveţi, ţineţi până voi veni.

Şi celui ce biruieşte şi celui ce păzeşte până la capăt faptele Mele, îi voi da lui stăpânire peste neamuri.

Şi le va păstori pe ele cu toiag de fier şi ca pe vasele olarului le

va sfărâma, precum şi eu am luat putere de la Tatăl Meu.

Şi-i voi da lui steaua de dimineaţă".

(BIBLIA. pag 1395 – 1306)

Nu-i mai trebuie nimănui alte greutăţi decât cele din… chakra Manipura, unde Satana ne poate stăpâni pentru multe timpuri. Dacă avem credinţă şi dragoste, smerenie şi răbdare toate ne vor fi răsplătite datorită „toiagului de fier" (energiei puternice) care va sparge vasele (va curăţa şi disipa dizarmoniile din chakrele anterioare).

Centrul secret al inimii corespunde unui punct focar situat la mijlocul distanţei dintre sâni precum şi proiecţiei acestuia la nivelul coloanei vertebrale. Aici sunt integrate unele impulsuri de bază, precum şi cele mai elevate aspiraţii, ANAHATA CHAKRA este reprezentată în multe tradiţii prin steaua cu şase colţuri, integrarea aspectelor superioare şi inferioare ale naturii umane într-o nouă stare de unitate. Unind cele de sus cu cele de jos, partea stângă (aspectul receptiv, pasiv, feminin) cu partea dreaptă (aspectul emisiv, activ, masculin), se formează o cruce cu axul la nivelul lui Anahata, care reprezintă centrul de integrare a tuturor acestor polarităţi.

Prin acest centru, imaginile, cuvintele şi sunetele se transformă în senzaţii.

Rolul chakrei inimii este unificarea prin iubire. Acesta este nivelul Frumuseţii: soarele strălucitor din fiecare dintre noi, se află aici. Aici putem atinge centrul christic din fiecare din noi, locul unde se află Hristos.

Aici vom înţelege misterul sacrificiului, dar vom avea şi viziunea asupra armoniei lucrurilor, a unui Univers plin de măreţia Creaţiei Lui. De abia acum vom începe să lucrăm conştienţi pentru evoluţia sufletelor noastre. Vom vedea frumuseţea aflată în toţi ceilalţi, indiferent de percepţiile neplăcute sau dezavantajoase date de ochii fizici. Percepem frumuseţea minunată din noi şi din ceilalţi, din toate lucrurile. În momentele de cumpănă, viziunea interioară a acestui centru, ne va lumina spre Calea dreaptă a iubirii divine.

Aici, locuieşte copilul divin din fiecare dintre noi, acel copil care este chemat de Iisus, să intre în Împărăţia Cerurilor.

Vom înţelege că divinitatea lucrează prin intermediul minţii noastre dacă i se permite să o facă, dată de puritatea mentalului nostru.

Rafael este Arhanghelul care operează la acest nivel. El este îngerul Străluciri, Frumuseţii, Vindecării şi al Vieţii. El este Vindecătorul trimis de Dumnezeu pentru a ne ajuta în canalizarea oricărui tip de energie vindecătoare, pe care noi trebuie să fim conştienţi că o dorim cu ardoare în viaţa noastră, altminteri ea nu se va manifesta. Energia răspunde ordinelor gândirii, aşa că dacă o vom imagina şi ne vom concentra asupra ei, energia se va manifesta. Dacă vom solicita ajutor, îl vom primi în conformitate cu solicitarea clară.

Îi spusesem unei Doamne, să se roage la Arhanghelul Rafael pentru sănătatea copilului. „Da, da, mă rog! Dar, ceva nu era în regulă. „Cum te rogi?" şi din aproape în aproape, am aflat că Arhanghelul era… ocupat! Merită să fii terapeut! Nu „îndrăznise" să se roage. Începuseră gândurile: „Că se roagă multă lume la el, că trebuie să rezolve cazurile mai grele, aşa că ea mai poate avea răbdare!"… Parcă se trecuse pe lista de aşteptare de la Primărie. Avem nevoie de o reprezentare, dar Arhanghelul este o energie colosală care cuprinde ceva mai mult spaţiu decât al Pământului sau al sistemului solar. Are anumite coordonate de vibraţie, este adevărat, date de El, dar are forţă vindecătoare pentru noi toţi. Doar gândindu-ne la el, ne şi racordăm la energia lui vindecătoare. Iar cu cât gândul este mai intens şi clar şi susţinut, cu atât vom deveni mai racordaţi la acea energie care se va „coborî" în noi. Spunem „coborî" dar ea ESTE prezentă deja, noi trebuind să fim pregătiţi să o primim. Ei, aceste energii celeste, ne dau nouă multă bătaie de cap. Dar, dacă ne dezbrăcăm de haina fizică, celelalte corpuri energetice, („omul este făcut din fragmente de cosmos, iar prin moarte (iniţiatică-*n.a.)* asemănătorul se întoarce la asemănător" – Heraclit) ce rămâne? Strălucirea divină a unei steluţe de lumină, care este sufletul nostru. Nu spun că nu există sfinţi sau entităţi înalte de lumină. Există, dar nu neapărat cu platoşă şi cizme sau robe multicolore, având paloşe ca pe timpul lui Ştefan cel Mare. Mai modern sunt acele lasere din Războiul Lumilor, cu gendai.

Când KUNDALINI ascensionează în centrul de forţă ANAHATA, vor apare diferite viziuni de natură spirituală. Se pot vedea diferite

imagini luminoase în timpul meditaţiilor sau chiar spontan, fiind într-o stare mentală obişnuită.

Apar diferite lumini strălucitoare asemeni fulgerelor, sau sclipiri ale pietrelor preţioase, sau lumină argintie ca a lunii, sau mingi de foc care par a se plimba prin raza vizuală. Unii văd/percep, entităţi divine aşa cum au fost ele create în fiecare cultură, cu care ei rezonează cel mai mult.

De asemenea pot fi auzite anumite sunete subtile care sunt emise dintr-un plan Macrocosmic divin şi a căror rezonator este numai chakra ANAHATA: murmurul îndepărtat al oceanului, revărsarea unui râu de munte, sunetul unei tobe, clinchetul unor clopoţei, dangătul molcom şi prelung al unui clopot sau pot fi asemeni sunetului unui flaut, lăută, zumzăitul unui roi de albine.

Prin auzirea sunetelor primordiale sau prin vederea imaginilor nu am realizat ceva în mod special, aşa cum sunt mulţi tentaţi să o facă. Să zicem că sunt doar încurajări care ni se oferă pe calea pe care suntem. Putem deveni mai încrezători în noi, asta da, şi aşa, putem persevera cu mai multă ardoare pentru a ajunge la scopul dorit. Dar dacă mintea noastră slabă ne domină, rămânem cantonaţi în aceste percepţii, făcându-ne nu numai nouă un deserviciu dar şi celor din jur.

Iar în inimă avem sufletul, Sinele Suprem Individual, JIVATMA.

Este extrem de interesant modul original în care Valentina Gârlea, celebra clarvăzătoare de la Iaşi, vede sufletul omului: în dreptul inimii – dar lateral ei – ea percepe o floare (de la crin, trandafir, până la ciumăfaie şi ciulin) a cărei specie, formă, culoare este un fel de unicat, strâns legat de caracterul şi de nivelul de evoluţie spirituală al fiecărei persoane în parte. „Floarea” şi „tulpina” percepute curent de Valentina, sunt nişte imagini simbolice, aşa cum îi apar ei toate informaţiile.

În legătură cu această stranie „problemă a florii”, foarte ciudată este şi o anumită menţiune pe care ea a făcut-o în unele discuţii: în diverse situaţii, „floarea se ascunde în spatele inimii” pentru a nu mai fi văzută şi investigată… „Florile” atât de diferite pe care Valentina le vede în zona inimii, deşi sunt imagini simbolice, reprezintă totuşi o realitate fundamentală, atât de puţin cunoscută şi neînţeleasă în profunda ei importanţă dar a căror cărei cunoaştere ne-ar descifra

Taina după care tânjim cu ardoare.

Iniţiaţii şi clarvăzătorii cunosc existenţa, în zona respectivă a pieptului, a celei mai importante părţi a fiinţei umane, din cele mai străvechi timpuri. Iniţiatul indian Swami Nārāyanananda scrie despre această cunoaştere din vechime:

„JIVATMA (Sinele Suprem Individual) se regăseşte în toate creaturile animate. Sediul său este centrul inimii. Dar această inimă nu este inima trupului fizic, ci este cea spirituală, care se află în partea dreaptă a pieptului, plasată la cinci centimetri deasupra cavităţii inimii şi puţin sub sânul drept. Acesta este sediul inimii spirituale. Nu se poate preciza nicio mărime sau formă a inimii spirituale sau a lui JIVATMA. El poate fi perceput doar sub forma unei lumini atotcuprinzătoare, împrăştiindu-se brusc şi iradiind dintr-un singur punct. Acest punct este inima spirituală şi sediul lui JIVATMA. Când puritatea minţii este obţinută, când mintea este calmată şi liniştită, liberă de orice dorinţe, se poate percepe JIVATMA în inima spirituală. Este tot astfel cum lumina soarelui cade pe un lac, dar cineva observă doar reflexia soarelui într-un punct particular. Tot astfel JIVATMA (Sinele Suprem individual) este perceput ca o reflexie a Sinelui Suprem Absolut (ATMAN), ce se oglindeşte în inima spirituală. JIVATMA poate fi perceput în cursul meditaţiei profunde, în inima spirituală”. (Swami Nārāyanananda – „KUNDALINI SHAKTI – Energia primordială din interiorul fiinţei umane” Ed. Anandakali – 1994, pag. 25)

Deci, aşa cum mai spun în altă parte, avem ceva de foarte mare preţ: sufletul. Mare sau mic, negru sau alb, vrem sau nu vrem, el există.

Prin Reiki, am înţeles/ am simţit, ce înseamnă să nu-l ai, să-l pierzi sau să-l dai de pomană.

Şamanii au tehnici speciale de recuperare a sufletului. Iar, mai aproape de noi, pe piaţa spirituală de oferte, au apărut: recuperatorii de suflete. Ce te faci când preoţii şi călugării te încredinţează că nimeni nu te mai poate salva? Pentru că sunt din ce în ce mai puţini care au cunoaştere şi curaj să se ducă după sufletul oilor păstorite de ei, prin străfundurile iadurilor. Rugăciunile şi slujbele întăresc sufletele slăbite, le vindecă pe cele rănite, salvează, cu un cuvânt, dar pe cele „plecate”, furate prin diverse metode nu mai ştiu cum sau nu vor să o facă.

„Pentru că o dată ce te lupţi cu diavolul şi-l învingi, acesta nu te mai slăbeşte şi te atacă mereu. Şi mai ales îi atacă pe cei dragi ţie. De aceea, recuperatorii de suflete nu trebuie să aibă familie, altfel vor fi slabi în faţa duşmanului cel veşnic”, spune un recuperator de suflete.

„Cei care au încălcat această regulă nescrisă au fost pedepsiţi să-i vadă distruşi pe cei dragi lor, fără ca ei să-i poată apăra”.

Ajungem după Iniţierile în Reiki Usui şi Karuna să ştim cum să salvăm suflete. Măcar de am face-o constant pentru noi înşine, cu al nostru. Marea majoritate nu o fac. Sau… doar ocazional. Las că şi eu am făcut la fel, aşa că, să nu se înţeleagă că nu ştiu despre ce este vorba. „Uităm” foarte repede, asta e. Că suntem „ajutaţi” să uităm, este la fel de adevărat. Fără suflet nu mai ştim cine suntem, nu mai avem vlagă şi încredere în noi. Iar toate merg de parcă noi nu am fi prin preajmă; ne depăşeşte orice situaţie.

La un moment dat, văzând că încă nu am atâta discernământ de a nu-l pierde pe te miri ce, după ce sigilam procesul de aducere, puneam fâşii de lumină deasupra. M-am simţit mai în siguranţă. Cu timpul, învăţăm să nu-l mai dăm oricui şi oricum.

În toate Scrierile Sacre vom găsi indicaţii despre suflet sau despre o „Cameră secretă a inimii” (Tora). Dar şi ştiinţa începe „cercetarea” asupra acestei cunoaşteri. La „Institutul Heart Math” din Boulder Creek, California, asociat cu Universitatea Stanford, s-au pus în evidenţă informaţii mai mult decât uluitoare.

Acest centru al inimii radiază puternic în exterior. Şi s-a descoperit că inima are un creier propriu. Unul adevărat cu neuroni la fel de reali că ai creierului atât de cunoscut din cutia craniană. Acesta este mult mai mic, are doar patruzeci de mii de celule, dar, este tot ceea ce are nevoie inima pentru a funcţiona. Oare? Oare numai pentru atât? Oricum, uite o validare a ceea ce tot s-a numit: „inteligenţa inimii”. S-a demonstrat aşa că inima umană generează un câmp energetic cu mult mai mare şi puternic decât al oricărui alt organ din propriul corp, inclusiv al creierului din craniu. Acest câmp electromagnetic are cu un diametru de doi-trei metri, cu axa centrată în inimă. Forma sa seamănă cu a unei gogoşi, dintr-un tor, care este considerat forma principală a universului.

Deci, din Spaţiul Sacru al inimii se formează un câmp electromagnetic toroidal care conţine în interior un alt câmp toroidal mai mic, ambele având aceeaşi axă.

Ambele toruri au mare importanţă în cunoaşterea proprie, prin meditaţie.

Cine a citit cartea „Spaţiul sacru al inimii" a lui Drunvalo Melchizedek ştie despre ce vorbesc. (Editura For you – 2005).

Aşa cum sunt create cele două toruri, la fel în Spaţiul Sacru mare al inimii, mai există unul, mult mai mic. În chirurgia cardiovasculară se ştie că există un punct al inimii care nu trebuie atins niciodată, altfel decesul este instantaneu, fără nicio şansă ca persoana să fie resuscitată, în vreun fel.

Locul sufletului, a Sinelui Suprem Individual? Cine va intra în acest loc, va şti cu siguranţă. Prin acest centru, noi putem intra în legătură cu partea universală a sufletului nostru, cu scânteia divină din noi, cum ne-am obişnuit să îi spunem. Ea realmente există.

ANAHATA CHAKRA are un rol important în acuitatea percepţiilor care se vor manifesta odată cu deschiderea celui de al treilea ochi. Pentru că numai odată cu dezvoltarea chakrei inimii se vor dezvolta şi capacităţile superioare ale chakrei frontale.

Numai atunci când chakra inimii este armonioasă făcând legătura între chakrele de deasupra şi cele de dedesubt, noi devenim canale ale iubirii divine. Energia (electromagnetică, care am văzut că realmente există) inimii va transforma lumea, unind oamenii din jur, vindecându-i. Aşa vom radia o imensă căldură naturală spre cei din jur, în inimile lor. Aşa „cuanta de iubire" din noi va influenţa energetic şi inimile semenilor. Sentimentele ne vor fi eliberate de orice tumult interior, de conflicte, de îndoieli, de bănuieli… Vom trăi o stare de plenitudine. Pe care o vom pierde din când în când, dar avem un ajutor nepreţuit în a şti să lucrăm cu noi înşine.

Iubirea inimii dă o mare acuitate percepţiilor, astfel că toate fenomenele, de la toate nivelurile creaţiei vor fi percepute drept ceea ce sunt, jocul separării în care suntem angrenaţi de la începuturi, jocul cosmic al despărţirii şi re-întâlnirii, dar în care vom vedea armonia divină de reîntregire. Toţi am trăit separarea de divin ca pe o imensă

durere, aşa apărând dorul de reunire cu divinitatea. De fapt, tocmai datorită acestei separări, am cunoscut conştient, pe deplin, iubirea pentru Dumnezeu ca pe o bucurie nemărginită a întregii fiinţe. Aşa descoperim că întreaga creaţie trăieşte în inima noastră. Începi să celebrezi acest lucru.

Funcţionarea redusă a chakrei inimii ne face vulnerabili, dependenţi de simpatia şi dragostea altora. Noi spunem că ne „doare sufletul". Sufletul nu doare, ci doar un sentiment pe care ni-l asumăm ca fiind dureros. Dacă suntem respinşi, gata, suntem răniţi, ne retragem tocmai ceea ce am trebui să dăruim: iubirea. Iar persoana cealaltă devine dintr-odată, extrem de importantă. Iar tu devii trist şi de-primat, te retragi în singurătate autoimpusă, nu mai ai curaj de teama unei noi decepţii. Tristeţe, dezechilibru, depresie. Unii încearcă să se transforme în persoane joviale, cordi-ale, mimează. Atenţie! Inima „emite", „radiază" nu veţi minţi pe nimeni, doar pe voi înşivă.

Unii îşi propun să fie mereu în slujba celorlalţi, pentru a scăpa de ei înşişi. De unde să dai, dacă tu nu ai nici pentru tine?! Dacă tu de abia întrezăreşti o undă de iubire, insuficientă şi pentru tine. Dar, aşteaptă laude de la ceilalţi, sau încep singuri să se laude. Alţii, nu sunt capabili să primească iubire. Gesturi, cuvinte de tandreţe, pentru ei sunt corvoadă. Puţini, dar sunt şi din aceştia. Pentru ei totul este mental, catalogat, pus la punct.

Trebuie să avem grijă de Sufletul din noi, să conştientizăm că îl avem. Să îl privim ca pe o minune şi ca pe o Taină. Atunci, ni se va dezvălui.

În ortodoxie am găsit multe răspunsuri, care au devenit lămuritoare pentru ceea ce înţelesesem până atunci.

„Nefiind din natura generală, sufletul nu poate dispărea în ea, odată cu dizolvarea trupului individual. Sufletul este produsul Spiritului conştient etern, Care, gândind principiile raţionale ale materiei şi plasticizându-le, aduce la existenţă în faţa acestor principii plasticizate, dar legat de ele, un suflet conştient, după chipul Lui, suflet care să gândească aceste principii şi să spiritualizeze realitatea materială în care ele sunt întipărite prin unirea cu Spiritul conştient etern.

El este făcut să ridice principiile raţionale ale lucrurilor la unirea lor cu principiile eterne ale lumii gândite de Dumnezeu, într-un dialog, de cunoaştere şi de conlucrare cu El". („Teologia Dogmatică Ortodoxă", – Preot Profesor Dumitru Stăniloaie, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, pag. 393).

„Acest chip creat al Spiritului conştient etern nu mai e adus la existenţă ca o raţionalitate plasticizată generală, gândită, ci ca un factor care el însuşi se gândeşte pe sine şi toate celelalte, asemenea Logosului. Se produce aici o întrerupere în acţiunea creatoare a Spiritului conştient etern. Sufletul conştient nu mai e adus la existenţă prin simpla gândire şi poruncă a Spiritului creator, ci, având de la început caracter de subiect, e chemat la existenţă, printr-un fel de reduplicare a spiritului creator pe plan creat.

Spiritul conştient suprem vorbeşte cu spiritul conştient creat ca şi cu un fel de alter ego, dar creat". (idem pag 393**)**

A trebuit să caut definiţii pentru a înţelege ceea ce este în mine, în inima mea, pentru că doar aşa partea spirituală a ei a devenit relevată puterii mele de înţelegere.

Tot în ortodoxie am găsit ceea ce am căutat cu atâta ardoare. „Teologia Dogmatică Ortodoxă" a părintelui Stăni-loaie a devenit una dintre cărţile de căpătâi!

„Creaţia ajunge astfel la starea de organizare comple-xă, apropiată celei a trupului adecvat sufletului conştient adus la existenţă de Spiritul conştient suprem. Atunci, sufletul conştient e adus la existenţă prin actul special creator şi iniţiator al dialogului Logosului cu el.

Scopul creaţiei se împlineşte astfel prin aducerea la existenţă a persoanei conştiente create, pentru că şi Creatorul este Persoană şi pentru că creaţia are ca scop realizarea unui dialog între Persoana supremă şi persoanele create" (idem. Pag 394).

Deci, mari Taine ne aşteaptă să descoperim atunci când ajungem să lucrăm cu acest centru de forţă, ANAHATA CHAKRA.

Vishuddha chakra

Al cincilea centru de forţă este localizat în regiunea gâtului, la baza acestuia. Reprezintă conştiinţa pură, creativitatea, este sălaşul sunetului, al viselor, simbolul purităţii. La nivel psihic guvernează exprimarea, inspiraţia în vorbire, elocvenţa, sesizarea modelelor arhetipale, trezirea intuiţiei. Acest centru subtil este foarte strâns legat de sentimentul de acceptare, de receptivitate superioară, de protecţie subtilă.

Are şaisprezece petale, deci acţionează şaisprezece energii prin cele şaisprezece nadisuri care fac legătura cu corpul.

Simţ: auz

Organ: ureche

Element subordonat: eter (Akasha)

Subordonare în corp: Tiroidă, paratiroidă

Glande/hormin subordonate: Tiroxina

Cromoterapie: Azuriu

Fonoterapie: – vocală „e”.

— Notă: Sol

— Acord: Sol major

— Silabă: HAM

Meloterapie: Muzică cu tonuri înalte, dansuri sacre şi meditative

Aromoterapie: Salvie, eucalipt

Cristaloterapie: Acvamarin, turcoaz, calcedonie

Naturoterapie: cer albastru reflectat într-o apă, valuri-le mării.

În chakra gâtului se află centrul capacităţii de comunicare, de expresivitate, de inspiraţie umană. Ea corespunde unei alte mici chakre aflată la ceafă, care are deschiderea conului spe spate, ca de altfel toate celelalte chakre, în afară de Muladhara şi Sahasrara.

Toate „posibilităţile” miraculoase, harurile, „puterile” numite de orientali siddhi sunt legate de activarea chakrei gâtului, mai exact de domeniul celui de al cincilea element subtil, Akasha (eterul subtil).

Efectele meditaţiei asupra lui Vishuddha Chakra sunt: calmul, seninătatea, puritatea, o voce melodioasă, trezirea inspiraţiei artistice, capacitatea de a interpreta scrierile să-cre, scripturile, de a înţelege mesajul ascuns al viselor.

Persoana la care cea de a cincea chakră este activată armonios, nu mai consideră importante distracţiile şi plăcerile provocate de simţuri şi intelect. O astfel de fiinţă va căuta cunoaşterea reală dincolo de limitele timpului, de condiţionările culturale şi ereditare, în care a trăit până atunci. A fi stabili în câmpul sau de energie înseamnă a ne elibera de vârtejurile lumii şi a ne putea controla ieşirile egotice. Ideea de **conştiinţă cosmică** este legată de acest centru psihic.

Atât din punct de vedere fiziologic, cât şi psihologic, centrul subtil de forţă

Vishuddha Chakra corespunde procesului de hrănire, atât fizic, deoarece zona sa de proiecţie în planul fizic este zona gâtului, cât mai ales subtil, referindu-se la o hrănire energetică, la o îmbogăţire sufletească prin accesul în lumile superioare ale universului.

Starea de receptivitate faţă de lumile superioare, ele-vate, sublime din univers face posibilă deschiderea unor porţi de acces spre aceste lumi. Astfel de trăiri pot fi atinse atât în meditaţii, cât şi spontan, datorită Graţiei Divine. Experienţa poate fi şi numai o senzaţie de ieşire din timp care pare ca stă pe loc; apare sentimentul atemporalităţii.

Prin chakra gâtului exprimăm tot ceea ce ne animă, râsul, plânsul, sentimentele de bucurie sau tristeţe, iubirea sau ura, teama şi furia, intenţiile şi dorinţele noastre, dar şi părerile şi observările care vin din lumea interioară.

Elementul eter, aferent acestei chakre, element suport al sunetului, al cuvântului rostit dar şi al verbului creator, este mijlocitorul informaţiilor pe toate planurile.

Creativitatea din Muladhara, se uneşte aici cu energiile celorlalte chakre, unde forţa formativă a eterului îi va da o anumită configuraţie, pe care noi o vom comunica lumii exterioare, dar exprimând numai ceea ce este în noi.

Devenim tot mai conştienţi de corpul nostru mental şi aşa începem să facem distincţii clare între acesta şi funcţiile corpului emoţional, ale celui eteric şi ale corpului fizic. Gândurile noastre nu vor mai fi acaparate de emoţii, sentimente şi senzaţii trupeşti, ceea ce va duce spre o percepere obiectivă a vieţii.

Ca funcţie senzorială chakra a cincea este aferentă auzului. Aşa vom asculta şi descifra sunetele şi vocile şoptite sau puternice ale Creaţiei. Vom începe să auzim propria noastră voce interioară, intrând într-un contact din ce în ce mai clar cu sufletul nostru, auzind ceea ce noi spunem că sunt „inspiraţii". Intuiţia reprezintă cunoaşterea directă, imediată, datorată Legii Rezonanţei, a Adevărului, fără ajutorul gândirii. C.G. Jung definea intuiţia drept una dintre cele patru funcţii psihologice fundamentale ale omului, celelalte trei fiind: gândirea, sentimentele şi simţurile.

Intuiţia nu este un act de voinţă, ci o stare de atenţie şi de receptare inspirată.

Aşa se va dezvoltă încrederea în partea divină care se află în noi. Începem să înţelegem mai clar menirea noastră personală pe acest pământ, că lumile interioare proprii şi cele subtile sunt la fel de reale ca şi lumea exterioară. Informaţiile primite vor constitui elementele de bază ale autoexi-stenţei noastre.

Buna funcţionare acestei chakre ne va ajuta să exteriorizăm fără teamă sentimentele, senzaţiile, gândurile şi descoperirile lăuntrice. Ne vom putea exterioriza slăbiciunile, recunoscându-le ca atare, ne vom cunoaşte şi propria putere, fiind sinceri şi corecţi faţă de noi înşine, dar şi faţă de cei din jur.

Aici vom învăţa că tăcerea este de aur. Pentru că vom asculta cu inima problemele noastre şi ale altora iar expresia verbală va avea altă nuanţare, mult mai plăcută, mai inteligibilă.

Vom avea discernământul necesar faţă de viaţa noastră şi a celor din jur, nemaifiind influenţaţi de păreri diferite, uneori antagonice, începând să înţelegem ce înseamnă asumarea pentru a ne păstra independenţa, libertatea proprie, autopreţuirea. Această distanţare lăuntrică va fi poarta prin care vom păşi spre lumile subtile, înţelegându-le mesa-jul.

Dacă energiile din chakra gâtului nu sunt armonioase, atunci legătura dintre mental şi corp este dereglată, iar emoţiile vor fi manifestate fără discernământ, verbal sau prin acţiuni negândite sau are loc o ancorare în intelectualism, raţionalism, ceea ce va rupe dreptul la manifestare sentimentelor. În acest caz, numai anumite

stări/sentimente vor trece spre semeni, în conformitate cu ceea ce „gândim” sau vom ţine cont excesiv de ceea ce semenii noştri vor să audă, să nu contravenim cu părerile lor. Aceasta poate să însemne un profund sentiment de vinovăţie, mascat de cuvinte şi gesturi, pe care persoana nu le conştientizează. Atunci vorbele pot fi spuse rece şi distant, sau pot fi necio-plite şi brutale şi chiar se poate încerca manipularea celor din jur printr-un flux neîntrrupt de cuvinte, pentru a-i capta.

Fiinţele la care această chakră funcţionează defectuos nu au acces la energiile subtile deoarece nu pot primi hrana spirituală şi nu au detaşarea necesară faţă de manifestările umane.

Energiile spirituale por rămâne „închise” în cap, energiile chakrelor inferioare, ale lui KUNDALINI, neputând să le hrănească, să le dea suficientă forţă de manifestare. Adevărul nostru nu vine din afară, ci din noi înşine.

Exteriorul ne ajută doar să conştientizăm, însă prin manifestări atât de diverse, încât expresia lor sensibilă ne scapă de cele mai multe ori. Situaţia fiinţei în mediul în care se află este determinată de natura sa proprie, elementele pe care le împrumută din ambianţă corespunzând în mod necesar cu această natură, altfel nici nu ar putea să le asimileze efectiv, făcând din ele modificări secundare ale sinelui.

Printre reacţiile specifice în cazul perturbării energetice sunt şi activarea dizarmonioasă a glandelor corespondente care duce la declanşarea spasmofiliei. Se consideră că factorii emoţionali contribuie într-o mare măsură la declanşarea acestei boli. Aceştia se traduc simptomatic prin crize de insomnie, anxietate şi accese de depresie.

Blocarea chakrei gâtului determină dificultăţi în exprimare, neputinţa de a fi tu însuţi faţă de ceilalţi. Aceşti oameni se retrag în ei, devin tăcuţi, liniştiţi dar vorbind numai despre lucruri superficiale. Ceea ce am observat de multe ori la cursuri sau în convorbirile cu elevii mei. Eu le explicam despre simboluri, iar ei după câteva minute… începeau să-mi povesteacă despre ce face vecinul sau pisica. Da. La unele persoane, energia unui simbol declanşează instantaneu conştientizarea energiilor blocate, aşa că mare atenţie în cazul acestor persoane persoane.

Accesul la mesajele propriului suflet sunt sporadice, persoana tinzând spre o emotivitate „care o strânge” de gât, la propriu, uneori bâlbâială. Dacă chakra rămâne închisă o perioadă mai mare, apare rigiditate în manifestare.

Atunci când KUNDALINI se ridică prin SUSHUMNA în VISHUDDHA făcând din acesta centrul său permanent de acţiune, atunci se poate spune că fiinţa este „complet trezită”, KUNDALINI nemaicoborând. O asemenea persoană nu va mai avea căderi, eşecuri, sau oscilaţii în manifestare. Intervine detaşarea faţă de propriul corp, de simţuri şi de obiectele acestora, de tot ceea ce înseamnă lume materială ca necesitate unică, stringentă, satisfăcătoare pentru supravieţuire.

Instinctele omului obişnuit, ataşamentele faţă de mâncare, somn, sex, se diminuează treptat până la disiparea lor, rămânând doar ceea ce este strict necesar pentru o existenţă decentă. Dar acea fiinţă trăieşte plenar iubirea faţă de Dumnezeu, simpla rostire a numelui Lui îi poate aduce linişte deplină în toată fiinţa. Nu va mai avea nicio grijă sau temere pentru viaţă în această lume, înţelegând aspectul iluzoriu al existenţei.

Dacă KUNDALINI ascensionează prin canalul energetic SARASWATI (aflat pe partea anterioară) atunci ea poate reveni în MULADHARA. Persoana poate trăi străfulgerări ale divinităţii, mintea poate avea stări de puritate, se pot auzi sunete spirituale sau pot apărea viziuni divine, dar acestea nu reprezintă o realizare definitivă. Aceasta, deoare-ce KUNDALINI nu poate sta permanent în canalul SARA-SWATI, dar ea poate staţiona în oricare din chakrele canalului Sushumna.

Dacă în ascensionarea ei KUNDALINI este determinată să intre în AJNA CHAKRA prin SUSHUMNA, atunci ea nu mai coboară, altminteri centrul în care va coborî este Swadhisthana, ceea ce poate duce la trăiri intense legate de această chakră, mult mai perturbatoare pentru persoana parţial trezită.

Laringele nostru creator este considerată manifestarea chakrei VISHUDDHA, meditaţia la această chakră ducând la cunoaşterea trecutului, prezentului şi viitorului. Auzul ocult şi simţul claraudiţiei sunt cele care se vor manifesta, dar aşa cum spune o maximă ocultă:

„Există împrejurări în care a vorbi este un delict şi există împrejurări în care a tăcea este un alt delict”, deoarece prin chakra VISHUDDHA este relevat VERBUL CREATOR.

Focul sacru devine creator în gât. El înfloreşte pe buzele fecunde, devenit VERB. Fiinţa ajunsă la acest nivel poate crea cu gândul orice lucru şi apoi să-l materializeze prin cuvânt.

În APOCALIPSĂ se spune:

„Acestea zice Cel ce are cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu şi cele şapte stele: Ştiu faptele tale, că ai nume, că trăieşti, dar eşti mort.

Priveghează şi întăreşte ce a mai rămas şi era să moară. Căci n-a găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului Meu.

Drept aceea, adu-ţi aminte cum ai primit şi ai auzit şi păstrează şi te pocăieşte. Iar de nu vei priveghea, voi veni ca un fur şi nu vei şti în care ceas voi veni asupra ta.

Dar ai câţiva oameni din Sardes, care nu şi-au mânjit hainele lor, ci ei se vor umbla cu Mine îmbrăcaţi în veşminte albe, fiindcă sunt vrednici.

Cel ce biruieşte va fi astfel îmbrăcat în veşminte albe şi nu voi şterge deloc numele lui din cartea vieţii şi voi mărturisi numele lui înaintea părintelui Meu şi înaintea îngerilor Lui”. (Biblia-Ed. Institutului biblic şi de misiune al B.O.R-2002, pag. 1396).

Ajna chakra

Al şaselea centru de forţă este chakra Ajna, situată **în** zona frunţii, central. Este centrul mental de comandă, sediul minţii. Numită şi „al treilea ochi”, ochiul lăuntric sau chakra-comandă.

Simţ: toate simţurile

Subordonare în corp: Creier mic, urechi, sistem nervos central, frunte, faţă

Glande subordonate/hormoni: Hipofiza, vasopresina, Pituitrina

Cromoterapie: Indigo, albastru-indigo, galben sau violet

Fonoterapie: – Vocală: „i”.

— Notă: La

— Acord: la major

— Silabă: KSHAM sau bija eternă: THAM

Meloterapie: Muzică clasică, sunete cosmice

Aromoterapie: Mentă, iasomie

Cristaloterapie: Lapislazuli, safir indigo, socialită

Naturoterapie: Cer de noapte

Simbolul acestei chakre este lotusul cu nouăzeci şi şase de petale, reprezentat de obicei doar cu două, ţinând cont de cele două canale principale care se unesc aici. Hipofiza este numită şi „glanda – maestru" deoarece ei îi este subordonată funcţionarea tuturor celorlalte glande, de ea depinzând funcţionarea lor armonioasă.

Culoarea de bază este albastru-indigo curat, dar mai pot fi percepute şi alte culori, care indică diferite niveluri/funcţii, spirituale: radiaţia galbenă denotă gândirea raţională sau intelectuală, albastrul clar, de o nuanţă mai închisă, indică intuiţia şi procesele de cunoaştere cuprinzătoare iar tonalitatea violet este datorată percepţiilor supra-naturale, divine.

Reprezintă conştiinţa mentală superioară, prin care avem percepţia directă a lumilor invizibile şi face posibilă sesizarea directă a aspectelor subtile ale creaţiei.

La nivel fizic coordonează activitatea glandei pituitare (hipofiza) şi a creierului mic, având un rol vital, pentru că împreună cu hipotalamusul alcătuieşte sistemul de comandă al tuturor celorlalte glande endocrine.

La nivel psihic controlează intuiţia superioară, clar-vederea, capacitatea de anticipare a unor evenimente, perceperea instantanee a calităţilor oricărei fiinţe umane, percepţia extrasenzorială.

Activarea armonioasă a acestui centru conferă capacitaţi telepatice, stăpânire de sine, inteligenţă creatoare.

Ajna Chakra este un centru de emisie şi recepţie al energiilor gând, al ideilor, al structurării mentale prin intermediul căruia putem concepe şi înţelege în mod coerent universul subtil mental exterior fiinţei noastre. Energiile sale specifice, ne ajută astfel să guvernăm „universul nostru lăuntric".

Cel care învaţă să se concentreze în spaţiul din mijlocul frunţii,

între sprâncene, la nivelul lui Ajna Chakra, dobândeşte o nouă perspectivă asupra principiilor şi conceptelor legate de timp, spaţiu şi cauzalitate. Starea superioară ideală care caracterizează acest centru de forţă este o trezire a conştiinţei la un nivel de profunda intuiţie… „şoapta îngerilor".

Deschiderea reală a „celui de al treilea ochi" înseamnă îmbinarea echilibrată a analizei şi discriminării, ce caracterizează emisfera cerebrală dreaptă, cu deschiderea şi accesul direct la lumea intuitivă ce caracterizează emisfera cerebrală stângă. Aceasta duce la înlăturarea atât a intelectualizării sterile, seci, cât şi a superstiţiilor sau „presimţirilor" fanteziste, care au devenit un laitmotiv pentru unii…

În noi sunt prezente toate treptele creaţiei, prin coborârea lui KUNDALINI, prin manifestări de vibraţii diferenţiate. Astfel prin noi şi în noi se desfăşoară întregul proces al creaţiei divine. Cel de al treilea ochi fiind sediul tuturor proceselor de conştientizare, prin el se manifestă capacităţi care duc la procese de materializare dar şi dematerializare, creând sau anulând realităţi, care sunt continuare ale celor din domeniul psihic. Aceste procese au loc automat, la marea majoritate a fiinţelor, fără ca noi să mai fim conştienţi de ele. Procesele se derulează ca nişte tipare de răspuns la stimulii exteriori, mai ales datorate unor modele emoţionale, spiritul nostru fiind „ascuns" de aceste stări care copleşesc fiinţa de cele mai multe ori, creând o realitate subiectivă.

Imaginaţia ne furnizează energia pentru împlinirea unei idei sau a unei dorinţe. Ca în fizica cuantică: concentrarea noastră va decide în ce transformăm energia: în undă sau corpuscul. Dacă şi chakra inimii este deschisă, putem emite energii vindecătoare şi putem efectua vindecări la distanţă.

REIKI este de un real ajutor prin lucrul cu Simbolurile. De la acest nivel trebuie să privim şi să asimilăm cunoaşterea simbolurilor date, prin care Cerul se face înţeles, pe care să le poată cuprinde şi mintea noastră destul de limitată până acum.

Energii care cuprind în ele frânturi din cunoaşterea cea mare a cerului! Energii cu care noi lucrăm, energii necreate cu care a fost creată lumea, energii a căror semnificaţie divină trebuie să ne-o asumăm. Mi se pare o imensă binecuvântare din partea LUI.

Fiecare Simbol este asociat unei părţi divine din noi, concentrând energia unui arhetip care se va manifestă prin accesul dat de Iniţiere.

Structurile subtile ale fiinţei noastre nu comunică prin cuvinte ci prin energii corespunzând centrilor energetici. Aceste energii pot cumula semnificaţii complexe fără să fie necesar un singur cuvânt, manifestarea lor fiind doar percepută parţial, în conformitate cu nivelul nostru de înţelegere. Nu ne-au fost date pentru minte ci pentru a le lăsa pe ele însele să lucreze, noi fiind doar observatori dar şi beneficiari, întotdeauna. Mă uit la elevii mei. „Vor" ei să lucreze. Cu ce? Cu aceste energii atomice, nucleare (o expresie pur pământeană, care nu reflectă nici pe departe forţa cuprinsă într-un simbol). Că nu se poate manifesta în întregime puterea unui simbol, este la fel de adevărat, pentru că manifestarea lui depinde de cel care manifestă.

Privit din acest punct de vedere, REIKI nu poate fi înţeles decât după ce fiinţa umană se lasă pătrunsă de energia simbolurilor, ea însăşi, în totalitatea structurilor ei.

Meditaţia asupra simbolurilor, vizualizarea lor perfectă, corecta înţelegere şi chakra inimii este deschisă, putem emite energii vindecătoare şi putem efectua vindecări la distanţă.

Pentru fiecare structură energetică avem unul sau mai multe simboluri, care sunt „recunoscute" de către acestea atunci când noi le accesăm. Învăţăm alfabetul cosmic al energiei creatoare. Dacă i se pare cuiva că este puţin… sau că nu poate, nimeni nu îl poate obliga… Oricum, energia se autoprotejează, din diverse motive şi cu diverse motivaţii nu vom putea „lucra" cu unul sau mai multe simboluri. Nu ar fi cazul, să ne întrebăm de ce?! Pentru că lucrul cu noi înşine, autotratamentul, încă nu este suficient. Pentru că fizic şi psihic, mental, trebuie să fim noi înşine într-o stare de vibraţie corespunzătoare ca acea forţă să se manifeste prin noi. Ca să înţelegem şi să reţinem alfabetul şcolar, câtă muncă din partea noastră dar şi a celorlalţi! De data aceasta, suntem mai mult noi, singuri, dar… având totuşi o altă vârstă, nu?

Chiar dacă provin din scrierea japoneză, ele conţin elemente ce pot fi găsite în toate scrierile antice şi chiar mai vechi, (vezi tăbliţele/plăcile, Nacaal) căci umanitatea chiar dacă a ajuns la

civilizaţii din ce în ce mai complexe, simbolurile au rămas aceleaşi. În orice cultură exista linia, punctul, cercul, crucea, semiluna. Acestea sunt elementele care pot fi găsite şi în formele simbolice la care avem acces.

Simbolurile folosite pot să pară la prima vedere simple convenţii, cu semnificaţii profane, doar că nu este aşa. Până şi alfabetul pe care îl folosim cu atâta neglijenţă, conţine simboluri şi semnificaţii cunoscute şi folosite de iniţiaţi, dar ignorate complet de marea masă a oamenilor.

Sacerdoţii egipteni (şi nu numai) foloseau pentru transmiterea învăţăturilor lor două feluri de scriere: una hieratică, preoţească (hieratikos – preoţesc) şi alta care era predată în şcolile destinate celor mulţi: demotica (demotica-populară). Scrierea hieratică venea ca o continuare şi păstrare a Limbii lui Adam, a primilor oameni de pe planetă. Fiecare CUVÂNT rostit devenea realitate concretă în lumea fizică. În Biblie se menţionează că Dumnezeu l-a pus pe Adam să dea nume Creaţiei lui, aşa făcându-l să o stăpânească, cunoscându-i vibraţiile numirii, prin ceea ce s-a numit Limba Naturală.

Simbolurile sunt simple şi conţin codificat toată informaţia necesară pentru a înţelege energia respectivă. Încet, încet, veţi ajunge să înţelegeţi şi să folosiţi puterea simbolurilor prin care cerul se reflectă pe pământ prin fiecare din noi!

Poate că acel CUVÂNT iniţial, de la începuturile veşniciei noastre, este tot un simbol, încărcat de semnificaţii de puterea creatoare a lui Dumnezeu.

Am scris din nou despre simboluri, pentru că ele devin uneltele cu care noi transmitem, energii canalizate prin noi.

Din ce în ce mai mulţi oameni dispun de capacităţi de vizualizare şi încep să înţeleagă intuitiv, spiritul lor fiind deschis spre adevăruri care păreau cel puţin mistice sau magie curată, până acum. Realizează că forma de manifestare exterioară nu este decât un simbol, o oglindă a celei interioare, mult mai vaste şi cuprinzătoare decât bănuiau mulţi. Deschiderea celui de al treilea ochi se face spre înăuntru, nu spre afară. Aici este şi lumea de culori şi sunete şi alte percepţii şi înţelesuri. Lumea materială este doar un dans al energiilor

care există la niveluri subtile, iar noi le atragem transformându-le în conformitate cu ceea ce suntem.

Funcţionarea defectuoasă a acestei chakre va duce la manipulare, la încercarea de a influenţa cu forţa gândului. În acest caz însă, chakra plexului solar este şi ea dereglată iar chakra inimii poate fi fie închisă, fie ca anti-chakră. Aşa se face legătura cu astralul inferior ale căror energii ne vor fi puse la dispoziţie. Dar şi „plata" va fi pe măsură.

O altă faţetă deficitară, ar fi când chakra Muladhara funcţionează şi ea defectuos. Prin deschiderea parţială a celui de al treilea ochi, prin accesul la domenii subtile ale realităţii, neavând „împământarea" necesară, discernământ, persoana nu poate recunoaşte adevărata însemnătate a imaginilor şi informaţiilor receptate. Acestea se transformă, amestecându-se cu fanteziile şi imaginaţiile proprii, în adevărate coşmaruri uneori. Sau ele pot deveni unica realitate, proiectându-le asupra lumii înconjurătoare, a persoanelor de cele mai multe ori, ceea ce duce la pierderea legăturii cu realitatea.

Dacă cea de a şasea chakră este „închisă", sau energiile circulă foarte încet, persoana are ca unică realitate lumea materială, vizibilă, exterioară. Viaţa unei asemenea persoane va avea ca şi coordonate satisfacerea dorinţelor materiale, ale celor trupeşti, emoţiile rămânând nedigerate ceea ce va duce la pierderea controlului atunci când ele ies la suprafaţă, gândirea fiind cu uşurinţă dominată de modelele emoţionale nesoluţionate. Asemenea persoane vor nega orice existenţă a realităţii spirituale până când Viaţa le va arăta calea.

Când KUNDALINI părăseşte VISHUDDHA Chakra, energiile subtile ale acestei chakre sunt înglobate în corpul ei de lumină. Atingând centrul AJNA totalitatea energiilor pe care KUNDALINI le-a înglobat din centrii energetici, în ascensionarea ei de-a lungul canalului SUSHUMNA, vor activa acest centru.

Pentru o fiinţă la care se trezeşte aşa acest centru de forţă, lumea exterioară (lume creată de el însuşi), nu mai există ca atare. Percepe mental lumile de formă şi energie divine, poate avea viziune a Sinelui Suprem Divin, dar fără integrare în el. Este ca şi cum am privi printr-o vitrină ceva ce ne uluieşte cu atâta frumuseţe, dar nu putem

atinge acea minunăţie. Sticla, geamul protejează încă, desparte cele două stări/lumi, una încă umană, cealaltă divină.

„Lotusul care este situat în Muladhara are patru petale. În spaţiul dintre ele locuieşte soarele.

Din această zonă a soarelui otrava exsudă continuu. Acel venin excesiv încălzit curge în sus prin Pingala.

Veninul (mortalitatea, nocivitatea şi radioactivitatea fluidului solar) care se varsă acolo continuu (curge) în curent, merge către nara dreaptă, în timp ce fluidul lunar al imortalităţii, se varsă în stânga.

Cel care contemplă continuu lotusul ascuns Ajna, distruge dintr-odată toate karmele vieţilor sale trecute, fără nicio opoziţie (nu apar reacţiuni, reveniri).

Toate rezultatele (fructele), care au fost descrise anterior ca izvorând din contemplarea celorlalţi cinci lotuşi pot fi obţinute numai din cunoaşterea lotusului Ajna.

Înţeleptul, care practică continuu contemplarea Ajna Chakra, este eliberat de înlănţuirea dorinţelor şi se bucură de fericire". („SHIVA-SHAMHITA" – Dan Mirahorian, Florin Brătilă, ed. Dragon, 1993, pag. 87).

În acest centru magnetic îşi are sălaşul Tatăl care stă pe tronul minţii. Energia electrică a lui KUNDALINI va duce la împliniri ale fiinţei, prin Cununa sfinţilor când va ajunge în glanda pineală.

În Apocalipsă acest centru de forţă este Biserica din Filadelfia, care primeşte şi el îndrumare:

„Iar îngerului Bisericii din Filadelfia, scrie-i: Acestea zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel că are cheia lui David, Cel ce deschide şi nimeni nu va închide şi închide şi nimeni nu va deschide;

Ştiu faptele tale; iată am lăsat înaintea ta o uşă deschisă, pe care nimeni nu poate să o închidă, fiindcă deşi ai putere mică, tu ai păzit cuvântul Meu şi nu ai tăgăduit numele Meu.

Iată, îţi dau din sinagoga satanei, dintre cei care se zic pe sine că sunt iudei şi nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină şi să se închine înaintea picioarelor tale şi vor cunoaşte că te-am iubit.

Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, şi Eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vină peste toată lumea, ca să încerce pe

cei ce locuiesc pe pământ.

Vin curând; ţine ce ai, ca nimeni să nu ia cununa ta.

Pe cel ce biruieşte, îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu şi afară nu va mai ieşi şi voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu, – al noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeul Meu – şi numele Meu cel nou". (Biblia – Ed. Institutului biblic de misiune al B.O.R. 2002, pag. 1396).

Sahasrara chakra

Chakra Coroană, numită şi Zenitul sau Lotusul cu o mie de petale.

Numărul de petale este doar un simbol pentru toate sunetele şi energiile aflate în stare cauzală şi în diferite forme.

Elemente subordonate în corp: Creierul mare, calota craniană

Glande/hormoni subordonte: Epifiza, serotonina

Cromoterapie: Violet, alb, aur

Fonoterapie: – Vocală: „m".

— Notă: Şi

— Acord: Şi major

— Silabă: AOM

Meloterapie: Linişte

Aromoterapie: Olibanum, lotus

Cristaloterapie: Ametist, cristal de stâncă

Naturoterapie: Pisc de munte înzăpezit

Sediul celei mai înalte realizări şi evoluţii a omului, este chakra SAHASRARA.

Culoarea dominantă este violetul, dar strălucirea ei este ca a celui mai minunat diamant, în toate culorile. În unele scrieri, apare menţionat un centru în mijlocul lotusului mare, format din 12 petale (raze guvernatoare), care strălucesc în ceea ce noi am spune că este lumină albă, străbătută de auriu.

În chakra coroanei se reunesc toate energiile chakrelor. Aici este Puterea Creatoare a Spiritului Suprem împreună cu El însuşi, fiind o unică forţă, nediferenţiată.

De aici, coboară KUNDALINI SHAKTI şi se divide, prin manifestare creată în lumea fenomenală, devenind tot mai grosieră, până ajunge în Muladhara, unde rămâne ca potenţialitate dinamică. Atunci când KUNDALINI începe să ascensioneze, din chakră în chakră, ea absoarbe toate elementele şi energiile specifice centrilor respectivi, aceştia fiind eliberaţi de energiile acumulate şi revenind la starea lor conformă celei originare. Aici sunt lecţiile noastre, care vor apărea în cursul ascensionării, fiind necesar a fi învăţate, ele fiind stocate la unii, de foarte mult timp (vieţi). Să nu se înţeleagă că Kundalini urcă şi aspiră tot ceea ce este ca manifestare a noastră înşine în fiecare chakră; acolo sunt energiile care ne vor direcţiona spre lecţii de viaţă adecvate cu structura energo-informaţională acumulată. Cu cât suntem mai deschişi în a recunoaşte aspectele perturbatoare cu atât mai repede se va produce învăţarea, respectiv ascensionarea lui Kundalini.

„Atenţie la ceea ce-ţi doreşti, că s-ar putea să se împlinească". Auzim, citim despre ridicarea/ascensionarea lui Kundalini, cum simt unii furnicături pe spate… gata! se ridică Kundalini. Da! Şi în Reiki, ca şi în celelalte sisteme, prin practică, rugăciuni, post, autotratament, simboluri, se ridică Kundalini, uneori până în Sahasrara. Dar, nefiind stabilizată acolo, neavând acumulată forţa celorlalte chakre, ea coboară… la prima dizarmonie în gând sau faptă.

Există ceea ce se numeşte Calea umedă şi Calea uscată. Calea care străbate încet fiecare centru de forţă, cu conştientizările respective, în timp relativ lung, este calea umedă. Calea uscată este cea a misticilor, care în decurs de câteva ore sau zile, ard tot, KUNDALINI străbătând, împreună cu fiinţa respectivă toate etapele înălţării. Puţini au rezistat.

Atunci când atinge Sahasrara, toate energiile şi elementele se unifică aici, împreună cu însăşi Kundalini.

Este necesar ca întreg sistemul nervos să fie pregătit prin meditaţii, exerciţii, antrenamente, pentru a suporta vibraţii mai înalte. Altfel energia care se manifestă va fi „nuanţată", în funcţie de ceea ce întâlneşte în zonele unde ajunge. Suficient pentru a nu şti foarte bine ce este cu noi. Poate, datorită educaţiei, şcolilor prin care am trecut, ştim că nu ar trebui să reacţionăm aşa, în anumite momente şi totuşi… se întâmplă. Atunci când nu lucrăm consecvent energetic cu noi, când

nu ne facem autotratament, este şi normal ca manifestările noastre (tot energii) să încerce să ne „părăsească” cumva. Cum vom fi atunci, nu trebuie o imaginaţie prea bogată.

Emoţiile ne vor duce într-o parte, mentalul va pleca în alta şi, sigur că nu ne vom simţi teribil de bine. Din când în când ne vom mai reveni… dar pentru o perioadă scurtă de timp.

Nervii trebuie să aibă o anumită elasticitate pentru a suporta vibraţia normală, a fiecărui nivel pe care îl parcurge KUNDALINI. De aici, vibraţia va trece în întreg corpul. Noi avem încă de la naştere un anumit tip de vibraţie şi în conformitate cu el ni se va derula întreaga viaţă. Dar, acum în aceste timpuri, marea majoritate am venit, ca schimbările, prin care înainte treceam, în mai multe vieţi, să le derulăm mult mai rapid. Doare ceva mai mult, dar şi conştientizarea realizării va fi o bucurie pe măsură. Fluctuaţiile elasticităţii nervilor, pot crea traume grave, îmbolnăviri sau chiar moartea. La nivelul măduvei spinării este transformată energia vitală în conformitate cu puterea noastră de a manifesta energia, astfel încât consecinţele să nu fie dezastruoase.

Observând detaşaţi ce se întâmplă cu noi, care sunt schimbările prin care trecem, în timpul practicării auto-tratamentului sau făcând terapie la alte persoane, vom învăţa să percepem orice schimbare de energie în corpul nostru. Vom observa schimbările pe care le produce un simplu zâmbet. Atunci când suntem supăraţi şi ne dăm seama că această stare ne papă din energie (şi aşa este), trebuie să zâmbim „conştient”. Iar acest lucru… se învaţă. De multe ori mi-am schimbat starea de spirit, doar zâmbind. Observ ce se întâmplă în mine atunci, ascult interiorul meu. Iar zâmbetul destinde tot. Energia trece pe o altă frecvenţă. Aceasta presupune că noi avem control asupra a tot ceea ce ne alcătuieşte. Să ştim, să fim conştienţi de această putere este o problemă a multora.

Dar este necesar, pentru că altfel ascensionarea lui Kundalini va fi dureroasă. Nu numai din punct de vedere fizic, cât mai ales emoţional. Vom trece prin stări şi întâmplări, care dacă nu suntem atenţi, ne vor domina viaţa noastră şi a celor dragi. „Impecabilitatea luptătorului”, aşa denumeşte Carlos Casteneda, starea la care trebuie să ajungem. Evenimentele exterioare nu au o influenţă reală asupra

noastră, pentru că ele sunt stări de conştiinţă care provin din interiorul nostru, proiecţii ale atitudinilor noastre. Le declanşăm şi ne ajută să le percepem pe cele interioare, ele fiind doar un pretext pentru acestea.

Dar, atunci când eşti în plină manifestare „emoţională", este greu să accepţi că doar tu eşti autorul. Totul se învaţă cu timpul. Şi eu am trecut prin asemenea stări, unele duse spre extreme. De ce? Pentru că trebuia să le trăiesc pe propria mea piele. Din spusele nimănui, nu înveţi. Dar, informaţia primită rămâne şi ne va ajuta să înţelegem şi să avem atitudinea corectă. Este dificil, dar cu cerere de ajutor divin totul se poate.

La un moment dat, am primit un mesaj scris de la o persoană dragă, iar în timp ce îl citeam simţeam cum mă transform într-un imens bloc de gheaţă. Mesajul în sine era frumos, dar încărcătura lui energetică m-a lovit ca un… meteorit. Erau condensate energii ale multor persoane, de diferite „nuanţe şi sunete", spre care acelaşi mesaj, mai fusese trimis. Gestul în sine poate părea nevinovat: trimiţi aceleaşi felicitări, de-a lungul unei perioade de timp, la mai multe persoane, dar dacă, să spunem, este vorba de o încărcătură erotică, care a plecat spre celelalte, aşa va ajunge şi la tine, încă… cumulat.

Am îngheţat de nu mai puteam nici să clipesc. Iar în următoarele secunde, am explodat şi un foc imens m-a ars efectiv. Am avut senzaţia că nu a mai rămas nimic din mine. Iar acest lucru se întâmplă când te aştepţi cel mai puţin, de la cine nu ai fi crezut niciodată (sau nu ai fi dorit). Aşa se poate schimba cursul unei vieţi.

Atunci nu am înţeles. Trăisem starea de *impecabilitate*. Neştiinţa mea m-a „readus" ulterior, în lumea emoţiilor. Am trecut uşor peste acel episod, adică am iertat, în loc să am discernământ. Aşa că avea să mă mai coste multe… zile de autotratament. Dar acea stare mi-a fost ca jalon în trecerile ulterioare. Drumul de a reajunge la ea este lung şi dificil. Trebuie să ai puterea de a te observa în permanenţă, ceea ce, este dificil, în mai mult decât trepidanta lume în care trăim acum. Dar nu imposibil. Şi, cum noi cerem de obicei, cunoaştere, suntem serviţi, aşa că nu avem a ne plânge. Tocmai aceasta este calea oamenilor, plină de suferinţe, lacrimi şi dureri până învaţă să nu şi le mai provoace singuri. Până învăţăm că Dumnezeu, Tatăl Ceresc este cel care,

dăruindu-se pe Sine însuşi, prin Fiul Său, este unica realitate. Mulţi sunt doar de acord cu aceasta, mulţi spun şi cred, dar a FI în această stare înseamnă totul, înălţarea. Nu înţelegem pe deplin această abandonare. Ne este chiar teamă de ea. Egoului nostru îi este teamă, nu Sinelui, aspect al lui Dumnezeu, care coboară în materie pentru a o spiritualiza, pentru mântuire.

Iar în noi înşine această manifestare este Kundalini. Ea va reface drumul căderii, coborârii în materie, ascendent, de data aceasta. Iar acest drum doar unei singure creaţii a lui Dumnezeu îi este dat să îl refacă: fiinţa umană. Care trebuie să redevină conştientă de energiile şi forţele pe care le are şi cu care poate acţiona asupra sa, în primul rând. Îmi fac autotratament, mă echilibrez energetic, îmi ridic vibraţiile începând să caut şi să apoi să percep lumea din jur. Dar, uităm de lumea interioară, să ne întoarcem percepţiile asupra ei, pentru că acolo este El, Sinele divin. Acum, scriind această carte, am trecut prin experienţe cât în mulţi ani de pregătire spirituală sau de terapeut. Scriam despre o chakră, iar la nivel uman aveam demonstraţiile de rigoare. Unele atribute sau nearmonizări se manifestau ca şi conştientizări atât de intens, încât am hotărât să scriu despre câte o chakră pe săptămână, ca să mai pot respira. Şi cum nimic nu este întâmplător, de Florii, tocmai când ajunsesem la Sahasrara, a „venit şoapta îngerului”: urmează săptămâna Patimilor aşa că voi medita în fiecare zi pe câte o chakră. Ceea ce am şi făcut. Corelarea zilelor din această săptămână, nu a fost tocmai uşoară, dar, merită orice efort. Cine îl va face, va înţelege.

La fel, se poate medita pe fiecare Chakra şi în săptămâna Luminată. Doar, în fiecare zi, intrăm în câte una din cele şapte Biserici, nu?!

De-a lungul canalului central (Sushumna), există şapte centri de energie subtilă. Dar mai sunt şi alţi centri secundari care, împreună cu cei principali, au fost creaţi în interiorul nostru pe parcursul procesului evolutiv; centrii de pe partea stângă întreţin latura emoţională, iar cei de pe dreapta se ocupa de latura fizică şi mentală a fiinţei noastre. Centrii de pe partea stângă sunt emisivi iar cei de pe partea dreaptă receptivi.

Atunci când energia Kundalini se ridică şi trece prin cei şase

centri destinaţi aspectelor de ordin fizic, mental, emoţional şi spiritual, ea îi hrăneşte pe fiecare în parte. Odată ce e străpuns ultimul centru situat la nivelul fontanelei (osul moale din copilărie), ne unim cu puterea universală a iubirii Divine.

O altă experienţă este că, în ascensiunea ei, Kundalini creează o stare de conştiinţă lipsită de gânduri. Noi ne gândim, fără întrerupere fie la viitor, fie la trecut. Un gând care vine asemenea unui val, după care se ridică un altul şi, tot aşa, gândurile se ridică şi coboară, iar sursa lor este exclusiv trecutul sau viitorul nostru sau al omenirii.

Atunci când Kundalini se ridică, gândurile se distanţează. Între gânduri există un interval foarte mic care în timp se dilată şi atunci se creează o stare de linişte totală.

Atunci ne aflăm în prezent, dar lipsiţi de gânduri, de griji sau de mânie, căci prezentul este realitatea lui ACUM ŞI AICI, trecutul a încetat să mai existe, iar viitorul încă nu l-am format. Când suntem în această stare a prezentului, resimţim un calm şi o pace absolută. Iată modul în care atingem pacea interioară, putând simplu să ne centrăm noi înşine (monitorizare proprie, atenţia fiind doar în clipa prezentă). Este o stare care se exersează, ca orice pe lumea aceasta. Nu suntem noi obişnuiţi cu ea, atâta tot.

Liniştea interioară ne deschide inima, iar ego-ul şi condiţionările încep să se disipeze în oceanul liniştii absolute, pentru că maimuţa beată, mintea, încetează trăncăneala. Ea este obişnuită să sară de un gând la altul, să… maimuţărească totul. Un pic de odihnă, îi este şi ei necesară. Cine va încerca, se va trezi măcar cu un surplus de energie, care a fost consumat de dumneaei, până acum…

Atunci când energia Kundalini se ridică, ea străpunge zona fontanelei şi ne conectează cu puterea atotcuprinzătoare a Iubirii Divine care îndeplineşte întreaga lucrare vie, de refacere a fiinţei noastre pe toate palierele.

Prin iniţierea primită în Reiki, Sahasrara este deschisă, redeschisă la unii, după foarte mult timp. Aceasta se va simţi/trăi şi la nivel fizic, prin senzaţii clare: ai „ceva” pe cap, (uneori, când este soare puternic, simţi că razele ating direct creierul, aşa că trebuie să ne protejăm). Zona fontanelei, moale la copilul mic, este „uşa deschisă”

prin care se comunică cu Creatorul până la întărirea gradată, așa cum cred indienii Hopi. Ea este deschisă din nou prin inițiere. Canalul Sushumna este „curățat” după cât îi este dat elevului și după accesul maestrului respectiv la Lumină. Doar prin autotratament vom putea conștientiza și păstra starea energetică la care ajungem prin inițiere. Este adevărat că vom trezi, dar gradat, energiile pe care suntem capabili să le controlăm. Prin deschiderea chakrei Sahasrara suntem conectați cu Spiritul Suprem, dar de noi va depinde cât vom conștientiza și ajunge la a-L cunoaște în deplinătatea ființei noastre. Deoarece armonizarea începe prin iubirea desăvârșită din inimă, unde sunt cele douăsprezece roți ale destinului, reprezentate de cele 12 zodii, de cele 12 Kali etc., tot ceea ce vom parcurge de aici înainte, va trebui să fie darul iubirii depline pe care vom învăța să o manifestăm, cunoscându-ne pe noi înșine, mai întâi.

Dintre toate experiențele pe care le trăim atunci când cu ajutorul lui Sahasrara se deschide poarta sufletului, cea mai ***cuprinzătoare*** este că am existat dintotdeauna și vom continua să existăm pentru totdeauna. ***Conștientizăm*** astfel într-o altă dimensiune, divină, în care avem revelația că suntem bătrâni precum Universul și totodată veșnic tineri. Tot atunci realizăm că această viață umană este doar o experiență, o verigă într-o succesiune neîntreruptă de experiențe care se întinde în spatele nostru și se continuă în viitor. Dar acestea trebuie trăite AICI ȘI ACUM, în timpul prezent, pe care va trebui să învățăm să-l percepem ca stare. Cel mai simplu este de a activa starea de Alfa. Sunt suficient de multe tehnici pentru aceasta. Una din ele este de a învăța să privim stereogramele, destul de cunoscute în ultima vreme.

Treptat, în persoana care continuă această cale spirituală, apare un nou mod de cunoaștere, prin identificarea perfectă – cunoaștem un lucru sau o ființă deoarece suntem/devenim, acel lucru sau acea ființă. Iar exercițiile din „Cercul interior” ne vor ajuta la această percepție. Conștiința se poate deplasa fulgerător în orice punct al realității sale universale, în orice ființă sau eveniment pe care le pot cunoaște imediat, deoarece atunci totul se petrece în interior, fiindcă nimic nu mai este în afară și separat. Dar, când Sahasrara nu este perfect activată, posibilitățile de eroare nu dispar, atât timp cât mentalul mai

„vede” lumea, el fiind instrumentul traducător al cunoaşterii, în baza căruia ne lăsăm cei mai mulţi.

În cazul activării perfecte a lui Sahasrara realizăm că adevărata cunoaştere nu se obţine doar prin gândire ci doar prin *rezonanţă*. Vom *ști*”, Cunoaşterea fără cunoaştere”.

Dacă în alte sisteme, se începe cu activarea lui Kundalini, care prin ascensionare va deschide Sahasrara, prin iniţierea din Reiki, aceasta chakră este deschisă, ceea ce înseamnă că legătura noastră cu Divinitatea este refăcută, transformările ulterioare ducând la curăţarea canalului central prin care va ascensiona Kundalini. Acesta reprezintă un mare dar, pentru omenirea de acum. Forţa vieţii care dormitează, este mai uşor trezită, având prin practicarea autotratamentului, un real şi mare ajutor. Lecţiile, asumarea lor, pot fi mai blânde dacă învăţăm smerenia şi recunoştinţa faţă de Iisus, de Maica, de Dumnezeu. Trebuie să învăţăm a cunoaşte ce forţe trezim, pentru a nu dominaţi de mentalul propriu, sau de alte forţe din afară, destul de prezente şi interesate în a ne domina.

Sahasrara reprezintă capătul călătoriei interioare a conştiinţei individuale. Iisus a numit această împlinire „Împărăţia Cerurilor”, Sf. Pavel – „pacea paradiziacă aflată dincolo de înţelegere”, Richard Bucke – „conştiinţa cosmică”. În învăţătura şcolii medievale budiste Zen este Satori sau Kensho, iar în Yoga ea se numeşte Samādhi sau Moksha.

În Apocalipsă acest centru de forţă este Biserica din Laodiceea, care primeşte îndrumare:

„Acestea zice Cel ce este Amin, martorul cel credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu:

Ştiu faptele tale; că nu eşti nici rece, nici fierbinte. O, de-ai fi rece sau fierbinte!

Astfel, fiindcă eşti căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura Mea.

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogăţeşti şi veşminte albe ca să te îmbraci şi să nu dea pe faţă ruşinea goliciunii tale şi alifie de ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi.

Iată, stau la uşa ta şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine.

Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor”.

Să nu uităm că apariţia sistemului Reiki, s-a datorat căutărilor dr. Usui, ca urmare a întrebării: „Cum a vindecat Iisus cu palmele?” puse de un student creştin.

De ce nu a apărut această întrebare şi relevarea răspunsului în ortodoxie sau catolicism, sau… sau?! Am fi avut şansa, mulţi, foarte mulţi din cei pe care îi cunosc, de ne reface legătura cu Dumnezeu, de a ajunge mult mai repede şi profund la înţelegerea şi apropierea de ceea ce suntem cu adevărat?! Să încerce fie*c*are să îşi răspundă.

Nosce te ipsum

Facem parte din octava cosmică prin care s-a manifestat Creatorul însuşi.

Lumea noastră este însumată în cea a sistemului solar, apoi galactic, a Universului vizibil, cunoscut până la dimensiune de corpuscul care călătoreşte pe o undă. În stadiu actual al ştiinţei, cunoaşterea structurii umane a dus spre descifrarea tainelor din univers. Acelaşi Nosce te ipsum.

„Totul este analog: A cunoaşte secretul celulei înseamnă a cunoaşte secretul lui Dumnezeu. Absolutul se află pretutindeni. Totul se află în tot. Metoda analogică străluceşte aici, în toată splendoarea sa”. (Papus: „KABBALA, Tradiţia secretă a Occidentului”). Cartea a fost editată în 1892, la Paris. Iar acceptarea acestei idei, era departe de a fi asumată nu numai de către oamenii obişnuiţi ci şi de către cei de ştiinţă. După 1900 a descoperit Max Planck CUANTELE: sau SECRETUL CELULEI de care spune Papus în 1892.

Vechile scrieri erau basme, acum sunt studiate… la microscopul cunoaşterii. Că există şi o altă forţă, în afară de cea gravitaţională şi anti, că orice are şi oponentul ei, a cărei cunoaştere este necesară, altfel Legea nu este completă, începem să înţelegem şi să acceptăm cu mai multă claritate.

Dar, totul face parte dintr-o structură imensă de potenţialitate, primă şi ultimă, căreia nu putem decât să-i spunem, cu smerenie: Dumnezeu. Cred că, la orice nivel de manifestare a Sa, El şi-a însemnat

creaţia. Şi acesta este un ajutor imens, mai ales pentru lumile cele mai îndepărtate de El în clipa când îl descoperă, în neantul uitării lor.

Aceasta este iubirea totală, în care ne lăsăm cuprinşi şi aşa începem să o manifestăm şi noi, înţelegând cât de măreţ şi strălucitor şi total este El şi are grijă de tot, într-o ordonare perfectă.

Când percepi asta, apare şi ne cuprinde, mai mult decât visam noi vreodată că este posibil, fiorul unei unde de iubire, îmbinată cu o recunoştinţă fără margini.

Primeşti totul şi nu dai decât ceea ce poţi tu, dar din aproape în aproape, gândul la El, face ca unda dinspre tine să capete tot mai multă vigoare. Tot datorită Constanţei Lui, ne lasă să credem că şi noi facem ceva. Noi, numai primim de fapt, lăsăm Iubirea să se manifeste, atât. Ea există, potenţial, în noi iar Cerul se regăseşte într-o formă care îl oglindeşte conştient. Acest potenţial trebuie trezit. Şi asta este voia omului.

„Ştiri" despre ceea ce cuprindem avem din când în când prin acele intuiţii, doruri sau, şoapta îngerilor, cum spuneam cândva.

Asta se întâmplă şi prin Reiki, care a fost o undă de ajutor. Dar, nu este suficient, mai ales în stadiul în care s-a ajuns acum.

Venind spre tine, tu trebuie să fii capabil să o primeşti. Să fii la o stare vibraţională fără „interferenţe", altfel, transmisia se întrerupe şi nu mai ştii cine eşti, unde eşti, pentru că vechea structură a fost înlăturată, chiar dacă nu în totalitate. Unii, se agaţă de ceea ce le-a mai rămas, pentru că aşa cred ei că se recunosc. Eroare.

Făcându-ne autotratament, zilnic, la început, normal că rămânem pe „recepţie", că ne transformăm fizic, psihic şi apar percepţii sau potenţialităţi, despre care citeam în cărţile de Basme sau vedem că le au „cei aleşi". Ni se tot spune, şi repetă că toţi le avem. Da, le avem, această afirmaţie este necesar să fie acceptată fără umbră de îndoială. (este un pas imens).

Că le manifestăm diferit, este doar din necunoaşterea noastră, atâta tot. Nu este o vină, până când, conştientizând ceea ce avem, nu folosim.

Aici, intervine consecvenţa. Lucrând mereu, meditând, ajutând pe alţii, care vin spre noi, devenim din ce în ce mai conştienţi de ceea

ce suntem, aici se produce o schismă: Unii zic că au ajuns la capăt, alţii sunt zăpăciţi de noua stare şi nici nu fac vreun efort de autocunoaştere, la urma urmei. Aceste schimbări sunt din ce în ce mai dure, provoacă suferinţe, chiar schimbarea mediului exterior. Nu mai rezonezi cu colegii de serviciu (clar, ei nu au nicio vină, dar unii, cu ocazia noilor percepţii, încep să vadă şi să judece, de parcă ar fi la Haga), nu mai rezonăm cu omul de lângă noi, care ni se pare că s-a transformat şi spunem, senini, că nu-l mai recunoaştem, începând şi cu enumerarea motivelor.

La un moment dat, aceasta aduce Reiki în viaţa noastră, inevitabil. Nu am cuprins toate aspectele, pentru că, ele sunt atâtea câte persoane caută să se cunoască. Dacă la început pare uşor şi frumos, extaziant chiar, ei bine, pe parcurs, NU mai este. Am să repet mereu asta.

Sau, se ajunge într-o stare din care crezi, organic, psihic, că nu mai poţi face nimic, totul nu mai are niciun sens sau valoare, că tu te mişti cu încetinitorul său, cumva, dezlânat sau… în reluare… Ce mai, o nouă formă de boală, care are ceva din toate cele vechi dar încă nu este în nomenclatorul medicinii tradiţionale, dar care pe tine te termină.

Ei, bine, este o stare pe care am întâlnit-o citind Vieţile Sfinţilor Părinţi, trăind-o şi eu din plin, şi pe care o văd din ce în ce mai „acută” la cei din jur, fie ei reikişti sau nu. Este primul pas, spre ceea ce se numeşte: deznădejde.

Ştiţi punctul final: dezicerea de Dumnezeu, de Creaţie, de Tine însăţi, pentru că nu te mai recunoşti.

Anyma…

Uneori zicem că ne doare, alteori reproşăm celuilalt că el nu îl are… sau nu-l preţuieşte pe al nostru: SUFLETUL!!! marea căutare şi enigmă umană, cel puţin de când coborârăm în Materie.

Citeam mai demult într-o carte, („Suflete la preţ redus” E.O. Chirovici) că reprezentantul – de voie, de nevoie – al satanei, a apărut într-un orăşel, de provincie, cu Misiune clară: **STRÂNGEREA DE SUFLETE UMANE**.

Credeţi că nu a avut succes? mai ales că şi plătea „omul”?! Dimpotrivă, îngrămădeală mare, de era cazul să chemi şi poliţia – adică miliţia, (că pe vremea aceea se petrece *acţiunea)* al cărei reprezentant de vârf îşi dăduse deja sufletul satanei… de bunăvoie!

Deci, enumăr din memorie, câteva dintre motivele pentru care oamenii stăteau la coadă ca să primească bani pentru **SUFLET**.

În primul rând, *nu credeau că au suflet*. Nu credeau pur şi simplu, ba socoteau că „ăla” e fraier că vrea să cumpere ceva ce *nu există.*

Aşa că veneau pregătiţi cu sacoşele sau lista de cumpărături. Unul pentru a cumpăra o rochie, parcă roşie, nevesti-sii, pentru a o mai îmbuna… unul pentru bicicleta lui fiu-su. Fiecare cu necesităţile şi visele lui pentru măcar o secundă de viitor mai bun, datorită banilor luaţi pentru propriul suflet. „Că… tot NU S**E VEDE!!!”**

Ba chiar din dorinţa de a face bine, din a cumpăra nişte medicamente pentru cineva bolnav!

Niciun medicament nu te face bine, dacă… sufletul este bolnav. Dar, asta este altă poveste. Ideea este că negrutzii, cum îmi place să le spun, pentru a avea sufletul unui om, găsesc tertipuri de acest gen: „Hai să fac un bine, că sufletul meu… şi aşa nu mai are nimeni nevoie de el, mai bine”… Şi Satana… atât aşteaptă. Mare, imensă ignoranţă umană!!!

Până şi reprezentantul luciferienilor a fost dezgustat de atâta ignoranţă (el ŞTIA cât costă un suflet, sau mai bine zis *ce* este un suflet. Este *hrana* lor, ei nemaiavând acces la Divinitate, nu au Lumină, nu au energie şi atunci o iau de la umanii ignoranţi, sau avari de putere sau orgolioşi sau deprimaţi).

Aşa că a făcut… o listă cu preţuri (ca la aprozar). Cele mai scumpe erau SUFL**ETELE CREDINCIOŞILOR!!! Cu c**ât credinţa era mai mare, cu atât creştea preţul sufletului!!! Interesant, nu-i aşa?!

Şi un bun subiect de MEDITAŢIE.

Mai sunt şi alte aspecte din viaţa de zi cu zi: când părinţii îşi drăcuie copii!!! Pur şi simplu *dau* gratis acele suflete satanei. Vor plăti şi ei, pentru că nu au *drept* asupra a ceva ce nu le aparţine, decât ca îngrijire şi ocrotire. Iar… puterea unei MAME zguduie cerurile… sus, cu

puterea RUGĂCIUNII şi pe cele de jos, prin blesteme.

File de jurnal:

Cristalele

Efectele subtile ale cristalelor sunt date şi de structura lor fizico-chimică. Iar în acest caz, chimia mineralelor ne relevă alchimia fiinţei umane.

Mesajul terapeutic şi cel divinator se bazează pe cunoaşterea elementelor care intră în structura pietrelor şi a mineralelor. Dintre acestea, Oxigenul este cel mai răspândit, apoi Siliciul şi Aluminiul.

Un fir de nisip are aceeaşi formula ca şi cuarţul: Şi 02. Ce le diferenţiază? Structura din ce în ce mai ordonata data de înmagazinarea informaţiei în medii diferite şi ca timp diferit. Acestea se petrec în Marele Athanor, care este Natura însăşi, în care orice creştere sau transformare, este conştientizată, prin acest act formându-se structuri noi, din ce în ce mai ordonate.

Deci, unul din marile procese ale devenirii este cel de **conştientizare**, prin care starea amorf (nisipul) devine stare cristalină (cuarţ).

Sistemul periodic al elementelor poate fi privit ca o **GRILĂ EVOLUTIVĂ A FIINŢEI UMANE**. Cele şapte perioade (rânduri) reprezintă nivelele de integrare iar grupele (coloanele) reprezintă etapele evolutive parcurse de fiinţa umană pe fiecare din cele şapte niveluri (care… nu în totalitate corespund cu cele şapte chakre). Legăturile chimice sunt un simbol al condiţionărilor care înlănţuie fiinţa în manifestare.

Studierea acestor aspecte este importantă, deoarece *stările* noastre determină schimbări chimice în organism. Iar dacă o stare persistă (manie, tristeţe, furie…) ele duc la schimbări în structură chimică a organismului. La fel şi râsul, zâmbetul sau iubirea.

A fost un moment amuzant când am încercat să caut în tabelul lui Mendeleev elementele care sunt determinante… în iubire.

Nu asta are importanţă acum… joaca este pentru fiecare. Iubirea

alimentează diferit fiinţa umană, şi măcar acest lucru vă rog să mă credeţi… până veţi verifica, desigur.

Oricum, ştim toţi că iubirea schimbă toate structurile create, diferenţierea stărilor fiind în funcţie de cele cinci etape ale elementelor.

În anumite conjuncturi, intervine blocarea într-una din stări care poate duce la boală. Terapeutic, se acţionează pentru deblocare prin utilizarea unui cristal care să conţină elementele chimice deficitare sau în exces.

Atitudinea cea mai preponderentă a fiinţei umane este dată de **Oxigen**; *el simbolizează individul blocat în amăgirile superficiale* (exterioare, aparenţele…) ale *trecutului propriu.*

Oxigenul este un simbol al *egoului* manifestat din plin pe planetă, care duce la acţiuni distructive, separatoare atât între fiinţe dar… şi în interiorul fiinţei uluitoare, care este cea umană.

Greu de acceptat ca un element ne determină?!

Suntem o planetă în care ori trăim împotmoliţi în trecut ori refugiaţi în viitor, prin amintirile idealizate ale trecutului pe care le catapultăm în iluzii la a căror materializare nu avem şanse să participăm, deoarece clipa când putem da starea de împlinire, este cea prezentă. Întotdeauna.

Despre asta, am mai scris…

Deocamdată, scriu despre cuarţuri, revenite în viaţa noastră *acum*.

Şi ele au apărut ca o alternativă terapeutică, necesară trecerii de la starea involutivă (descendentă) la cea evolutivă (ascendentă).

De ce am adăugat descendentă şi ascendentă? Pentru că, datorită Ego-ului „alunecarea” în neanturi este mai profundă acum. Neanturile au devenit mai copleşitoare pentru fiinţa umană, macină pe mai multe structuri energetice care s-au conturat mai clar în fiinţa umană ca până acum.

Dar… orice monedă are două feţe. Revin la nisip, la starea lui amorfă. Potenţialul există în el, poate deveni o lacrimă a lunii, o Perlă. Natura, în Athanorul ei face ca misterul să devină vizibil doar ca formă. Nu şi ca devenire. Calea este transmutarea, cum spuneau alchimiştii,

sublimarea cum spunem acum, legi pe care trebuie să le descoperim fiec*are. Fie*care are Calea lui, cine crede că exista o reţetă universală… este pierdut. Va experimenta fără să asimileze, fără să conştientizeze, trecând din stări în stări care, îl pot zăpăci… în cel mai bun caz.

Tocmai Ego-ul ne poate ajută prin încăpăţânarea de a vrea mai mult, de a înţelege mai mult, să ne deschidă căi şi porţi spre calea ascendentă, spre mântuire, înţeleasă cu toată fiinţa noastră, urmând etapele iniţiatice nebănuite până acum.

Egoul, care creează sentimentul că suntem deosebiţi, sub diferite aspecte faţă de ce este ÎN EXTERIOR (şi… aici este cea mai teribilă glumă), tocmai el ne dă impulsul de a ieşi din această stare (ignorantă) şi a căuta în altă parte, în INTERIORUL nostru, conştientizând că în noroiul materiei se află cea mai strălucitoare esenţă: Spiritul reflectat prin sufletul nostru.

Materiale pentru studiul cuarţurilor se găsesc în reviste, în cărţi, pe net… Discernământul, evident că este necesar.

Am scris această introducere pentru a vă da o mică idee celor care nu ştiţi, despre… lumea cristalelor, poate un pic altfel decât în marea majoritate a cărţilor, în care se prezintă „efectele” terapeutice, după zodii, culoare, dar mai observăm în dreptul Malahitului: CuCO3, sau Cuarţ roz: Mn 3+. Acestea sunt elementele preponderente în cuarţul respectiv şi care au o mare importanţă în terapie, rolul lor fiind de a adăuga ceea ce lipseşte sau a înlătura ceea ce este în exces, în unele cazuri.

Un apel telefonic… o goană prin oraş cu mâinile împreunate în rugăciune… taximetristul care gonea, făcând slalom printre maşini fără să-l fi rugat… un chip pe care nu se mai vedea nici umbră unui gând sau simţiri… doar undeva, în adâncuri o luminiţă care se topea…

Prietenul meu care iubea totul, care dăruia şi colţul lui de cer, acum era înaintea mea nemaiputând să articuleze niciun sunet de bun venit sau să facă un gest oricât de vag.

Cândva îi dăruisem un granat, piatra care asigură trăinicia unei prietenii şi certitudinea revederii. Avea piatra în mână şi… ne privea pe amândouă… ca şi cum nu ne vedea… Sau poate vedea legătura

subtilă dintre noi două. Cred că da.

I-o dăruisem după o discuţie mai „aprinsă” când spusese că nu crede în… CRISTALE.

„Fantezii născute de minţi care au prea multă imaginaţie” (scriu eu frumos acum, ca să nu vă oripilez, pentru că are/ avea, de fapt, un limbaj… mai colorat). A fost atât de vehement, încât ceilalţi au preferat să tacă. I-am luat mâna şi i-am pus în palmă un granat. Avea o nuanţă superbă şi… ştiu că a fost clipa câ*nd to*t ceea ce au însemnat cristale în vieţile lui, s-a activat ca unda de cunoaştere. A strălucit în palma lui dar l-a aruncat într-un buzunar, nepăsător. Însă… în privirea lui, sclipise acea recunoaştere, re-amintire pe care o ştiam prea bine.

„Cândva… va fi… telefonul fără fir! Las că ai să vezi tu!”, i-am spus mai în glumă… aşa cum sunt toate adevărurile care ne depăşesc ca înţelegere a momentului când sunt rostite. La mulţi ni se întâmplă asta.

O perioadă aducea „întâmplător” discuţia despre cristale, apoi am început meditaţii în grup. El a făcut cursuri şi cu Dael. Îmi povestea ce descoperiri mai făcuse în tratamentele cu cristale. Era prea entuziasmat… şi nu mai voia să ştie de nimic altceva. Începusem la un moment dat să am mustrări că i-am deschis această poartă! Eronat! nu am fost decât un pion, atâta tot.

Iar acum, stătea cu granatul în mână iar eu mă uitam mică şi neajutorată la fiinţa din faţa mea. Femeia iubită plecase… printre îngeri iar de luni bune, ştiam că vrea şi el să plece cât mai repede.

Îmi spusese că îşi amenajase o cameră de meditaţie. Spre acea încăpere priveau ochii lui stinşi.

Am ieşit în hol şi parcă străpungeam falii de timp şi spaţiu. Era o senzaţie fizică că intru în dimensiuni din ce în ce mai puternice, a căror energie te absoarbe… Greu de explicat… teribil de trăit!!! Dar, acolo era răspunsul la starea prietenului meu.

M-am gândit să mai chem pe altcineva… să fim mai mulţi… Am revenit la prietenul meu, am pus mâna pe telefon. care se descărcase, cu toate că… de abia îl încărcasem, ştiam prea bine asta. Bun! Nu trebuie, nu trebuie, nu am să chem pe nimeni. Ca pe un copil l-am aşezat pe canapea.

„Ce-ai făcut, nătărăule!” (scuze… dar asta este „alintătura” mea când sunt supărată foc). Iar nătărăul s-a uitat la mine şi a încercat să zâmbească. „Doamne, încă mai simte, mai gândeşte cât de cât” aşa că am început să-i scanez câmpurile. În întâlnirile noastre, mai exersam unii cu alţii, ştiam că are câmpuri bine structurate, armonioase, pe care le simţeam rând pe rând. Acum mâinile au trecut prin aer şi m-am oprit… în interiorul lui… asta a fost senzaţia. Suficient de şocant ca să mă gândesc în următoarea clipă „DOAMNE, TU ŞTII MAI BINE!!! TE ROG FRUMOS, AJUTĂ-L”. Stăteam cu mâinile pe pieptul lui şi simţeam frigul, gheaţa din interior. Minute, zeci de minute am stat aşa. La un moment dat a început să tremure… de parcă avea convulsii… Pur şi simplu devenisem statuie care ţinea mâinile pe el… şi mulţumeam Tatălui. Niciun gând, niciun sentiment… eram doar o stare de energie.

A adormit. Un somn profund din care a ieşit spunând „Mi-e sete”.

În sfârşit, am avut cu cine discuta.

Citise vechi cărţi, vechi manuscrise ajunseseră la el. Începuse să adune cristale de prin toate colţurile lumii. Ele şi veneau spre el, de ajunsese să aibă o colecţie pentru care şi cele mai mari muzee l-ar fi invidiat. Ştia deja care fusese contribuţia lui în Atlantida, în alte vieţi la… manipularea prin cunoaşterea dată şi de cristale. Şi, trecuse, sau aşa credeam peste aceasta. Nu tu, cel de atunci, ci tu, cel de acum, ce faci, asta este important.

Nu este uşor de dus o asemenea re-amintire. Mulţi îşi doresc asta… dar nu ştiu ce-i aşteaptă în acele clipe când e ca şi cum eşti TU cel de acum, pentru că mentalul nu poate face deosebirea între timpuri, trecut-prezent… acea vibraţie te poate domina, se poate infiltra atât de puternic încât devine „reală”, este ca o autohipnoză din care s-ar putea să ieşi, niţel aiurit (măcar).

„Zii, până nu te arunc pe geam… că tot ai vrut să zbori!!!”. A început să râdă uşor uitându-se amuzat la mine. Sigur… la diferenţa de… constituţie dintre noi, când ar fi putut să mă ia sub un braţ.

„— Cristalele… du-te să le vezi… s-au prăbuşit!”

„— Măi… tu nu ţi-ai revenit cu toţi neuronii sau ai sinapsele aiurea? Unde *să s*e prăbuşească?”

De fapt, ştiam că are dreptate… mă întorsesem de pe hol, plecând din acele energii care creaseră un baraj, suficient de… aiurea.

Aşa că am ascultat o poveste pe care am s-o redau succint.

Cumpărase geode de cristal/ametist de o culoare ameţitoare (aveam să mă conving că aşa este. O culoare indigo… totală, cum nu credeam că există). Baghete de turmalină de la verdele cel mai intens şi pur, la un roz diafan, albastre şi indigo. Cu acestea, în primul rând dar şi cu altele specifice… voia să facă arc de trecere.

Să-şi sublimeze propria energie, să transmute starea elementelor chimice din organism… Se pregătise prin post şi rugăciune, meditaţii…

„— Bilet… ai avut?”. Nu era vorba de aprobarea nimănui… peste liberul arbitru nu trece nimeni dar… trecem noi înşine când nu ascultăm, iar el ştia de ascultarea Tatălui Ceresc.

„— Nu. Am… A fost mai puternică „dorinţa”…

Deci, un sentiment, o dorinţă umană a materiei, îl făcuse să ajungă aici… concluzia a fost că nu mai reuşise să se desprindă de energia degajată din cristalele pe care le activa prin prezenţa lui. Evident ca informaţiile cu care rezona el erau… biblioteci întregi de cunoaştere.

Asta facem toţi, când rezonam cu un cristal: rezonăm cu informaţia elementelor stocate în el sub formă de informaţii. Un cristal de 5 cm creşte în 10 mii de ani. Uneori am avut senzaţia că rezonez doar cu o… moleculă dintr-un cristal… cu ceea ce este stocat doar în ea… nu cu totalitatea cristalului. Bun… este percepţia mea… nu o luaţi de bună, verificaţi şi iar verificaţi.

Şi, ca idee, că universul ne pregăteşte pentru tot ce vine, de câteva zile bune… reîncepusem studiul chimiei şi fizicii (primisem şi un mesaj în care cerusem un răspuns şi… am fost îndrumată spre fizica din clasele de gimnaziu. Ştiu că dacă o informaţie este mai „aspră”, păi tocmai aceea îţi trebuie în cel mai scurt timp. Sau, voiam să ştiu cum se mişcă electronii, dacă formează figuri geometrice clare… mă rog, întrebări absurde aparent, cărora nu le mai dădeam de capăt şi nici eu nu mai ştiam ce caut, ce vreau (oricum, aşa cum mi-a spus cineva: tu nu te plictiseşti niciodată! Asta este… sigur!!!), până m-am apucat să

curăţ şi să reaşez… cristalele! Fiat lux! Şi atât.

Dar… informaţiile din ele m-au ajutat în clipele care au venit peste prietenul meu.

Acum sunt doar gânduri… disparate… Poate prin ceea ce voi scrie, ca un jurnal al acestei întâmplări, am să pot să atenţionez că nu este de glumit, că nu este doar o toană.

„Vai, ce Fruuumoooase sunt!!!” şi le atârnăm pe noi. Sau le purtăm în poşete… dormim cu ele, pentru ca ni le/a dăruit o persoană dragă.

După… aventura prietenului meu, mi-a venit o idee. De fapt, vorbind la telefon cu un prieten, l-am întrebat dacă are cristale. „Da, am unul şi îl ţin la capătul patului”. „Mă bucur!” I-am spus să-l spele cu apă rece, cu săpun, să-l pună la încărcat pe lună plină, la soare, pe pământ… Mă rog, informaţiile strict necesare, de început.

Trebuie să îl armonizăm cu noi!!! Tot aşa auzim, citim… sau noi cu el? „Conştientizarea” acestei armonizări este importantă.

Când luăm un cristal în mână… gata exclamaţiile: „simt căldură, înţepături” parcă este psihoză în masă. E ca şi cum i-am spune iubitului: „Simt cum mă… strângi de mână” Dar nu conştientizăm dincolo de fiorul atingerii, de căldura care ne cutremură, DE CE se întâm*plă… Ce să-i* faci dacă atât simte omul?! Şi se mulţumeşte cu atât.

Aşa şi cu cristalele. ÎNĂUNTRUL nostru… SIMŢIM ŞI DE CE?!

Şi… mi-a venit o idee. Am dăruit multe cristale. Aşa că am luat cristalul meu între palme… şi am trimis gânduri de reactivare a iubirii şi luminii către toate cristalele dăruite vreodată, în toate timpurile şi dimensiunile. De ce am făcut asta? Pentru că, la un moment dat, cristalele încep să activeze energia negativă din jur, amplificând-o. La fel ca şi piramidele pe care le-am văzut la unii prieteni. Rar când lucrurile nu scapă de sub control… şi nici nu bănuim de ce.

Cine a primit telefoane şi mesaje de la prieteni cu care nu a vorbit de mult?

Nu am realizat de prima dată ce se întâmplă. Tot… şoapta îngerilor m-a îndrumat. Cineva mi-a spus că a găsit cristalul pe care i-l dăruisem şi pe care credea că l-a pierdut. Aşa că… mi-a sunat!!! şi mie… clopoţelul. A fost simplu să-i întreb pe ceilalţi dacă mai au cristalul

dăruit. „Sigur că da”.

Sigur voi face această reactivare din când în când. Este o obligaţie. Dacă ţi s-a dat o conştientizare, trebuie să ţi-o asumi şi să procedezi în consecinţă. Şi… este minunat!!!

Cunoaşterea, spartă în mii de vase, s-a adunat în Tainele Ortodoxiei.

Am scris fraza asta pe o coală de hârtie şi… mă uitam la ea nedumerită, am recitit-o ca să înţeleg şi eu, pentru că venise din adâncurile memoriei mele, încă necunoscute mie. Băiatul meu, căruia i-am dat s-o citească, urmărindu-l foarte atentă ca să-i văd reacţia, a spus: „E frumos mama, este adevărat, dar nu ştiu cum”. Clar, nici eu nu realizam dar ştiam că este un mare adevăr cuprins acolo, o esenţă, redată în 12 cuvinte (veche meteahnă!).

Da, recunosc că mi se poate reproşa că nu numai în ortodoxie sunt aceste Taine, ci ele se regăsesc în sisteme mult mai vechi. Şi pe bună dreptate, deoarece practic Reiki, ceea ce nu prea este agreat de religia ortodoxă (parcă s-au mai schimbat lucrurile în ultima vreme, dar acest aspect nu are nicio relevanţă). Nu mă refer însă la cunoaşterea teoretică ci la încercarea de a-mi răspunde la întrebarea: „De ce sunt ortodoxă, acum, aici?”. Întrebare pe care mi-o pun mereu, pe care o adresez şi celor care vor să practice Reiki. Răspunsurile sunt cele de la: „Aşa am fost botezat/ă” la „Nu a fost alegerea mea” etc. Nu acest aspect este important, ci cel spiritual. Suntem creştini în aceste timpuri pentru că de aici va veni lecţia noastră în actuala întrupare. Nu spun că celelalte credinţe sunt satanice, sunt depăşite sau alte asemenea bazaconii. Nu, categoric nu. Sunt faţete ale aceluiaşi întreg, paliere diferite de cunoaştere a lui Dumnezeu, de manifestare a SA. Aşa ajungem să îl cunoaştem, fiecare prin drum propriu. Realitatea exterioară este conformă cu necesitatea noastră interioară. Bine ar fi să ne-o înţelegem.

În toate religiile există o unitate esenţială, aceea că admit acelaşi ţel suprem pentru om: Dumnezeu, în orice formă i-am spune.

Aşa am înţeles cel mai bine un singur simbol, dominant în

omenire: simbolul Crucii. Şi am să mă întorc la Reiki. La gradul III se predă simbolul Crucii tridimensionale, aşa citisem în unele cărţi, manuale.

Ei, imaginaţi-vă ce frustrată am fost că mie *nu mi s-a predat acest simbol! Voiam să mi-l predea cineva.* Ştiu că unora le vine să zâmbească, un pic superior. Eu zic să nu o faceţi, pentru că suntem marea majoritate, în situaţia mea de atunci. Aşa că nefiind „iniţiată" pe el, nici eu nu l-am dat mai departe.

Oricum, sesizând „lipsa" m-am hotărât să caut singură. Am „citit" că un cub desfăşurat ia forma crucii. Matematic şi atât. Că feţele cubului sunt pătrate, simbolul materiei, că în interiorul pătratului este cuprinsă crucea pe care o formăm atunci când unim mijlocul laturilor opuse. Geometria nu mai era cea din şcoală, ci devenise o cale vie şi plină de înţelesuri. Solidele platonice reprezentau istoria formării, a sensurilor ascendent şi descendent a Creaţiei. Nu trebuie să vă luaţi după mine, sunt percepţiile şi învăţăturile mele, dar dacă veţi căuta şi voi, le veţi avea pe ale voastre. Vreau să înţelegeţi, să fiţi convinşi, că… se poate". Atât.

Am parcurs un întreg ciclu existenţial, ca un joc, când sus, când jos, ba la stânga, ba la dreapta. De fapt, era trăirea în semnul Crucii, care aşa mi se revela. Treceam din înţelegeri în înţelesuri, din foame şi sete la anestezie totală, stări contradictorii şi de neînţeles pentru cei din jur, de neînţeles şi pentru mine la început.

Credeam că ştiu prea puţin, credeam că nu am capacitatea de a dărui pe deplin celor din jur, credeam, la un moment dat că nu mai sunt om.

Făceam tratamente şi eram uluită cum se schimbă ceilalţi, cum ajung ei să se ducă la biserică, să se bucure, să meargă în concedii cu familia sau să-şi caute noi preocupări, iar eu… nimic din toate acestea! Vedeam cum scot şerpi în terapie, cum omul simte starea de sănătate şi înţelege că asta este starea noastră dată de Dumnezeu, dar unii aşteptau mai mult de la mine *iar* eu le spuneam că dacă nu recunosc că sunt făcuţi perfecţi, că această perfecţiune este în ei, dar trebuie s-o dorească recunoscând Creatorul, nu este şi nu va fi vindecare.

Li se părea greu să recunoască că ei au uitat de creaţia Lui şi

cred că le era teamă, de asta nu se *rugau pentru ajutor; vechea poveste, nici Adam și Eva nu au făcut-o, au* preferat să se ascundă. Repetăm greșelile lor, din viață în viață și, tot pe El dau vina unii, că nu are grijă de Creația Lui.

Începuse o nouă etapă, de tămăduire a sufletului. Din fericire, nu am mai alergat la cărțile de psihologie ci la cele creștine. Citeam despre Francisc din Assisi, citeam Philon din Alexandria, Părinții Athoniți, părintele Cleopa și părintele Argatu, (de la care bunicu' mi-a dat un Ceaslov, dăruit de părinte pentru prietenia dintre ei. După mult timp, am aflat că părintele mă lua în brațele lui, cât vorbea el cu bunicu' despre „diferitele trebi ale lui Dumnezeu", cum mi-a răspuns, când l-am întrebat odată despre ce discută atâta. Adormeam de cele mai multe ori, încă nu mi-era dat să stau *trează.* Și acum ridic ochii spre cer și caut: „Privește Tăriile, copchilă, privește Tăriile!". De multe ori mi-a spus asta și eu mă uitam fericită în sus, inundată de o bucurie fără nume, dar care venea întotdeauna. De abia acum am regăsit acea stare, a Tăriilor privite prin ochii curați ai copilului. Nu l-am mai revăzut pe părinte niciodată în viața de aici, mult timp nici nu am știut în brațele cui stătusem și cine îmi dăruise cea mai frumoasă meditație de pe planetă: „Privește tăriile").

Metoda de vindecare spirituală practicată sub numele de Reiki, am descoperit-o în ortodoxie sub denumirea de „Metoda tămăduirii ortodoxe" sau „Nevoința ortodoxă".

Am înțeles că uimirile mele când descopeream manifestarea iubirii dumnezeiești în durerea nașterii ei în om, era o autentică trăire duhovnicească ortodoxă.

Căutam motivații pentru boală în trecutul omului, în greșelile făcute atunci, pe care pacientul trebuia, de fapt, să le conștientizeze și să și le îndrepte *în prezent*… prin fapte bune și părere sinceră de rău și să nu le mai repete.

Terapia oferea această posibilitate prin faptul că omul se îndrepta spre biserică, după 3 – 5 – 7 ședințe de tratament sau după inițiere, nici eu nu știam de ce sau ce găsea acolo. Iarăși, de asta nu am să mă dezic de Reiki, care este ca o trambulină spre credința curată și totală, așa cum omenirea nu a mai cunoscut demult. A fost calea mea, așa cum este a multora acum și care caută aceeași finalitate,

apropierea de Dumnezeu, dar pe care nu ştiu să o manifeste în deplinătatea ei.

Referitor la aspectele bolii, Tămăduirea ortodoxă spune că ea este o energie a sufletului bolnavă din cauza minţii omeneşti, a ochiului sufletului pe care l-am privat de altă vedere, adică a celor divine.

Privind răul şi neavând sprijin divin, noi nu ne putem opune lui şi cădem sub puterea întunericului.

Echilibrezi omul din punct de vedere energetic dar din punct de vedere spiritual, al relaţiei lui cu Dumnezeu, o va face singur. Şi eu consider că acesta este un mare dar de care era nevoie în arealul ortodox şi nu numai. Să comentez de ce, nu este nevoie.

Trebuie să vezi trecerile prin care persoana încearcă această apropiere; mie mi se par extraordinare. Văd cum spun rugăciuni, cuiva, suuus de tot, aproape prea nevăzut ca să fie convinşi că *şi* există. Dar, El, tot le răspunde ceea ce pe mulţi îi face să se mulţumească cu atât. Numai că acea stare doar de primire, dispare treptat. Dispare contactul cu „Satelitul Doamne!" cum spune părintele Rafael Noica, or este nevoie de doi în orice transmisie, altfel e vorbărie între patru pereţi. Este nevoie de mai mult.

Îmi spunea cineva că se roagă întruna, dar… a visat că eu o ajut în clipele grele. Am rămas siderată pe moment, nu că nu aveam ce-i spune, dar, e greu omenește să vezi că tu ai spus de 100 de ori „vorbeşte" cu Dumnezeu şi ea a rămas tot cu acea viziune de: El – acolo, eu – aici.

Am întrebat-o dacă după ce îmi pune o întrebare *aşteaptă* răspunsul meu.

„— Da, sigur că-l aştept, sunt atentă, foarte atentă să nu-mi scape ceva".

„— Bun, şi atunci, la Dumnezeu de ce nu eşti atentă? Sau El nu ți-a răspuns niciodată?"

Mare meteahnă şi asta, a omului modern, grăbit, de a nu asculta decât în cazuri excepţionale.

Dumnezeu este VIU, REAL cât noi toţi la un loc, ne cuprinde pe toți, ne ascultă pe toți.

Am întrebat-o pe doamna respectivă dacă vorbeşte vreodată cu dulapul şi, mai ales dacă aşteaptă şi răspuns de la el. A înţeles unde vreau să ajung, a înţeles că trebuie să vorbească cu El, direct, din suflet, avându-L în suflet, sau, mai bine la început, avându-L în faţă, aşezat nu pe Tronul Lui de Slavă, ci pe scaunul din sufragerie. Nu este o impietate ceea ce spun acum, ci este o relaţionare pe care trebuie să o învăţăm, că Dumnezeu nu este aşa departe, la un ştiu câte ceruri distanţă şi că, mai ales ESTE prezent mereu când îl chemăm, când îi spunem ceva. Ne adresăm Lui, nu dulapului şi aşteptăm răspuns, rămânând atenţi mereu la El.

Am citit că la Arh. Sofronie, ucenicul Sfântului Siluan, a venit o femeie care alergase pe la ceva mănăstiri, pentru că nu-şi putea găsi acea relaţie apropiată cu Dumnezeu, pe care o simţea, dar nu ştia cum să o dobândească. Ajunsese în pragul disperării, (un mare păcat, foarte perfid care te poate face să-ţi pierzi definitiv mântuirea prin gesturi ultime).

„— Ce să fac, părinte?”

„— Spune-l tot, dă tot din tine, fără nicio jenă”, a povăţuit-o marele duhovnic. Aşa a şi făcut şi acum este călugăriţă, relaţia ei cu Dumnezeu fiind deplină.

Nu o să ne călugărim marea majoritate, dar relaţia noastră cu Dumnezeu, va sosi timpul să o descoperim, pentru că ea există, pentru că noi existăm, pentru că El există.

Aşa înţeleg acum învăţătura pe care am primit-o în ortodoxie unde şi-a găsit finalitate fiinţa mea. Nu mă dezic de nimic din ceea ce am făcut şi trăit până acum. Timpul cât am citit, timpul cât am învăţat, timpul cât am practicat Reiki şi timpul de acum sunt una. Toate aceste timpuri mă cuprind şi eu, cea de acum, sunt suma lor, născută în acest timp creştin, cu toate ale lui treceri.

Sunt cele şapte Taine ale ortodoxiei. Fiecare trebuie înţeleasă nu literal ci în structura ei energetică şi apoi spirituală. Pentru că, până la urmă, ăsta este răspunsul la ceea ce căutăm: cum să facem să ne apropiem de Dumnezeu, să îl cuprindem în tot ceea ce suntem, să-L regăsim în noi şi apoi să-L privim şi să-L vedem în fiecare fiinţă, ca existenţă, nu ca potenţialitate.

Nu se poate. Dar, „ceea ce la om nu se poate, la Dumnezeu se poate. TOTUL se poate la El, pentru că El are ştiinţa care a creat totalitatea, nu noi” (părintele Rafael Noica). De ce a trebuit să fac Reiki, să trec, mai mult sau mai puţin, prin cunoaşterea unor şcoli esoterice? Pentru că ortodoxia nu mai are Ştiinţa Tămăduirii, aşa cum a lăsat-o Iisus, întâi apostolilor, apoi şi celor care credeau cu toată fiinţa lor, murind pentru această credinţă.

Un principiu general spune: „tămăduirea nu înseamnă lupta cu patimile ci preschimbarea lor”. Patimile sunt considerate „mişcarea energiilor sufletului împotriva firii” ele trebuind să fie făcute să se mişte conform firii noastre iniţial create, adică la dragostea de Dumnezeu, la dorirea şi vederea Lui în toată creaţia. Numai aşa nu vom fi subjugaţi de patimi care devin ele stăpâne. Citeam în una din cărţile lui Lazarev, cum şi-a lecuit copila de „patima” (pofta) de ciocolată. A îndemnat-o să stea o secundă cu ciocolata în mână şi să spună: „Mu*lţumesc Doamne, pentru ceea ce mi-ai dat”.* Sufletul unui copil este pur, mulţumirea lui adresată Tatălui Ceresc este făcută cu credinţă/încredere totală în El. Nu a mai mâncat cu poftă ciocolata, nu a mai dorit-o cu poftă, ci moderat, i-a fost suficientă mult mai puţină decât de obicei, aşa cum a remarcat chiar copila.

După mulţi ani, am întâlnit în yoga ***„Consacrarea***” fructelor acţiunilor noastre, care ne poate ajuta să atingem starea de eliberare de orice acţiune pe care o facem, de „roadele” ei. Noi aşteptăm să fim recompensaţi, măcar lăudaţi pentru ceea ce întreprindem. Uneori pentru că ne şi îndoim că am făcut bine şi vrem o confirmare. *Consacrând* fructele acţiunilor noastre lui Dumnezeu, alta va fi starea sufletului nostru, alta legătura care se va crea cu El.

„Doamne, Dumnezeul meu sau Tată Ceresc, îţi dăruiesc ŢIE fructele acţiunii pe care o fac acum. Te rog cu smerenie, cu umilinţă, să mă faci să înţeleg, să realizez, dacă TU le accepţi, dacă accepţi acest lucru sau nu”.

Acţiunile pot fi cele ale zilei care tocmai începe, sau de a face cele mai bune şi necesare cumpărături, sau când ne ducem la medic, etc. Toate împrejurările vieţii noastre sunt acţiuni, iar EL ştie mai bine să le rezolve. Aceasta seamănă cu „abandonarea”, „tăierea” voii proprii din ortodoxie. Noi revenim, în nenumărate vieţi, pentru a „culege”

roadele acţiunilor noastre. Unele mai bune sau altele care ne fac să credem că am nimerit în iad. Celebra Karmă. Dar, dacă le Consacrăm Lui, aceste roade, fructe, NU vor mai fi nici ca o recompensă ulterioară dar nici ca plată pentru cele mai neortodoxe acţiuni ale noastre, pentru care să revenim, uneori în nenumărate, repetate încarnări. Subiectul este vast, fiecare poate medita asupra acestor aspecte. Merită.

Atunci când facem această consacrare nu numai o spunem şi gata! **Aşteptăm să primim şi răspuns**, care vine printr-o senzaţie de bine sau pur şi simplu ştim. AŞTEPTĂM câteva minute. Sunt cele mai preţioase. Pentru că atunci se creează… „legătura" cu Sate*litul Doamne. At*unci Dumnezeu ne vorbeşte, ne comunică. 99% din oameni nu o fac, nu aşteaptă, se grăbesc. Nu vor auzi, atâta tot.

„Doamne, nu pot face aceasta decât dacă TU mă ajuţi", înseamnă a ne face un obicei din a dialoga cu Dumnezeu dar şi a relaţiona cu El continuu. Nu eu sunt legată de ceea ce fac, bucuria este a primitorului fructelor acţiunilor mele, prin mine doar primeşte un impuls, un răspuns la ceea ce îi este necesar.

Aceasta ar semăna cu o stăpânire de sine extraordinară, care ar cere un imens efort din partea noastră. Vreau să înţelegeţi că lucrurile sunt mai simple. Numai să „vrem" să-i dăruim Lui fructele – adică POSIBILITATEA DE A SE MANIFESTA. DUMNEZEU SE MANIFESTĂ doar când noi acceptăm şi cerem acest lucru. Deci… deci este extraordinar şi înfricoşător de minunat în acelaşi timp. EL aşteaptă şi iar aşteaptă ca noi să devenim „vasul" LUI de manifestare. Nu ne cere nimic, doar să – L lăsăm să existe. Dar starea pe care o vom trăi va fi de deplină împlinire. Cuvintele sunt sărace.

În timp ce scriu aceste rânduri, vin spre mine acei oameni care au nevoie tocmai de această informaţie. Explicam acum unei viitoare reikiste, că ar trebui să aprindă lumânări pentru cei cărora a putut să le facă un bine când funcţia socială i-a permis. Mă asigura că nu aştepta „nimic" material de la ei, că nu a făcut-o pentru asta. O cred. Dar, un zâmbet, un sărut mâna… tot voia. Aceasta este forma cea mai perfidă, aş numi-o, prin care pierdem fructele acţiunilor noastre.

Pierdem, în sensul că dacă pretindem chiar şi acel zâmbet, însemnă că tot cerem răsplată şi, evident că ni se va da. Dar „aici". Şi uite aşa lanţul cauzalităţilor, sau karmic, continuă. Or noi ne dorim

eliberarea de el, fie + fie – Şi, nu este cazul să aşteptăm mulţumiri, de orice natură ar fi ele, de la cei cărora le-am făcut un serviciu.

Dacă noi am putut să facem acest lucru, înseamnă că din orice punct de vedere am privi, uman sau energetic, ei nu au cum să ne mulţumească fiind pe o treaptă mai jos decât noi, cel puţin în acele momente. Dar, vom primi răsplata de la cineva care este „el" pe o treaptă mai sus decât noi, aceea persoană având disponibilitatea necesară, umană şi energetică de a ne ajuta, când vom avea nevoie. Oare noi, am spus întotdeauna mulţumesc? Da, ştiu, retorică întrebare şi în ceea ce mă priveşte. Uneori, nici nu ne dăm seama că trebuie să spunem: mulţumesc!

Mai există un aspect: contul propriu din… ceruri. Nimic nu se pierde. Dumnezeu – Tatăl, ca orice părinte iubitor, ne deschide un cont sus, în care sunt trecute energiile faptelor bune. Dar, a acelor fapte la care nu am solicitat nimic în schimb. Ele rămân ca energii pure care ne vor fi puse la dispoziţie „atunci când parcă nimic nu mai părea că ne poate salva". Şi, tot i-am explicat doamnei, că mai este un aspect şi mai subtil: dorinţa de a face fapte bune pentru a aduna bani cereşti în cont. Subtilă formă de… manipulare a LUI. Adică… EL nu vede gândul nostru?! Poate, nu trebuie să fiu prea intransigentă cu acest aspect. Este bine să conştientizăm că ne trebuie fapte bune, iar dacă facem Consacrarea fructelor acţiunilor noastre LUI şi aşteptăm răspuns şi acţionăm în consecinţă, atunci sigur contul se formează, creşte.

Dacă facem Consacrarea fructelor acţiunilor noastre, aşteptăm să percepem răspunsul şi simţim că nu vine sau că ne cam strânge în spate, cum se spune, atunci, e de la sine înţeles: renunţăm. Nu este momentul, nu este benefic pentru noi sau pentru cei implicaţi, etc. Asta nu înseamnă neapărat că acţiunea în sine este „rea", ci că nu este timpul şi cazul.

A trebuit să trec prin numeroase, încercări", a trebuit să privesc la cei din jur şi apoi în mine însămi. Mărturisesc că mi-am asumat, de multe ori, lecţia predată de mine însămi. Aşa cum spune, cu umor, Dr. Len „Nu-i nimic în neregulă cu erorile de judecată. Te pot omorî, asta-i tot".

Dar nu am încetat niciodată să CAUT, să-L caut, chiar când nu avea un nume bine definit pentru mine, chiar când era doar o noţiune,

chiar când doar vedeam că acţionează asupra altora. Vedem aceasta tocmai pentru a deveni conştienţi şi noi de EL. Dacă nu-L vedem în noi, măcar să-L vedem în ceilalţi. Este tot o îndurare de a LUI.

Aşa am înţeles mai bine ce dar imens este Reiki pentru oameni. Că lucrând cu corpurile lor energetice se eliberează ceea ce era încătuşat: sufletul.

Ulterior am găsit această consacrare, în toate credinţele lumii. „Pentru ajunge la starea de renunţare sau abandon, necesară comuniunii cu Dumnezeu, ar trebui să analizăm cu atenţie tot ceea ce percepem, simţim sau gândim, atât în ceea ce priveşte fenomenele de natură superioară, spiritual, cât şi cele de natură mai grosieră, iar EL va oferi lumina discernământului spiritual între ceea ce este bine şi ceea ce este rău pentru cei care doresc sincer să îl urmeze" („Taina comuniunii intime cu Dumnezeu" – Fratele Lawrence, Editura Sophia, pag. 13)

Am scris aceste informaţii pentru că şi în Reiki, cu cât ajungi mai aproape de împlinire, lucrurile se întâmplă la fel. Iar mulţi, deja au simţit/trăit acest lucru.

Dacă vrea să mă contrazică cineva, nu este cu supărare.

Dar şi în Reiki se face recuperarea sufletului. PRIN SIMBOLURI.

Acestea au apărut scrise (date) de maeştri dinaintea mea aşa că vi le repet şi eu: SHK, SKSK, Hart, sigilat cu CKR. Mai mult nici nu are sens. Aviditatea după informaţie ştiu că există, o dau şi eu, dar aşa cum sunt convinsă că energia se auto-protejează şi nu va ajunge la cel nepregătit aşa mai ştiu că simbolurile nu funcţionează fără Iniţiere. Iar cei care au primit Iniţiere şi o folosesc aleatoriu, ca să fiu blânduţă, cred că tot ceea ce am scris despre recuperatorii de suflete este suficient pentru a avea subiect de meditaţie propriu. Oricum, nu este o ştire nouă. Că mai sunt şi inconştienţi?! Sunt. Că mai sunt şi din cei care uită că iadul este „pavat cu intenţii bune"?! Sunt şi din aceştia.

Dar nici omul nu se va însănătoşi dacă nu are sufletul propriu, întreg-întreguţ.

Pentru că nu mintea va pricepe că starea de sănătate se poate restabili dacă nu mai „gândeşti" greşit, adică să laşi paiul din ochiul altuia deoparte, în cele mai multe cazuri, ci partea divină din noi care

vrea să îl vadă pe EL.

Vechii kahuna considerau că noi creăm lumea prin gândurile noastre. Tot ceea ce suntem, tot ceea ce se întâmplă în viaţa noastră reprezintă o consecinţă a gândurilor noastre. Iar fizica cuantică doar întăreşte, în sfârşit aceste adevăruri. Atâta tot. Ne este mai uşor să acceptăm partea ştiinţifică, ne simţim mai bine aşa, este ok! Important este să înţelegem că trebuie să ne asumăm rezultatele propriilor gânduri. Nu să ne gândim „că nu se văd".

Mi se întâmplă să „ştiu", să simt ceea ce gândeşte cealaltă persoană. Cel care vine la terapie „spune" durerea pe care o are, dar că el a provocat-o, nici gând de aşa ceva. Încep să-i aduc „aminte", de una de alta. Uneori mărturisirile se dezlănţuie ca un torent. E bine. Este o eliberare şi ai unde planta ceea ce este necesar persoanei respective.

Mare adevăr. Lumea este o reflectare a tot ceea ce se întâmplă în interiorul nostru şi cum zilnic se întâmplă câte ceva, avem serios de lucru în a ne auto-observa. Dacă ne îmbolnăvim, ar trebui să conştientizăm că trupul este *„o casă pentru gânduri":* cauza îmbolnăvirii rezidă din negativitatea unui gând, dintr-o eroare de judecată, pe care trebuie să o observăm şi să o îndreptăm.

Dacă o persoană ne agresează, este bine să ne amintim că ceilalţi sunt o oglindă pentru noi şi că agresivitatea persoanei nu este decât proiecţia în exterior a propriei noastre agresivităţi refulate. Şi că atragem ca magnetul pe nivelul de vibraţie pe care îl avem. Atâta tot. Noi comandăm, noi avem, noi suportăm.

„Reiki, este unul dintre cele mai frumoase daruri ale lui Dumnezeu făcute omenirii", ACUM când creştinismul nu este ceea ce a lăsat Iisus prin Apostolii LUI.

Reikiştii nu profeţesc, Reikiştii nu fac vindecări miraculoase şi pe bani de să-şi cumpere limuzine, Reikiştii nu cer sindicate. Dimpotrivă, nu numai gândesc Binele ci îl şi fac, nu îndepărtând omul de Biserică ci TRIMIŢÂNDU-L la Biserică. Căci simpla gândire a binelui şi simpla voinţă de a face binele, fără aplicare practică – şi consecventă – nu numai că este departe de a realiza această tămăduire ci, dimpotrivă, trezeşte opoziţia tendinţelor contrare în evoluţie şi a celor cu care interacţionează.

Sufletul acestor oameni, trezindu-se în el dorul de Dumnezeu, este supus la multe încercări… despre care nu prea au habar. Până acum o sută de ani a crede era destul de… simplu, oamenii neavând în marea majoritate acces la cunoaştere intelectuală, deci netrecând prin intelect ceea ce simţeau. Acum, treptat s-a căzut în pervertirea simţurilor prin această multitudine informaţională, la care nu se opune niciun discernământ.

„Cine sunt eu să mă îndoiesc? Doamne, spune-mi TU. Arată-mi TU. În TINE este nădejdea mea şi a sufletului meu".

Atunci am înţeles frumuseţea Reikiului, rezistenţa fizică şi psihică pe care o dădeau sufletelor nepregătite de a primi Lumina spiritului, care devenise LUMINA lui IISUS, Lumina DUHULUI SFÂNT, Lumina Celestă.

Dar societatea occidentală pune accentul pe partea raţională – pe emisfera stângă. Datorită multor cauze, printre care încercarea de dominare a omenirii, apare „lipsa de timp" pentru introspecţie – momente în care să fim singuri cu gândurile, emoţiile şi senzaţiile noastre. Aceasta nu face decât să ne izoleze de emisfera dreaptă responsabilă cu intuiţia, spiritualitatea – ceea ce numim al şaselea simţ.

Emisfera *stângă*, *(*stânga în latină se traduce prin *sinistra,* cuvânt din familia „sinistru") este bazată pe raţiune – iar dreapta, dreptate (în engleză cuvântul *right* înseamnă şi direcţia dreaptă), bazată pe intuiţie.

De ce stânga primeşte această încărcătură negativă supusă erorii, iar dreapta este asemuită dreptăţii dar şi corectitudinii, prin intuiţie?

Emisfera dreaptă, bazată pe ceea ce nu credem mulţi: intuiţia, zbiară, ne alarmează, generează insomnii şi coşmaruri – semnale că nu suntem pe drumul bun – dar oamenii se încăpăţânează să o ignore şi o intoxică cu medicamente – o lobotomie acceptată din ce în ce mai mult, pentru a nu avea prea multă bătaie de cap cu alte înţelesuri pe care să ni le asumăm.

Oricum, SUNTEM creatori de universuri, pe care trebuie să le suportăm, că doar noi le crearăm, nu? Uite aşa învaţă până la urmă

Omul, prin durere şi suferinţă. Noi o provocarăm datorită setei de putere, de acaparare, de A AVEA. Ce? Că doar ni se tot spune că nu luăm nimic cu noi. Ştiu că este o anumită stare ceea ce spun eu acum, ştiu că mulţi o vor pricepe dar… vor rămâne cu dorul de ceva până va veni poştaşul cu facturile. Gata, avem credite, avem nevoie de maşină, de bani, în ultimă instanţă. Şi este greu, CUMPLIT de greu să spui: acum citesc ca să învăţ ceva necesar sufletului meu.

Spuneam, de multe ori, că mi-e un pic ruşine de spectacolul cosmic oferit vecinilor galactici. Îşi mai spun din când în când: „Ia să vedem ce mai fac cei de pe Planeta Albastră!" Şi, mai urmăresc un episod din telenovelă. Nu trebuie să ne urmărească zilnic, că am devenit destul de previzibili, ci din 500 în 500 ani pământeni. S-au hotărât seminţiile stelare, cu acord divin, să ne ajute tocmai pentru că se apropie un termen totuşi, iar noi ne jucăm mai abitir ca niciodată, cu puţina cunoaştere, manifestată public, pe care o avem.

Trezirea şi trecerea pământenilor pe un alt nivel de înţelegere, se face şi prin Reiki. Simbolurile folosite au rămas mii de ani în istorie, ocultate. Era necesar. Ce s-a făcut cu ele, când şi cum şi cât, de către unii, ştim prea bine.

Întâi învăţăm că există şi o altă stare sufletească, psihică, decât cea de până în acel moment. Stare în care nevoia de a dărui este mare, copleşitoare la unii, care devin terapeuţi. Unora li se dezvoltă percepţiile subtile, din prima treaptă a astralului, din lumea culorilor.

Este ameţitor, dar nu avem de ce să rămânem aici. Este şi periculos. Energia la care avem acces prin Reiki aparţine unei Ierarhii Divine superioare. Nu putem avea acces la ea dacă nu depunem efort, noi, aici, jos, în materie, de a o cunoaşte. Şi asta se face din treaptă în treaptă, învăţând singurei cum este pe acolo. Vrei să rămâi într-un loc? E alegerea ta, dar datorită ignoranţei, suficienţei umane de care nu ne-am debarasat încă, rămânând în lumile inferioare ale astralului, dorinţele ne vor domina, transformând în orgolii, patimi ceea ce trebuia să fie doar un imbold de a merge mai departe.

Dar, noi suntem acum într-o societate profund intelectuală, citim, experimentăm, zburăm şi în spaţiu, vedem cât de complex este un segment de ADN şi tocmai acolo, se descoperă că ni s-a lăsat un mesaj: Dumnezeu. Dumnezeu este manifestat în materie. Principiul

UNIC ţi se arată în toată măreţia LUI, îţi arată că a existat mereu cu tine, în interiorul tău. Te laşi cuprins *în* această iubire, pe care tu nici nu poţi s-o trăieşti, pentru că nu ştii cum, pentru că nu ai parcurs drumul cunoaşterii. Calea focului şi a dăruirii totale se petrecea în pustiu, în adâncurile pădurilor, aşa cum spuneau şi marii noştri duhovnici, părinţii Cleopa şi Papacioc sau în întunericul temniţelor, ca părinţii Daniil Sandu (Tudor) şi cei care au făcut parte din Rugul Aprins, de la Mănăstirea Antim, mai aproape de zilele noastre.

Dar, şi acum sunt unii care consideră că OZN-urile sunt „iluzii optice" sau născociri ale unor minţi traumatizate, că nu există extratereştri, nu vor să se informeze, să facă un efort măcar de a vedea lumea din timpul lor, realitatea de aici, darmite cea a spiritului, care nu se vede. Se ştie că folosim doar 5 – 10 – 15% din capacitatea creierului propriu, cum trecem un pic limita, unii, gata! Se înspăimântă şi rămân legaţi de ceea ce au fost, mai puternic decât înainte.

Nu mă pot duce eu la vecină şi să-i spun: „Hai să-ţi provoc nişte legături neuronale, să-ţi activez câteva sinapse!". Cred că ar fi cazul să o ocolesc mult timp de acum încolo. Da, se va ajunge şi la aceasta, pentru că, pe un alt nivel al existenţei cereşti, când două spirite pot face schimb de energie sau când undele Spiritului ajung să fie manifestate în materie ca lumină condensată, să treacă prin transformări asupra cărora lucrează entităţi specializate, grade în Ierarhiile Cereşti.

Visul uman, gândul uman este răsfrângerea, captarea unui fapt deja existent în ceruri. Noi, aici, învăţăm să îl manifestăm.

Undele transmise din înalturi, pot fi percepute parţial, ele ajung în mii de tonalităţi, în funcţie de percepţia fiecăruia. A învăţa mereu, a te cunoaşte pe tine însuţi şi a lucra la desăvârşirea ta spirituală, este calea de a auzi tot mai clar muzica cerească, care cuprinde în tonalităţile ei, în vibraţiile ei, în culorile ei, istoria creării universurilor.

*„Gloria lui Dumnezeu constă în a-şi ascunde misterele iar a omului în a le descoperi!" (*Solomon).

Toate legile naturii, există dintotdeauna, înăuntrul nostru şi dacă nu vom conştientiza asta, nu le vom descoperi nici pe cele din exterior cu adevărata lor formare. Real este ceea ce experimentează

omul în interiorul lui, acolo este realitatea.

Limbajul prin care vom înţelege această realitate proprie este cel al simbolurilor, tradus de conştiinţa celui care se trezeşte.

Simbol este o floare, o stea, o gaură neagră, un câine sau o pisică, o casă (noi înşine) sau o biserică (sufletul nostru); absolut tot ceea ce este în jurul nostru *are* înţeles spiritual, revelat nu numai oniric ci şi prin repetabilitate.

Ne apare în gând o biserică, să spunem. Ştim că trebuie să ajungem acolo, că… nu degeaba ne-a apărut. Dar, dacă am privi doar o secundă mai atenţi în noi, am vedea că sufl*etul, ca*re vede în toate dimensiunile, mai ales în pragul unei noi suferinţe, geme, plânge se roagă de noi. Dacă am vedea asta, cred că nu există mijloc de transport suficient de rapid faţă de dorinţa noastră de a ajunge la Biserică. Ştim, înţelegem, ca oameni raţionali ce suntem (cei care ştiu fac şi măsurători), că trebuie, pentru binele nostru să facem bine să ajungem la biserică. Dar… şi mâine este o zi. Şi peste două zile, zicem că nu avem noroc!

De aceasta spun că Reiki este un sistem esoteric, în care intrăm într-o zi sau două şi după o perioadă, ne întrebăm ce e cu noi, cine suntem şi de ce nu ne mai recunosc ceilalţi şi chiar noi înşine. Energiile pe care le declanşăm, noi nefiind pe deplin edificaţi (un mod impropriu de a spune) de acţiunea lor, unora le este fatală. Şi pentru cei din jur, evident.

Adevărul nu poate fi niciodată revelat unei minţi care este îngustă, intolerantă, condiţionată de credinţe şi cunoaştere care leagă şi orbeşte.

Reiki este un sistem esoteric frumos, minunat care aduce linişte, împlinire, sănătate pentru noi şi ceilalţi, armonizează relaţiile cu ceilalţi şi cu noi înşine.

Câţi din cei care aţi citit cele de mai sus, în afară de beneficiile Reikiului, aţi fost impresionaţi măcar, că este un *sistem esoteric?* Şi, mai ales de: *ce ar presupune asta.* Câţi s-au gândit ce presupune acea armonizare cu tine însuţi?! Şi, mai ales, *cine* este acest tu? Cam pe unde îl găsim?

Aşadar, nu acumularea tehnicilor ne va face liberi, pentru că

acestea la un moment dat devin obstacole pentru ceea ce căutăm: Calea Adevărului.

Iar marea treaptă a fost și este și acum, ORTODOXIA, cu a mea întrebare veșnică: de ce sunt ortodoxă? Acum, aici.

AMINTIRI… din poveștile copilăriei

Nu există om a cărui viață să fie lipsită total de durere, de suferință, iar acestea împărțite pe o mare gamă de sentimente, emoții, trăiri, senzații. (Poveștile auzite în copilărie au mare impact asupra noastră, la fel și cea pe care am să o rescriu acum).

De ce le avem, de ce trăim, de ce le consumăm (sau ne consumă ele pe noi…)?

Sigur, toate acestea au un scop.

Dar care, Cerule înstelat și mare?

De ce existăm… de ce exist?

A fost destul de greu să-mi pun întrebările acestea. Nu am găsit un răspuns.

Am întrebat peste tot în jur. Nimeni nu știa și unii chiar păreau deranjați de întrebări. Am înțeles că nu și le puseseră niciodată, că nu prea voiseră să se gândească la aceste lucruri… sau nu voiau să mi le spună.

La mine pe planetă, ca pe multe, multe altele, nu avem corpuri, așa ca ale oamenilor, deci noi nu avem „senzații”, care se transformă în emoții de diferite culori și chiar sunete și care leagă oamenii unii de alții. Ba, chiar am observat că acestea se duc mai departe, când se adună mai multe și pot călători prin cosmos.

Mare minune dar pe care oamenii nu prea o văd când sunt aici pentru că ei nu văd gândurile (aici am învățat că dacă nu le transformi în „vorbe” nimeni nu te aude), iar a „simți” câteodată poate fi un dezavantaj care „doare”, provoacă „emoții” ori tocmai aceasta face cât toate dezavantajele la un loc, aveam să învăț.

Am venit aici atrasă de unda a doua gânduri care a provocat un asemenea semnal că m-am hotărât să plec de pe steaua mea pe acea undă de lumină.

A fost plăcută călătoria pentru că am văzut Marele Cosmos, un pic cam rece, dar minunat. Apoi, am dormit o perioadă.

M-am trezit AICI şi am învăţat ce este „căldura” oamenilor, care nu ajunge până la mine acasă şi noi o cunoaştem doar din poveşti sau când ni se dă voie să privim, pe ecrane, la pământeni. Dar tot nu o înţelegem, e doar o „noţiune”, aşa cum se învaţă toate.

Aşa am învăţat ce înseamnă „să ai nevoie de cineva” care te învaţă, cel puţin la început, ce înseamnă acea căldură şi căreia ei îi spun „iubire”. Privind la ceilalţi sosiţi aici, mi-am dat seama că nici pe planetele lor nu este această vibraţie căreia oamenii îi spun IUBIRE iar noi, cei din Cosmos a trebuit să-i spunem la fel, neştiind ce este şi ce alt nume să-i dăm.

Acasă, mi s-a explicat că este „ca şi căldura” pe care noi o luam din Marele Soare care nu apune niciodată. Aici el se mai culcă… din când în când (i se spune „timp” acestui „când”). Noi folosim razele lui pentru a ne alimenta (hrăni) şi a exista mult, muuult „timp” (după noţiunea asta a oamenilor). Aici, „înveţi” să iubeşti.

Parcă faci mereu şi mereu experienţe, iar unii tot nu sunt mulţumiţi, adică nu se simt „hrăniţi” de această energie, care ba îi încălzeşte, ba îi răceşte… de nu mai ştiam ce se întâmplă. Asta până am ajuns să experimentez şi eu.

Ba, se mai şi plâng uneori şi au o stare care se numeşte „supărare” (atunci când se răcesc” de ţi-e şi ţie rău dacă stai prea mult pe lângă ei).

Pe planeta mea nu există flori şi copaci, munţi şi mare, apă şi vânt. Acolo sunt doar „esenţe” frumos ambalate în recipiente pe care avem voie să le studiem după perioade în care învăţăm „istoria” Planetei Albastre, care mie mi s-a părut uimitoare întotdeauna, de asta am şi trecut în fişa mea în dreptul rubricii: „Unde vreţi să vă continuaţi studiile”, această planetă.

Aici, fiecare floare „colorează” aerul din jurul ei şi provoacă vibraţii cărora înveţi să le spui „miresme”. Sunt tare plăcute. Dar oamenii „le simt” şi, dau ochii peste cap. Ei nu le „văd” că sunt reale.

Valurile mării m-au înspăimântat pentru că se uneau cu cerul şi nu înţelegeam unde zboară păsările: în apă sau pe cer. La început tot

priveam şi tot priveam şi toţi s-au grăbit să-mi explice că apa şi cerul sunt două „elemente” diferite.

Aşa am învăţat că fiecare floare are culoarea ei şi mirosul ei („parfum”), care nu călătoresc prin aer şi nu strălucesc aşa cum crezusem eu.

Că păsările zboară doar pe cer nu şi prin apă, acolo „stau”, plutesc.

Ciudate explicaţii mai au oamenii pentru toate.

Dar, le-am învăţat în „timp”, noţiune care a devenit foarte importantă dintr-odată.

Era ceva care a plecat… dar trebuia să fie. Şi ceva care va fi. Adică „ieri” şi „mâine”.

Trebuia să ştiu ce am făcut „ieri”, uneori să şi dau socoteală. Adică acest „ieri”, era când am spart o cană şi mă certa mama pentru acest „ieri”. Adică ceva care trecuse deja, aşa că… ce rost mai avea? Ştiam că nu voi mai repeta „operaţiunea” în „viitor”.

Tare încurcată am fost şi cu „măsurarea” timpului. Noroc că oamenii aveau ceva care „spunea” mereu cât este timpul lor… sau chiar al altora.

„Ieri” mai era şi altceva, era „undă de energie” pe care trebuia să o port cu mine (destul de neplăcut uneori, greu întotdeauna) şi care se numea „amintiri”.

Aici, este o altă ciudăţenie. Nu trebuie să uiţi ceea ce citeşti într-o carte – asta e de la sine înţeles, dar… să nu uiţi cuvinte sau acele semne pe care le fac oamenii şi spun că sunt „gesturi”, ce rost are?

La început răspundeam după cum vedeam cuvintele lor că vin spre mine, mai repede sau mai lent, mai calde sau mai reci. Uneori chiar amestecate de deveneam „confuză”. Oricum răspundeam la fel. Mi s-a spus, de cam multe ori, că nu aşa se „comunică”, că mai trebuie să taci sau să „uiţi”, adică… să trimiţi la „ieri” acele cuvinte sau gesturi.

Iar cuvintele, nu sunt totdeauna asemănătoare cu „stările” pe care le „vedeam”.

Dar… greu a fost să învăţ „cuvintele”, pentru că ele au sunete care se tot repetă şi tu înveţi să le „asamblezi” unele după altele, trebuie să faci şi pauză, ca să nu se amestece (la noi nu este aşa,

gândurile ni le deschidem spre cine vrem, iar dacă vedem un simbol… în acea clipă ştim totul despre el).

Deci, am învăţat să aşez sunetele unele lângă altele, să fac pauze… ca să le „transmit” mai bine, mai clar (uneori o mai dădeam în bară… cum spun tinerii pământeni acum).

Tot la început, vedeam că sunetele sunt ca şi culorile: treceau pe lângă mine, unele se loveau de mine… altele se opreau în mine. Dar, am fost învăţată că trebuie să le opresc pe toate, să „gândesc” şi apoi să spun şi eu ceva, ca răspuns „bine gândit”. Se învârtea Pământul cu mine uneori… aşa de ameţitoare a fost această „lecţie” umană (chiar şi acum e dificil… ce să spun şi ce nu, ce să primesc sau nu).

Cuvintele, unele, au devenit acele „amintiri”. Ele erau deja „stări” care au început să formeze „ceva”. Aveam să învăţ că se numesc „sentimente Umane” exact pentru ce venisem pe planetă. Începusem să le „simt”, să simt sunetele altei persoane.

La început, acele sunete-cuvinte erau frumoase, blânde şi calde. Cu timpul au devenit tari, tăioase, ascuţite. Şi, pentru că a trebuit să le „opresc” în mine au apărut o mulţime de gânduri, care atunci când se uneau unele cu altele, formau o „durere” sau o „bucurie” sau „teamă”, „furie” multe, foarte multe „sentimente”. Pentru că nu aveam ce face cu ele… le-am lăsat să se aşeze în mine.

Am început doar să ascult şi răspundeam când sunetele din mine se aşezau aşa cum erau cele care veniseră. Uneori nu reuşeam foarte repede, aşa că le păstram şi pe acestea. Parcă „depozitam” mereu, realizând adevărate „stocuri”. Mai târziu, tocmai aceste stocuri am observat că provoacă ceea ce oamenii numesc iubire, uneori, alteori… boală.

Şi, am învăţat şi „reacţii” pe care a trebuit să le stochez şi încă destul de repede. Când ţi-e „frică”, adică scânteiezi foarte repede, ca nişte fulgere, care te străpung în sus şi în jos, apare altă culoare, sunetele „ţipă” şi ele, începi să tremuri… ce mai, te înmoi tot, energia fuge de la tine, tremură mâinile şi picioarele.

A fost interesant la început, pentru că atunci când eşti mic, înveţi din poveşti ce este frica, teama şi multe altele… apoi ele tot se adună, tu creşti şi nu mai asculţi poveşti ci participi tu la ele şi ele

devin „stări”, care la noi pe planetă sunt etichetate ca „bombe” (şi mânia, şi furia, şi ura, dispreţul) sunt ţinute în recipienţi bine închişi şi ni se dă explicaţia că sunt stări care „distrug” planete întregi, dar şi pe noi. Iar oamenii le folosesc „liber” după bunul lor plac sau interes sau, uneori, nici ei nu ştiu de ce.

Dar unora… le place, însă toate acestea dau „în boală” şi trebuie scoase de către un „doctor” (o durere care „doare”). Unii aleg special să vină aici pentru a „simţi” toate acestea şi apoi să poată deveni profesori pe planetele lor sau oriunde aleg să se ducă, în funcţie de cât au învăţat pe Pământ să dezamorseze aceste „bombe”.

Numai că oamenii nu văd ceva: cauza acestor bombe, care le distruge frumosul trup, este comandată de computerul de „sus” şi nu ştiu să folosească computerul principal de la mijlocul corpului lor. Acesta este alimentat cu energia din inima lor, unde este adăpostită steluţa care este a Creatorului nostru, a tuturor. Computerul de sus, emite, uneori, energii atât de întunecate, că acoperă strălucirea steluţei şi oamenii „uită” că o au.

Unii, pleacă cu gândul în căutarea ei. Numai cu gândul şi se întâmplă dacă „gândesc” destul de mult şi de tare să creeze o rază de lumină care ajunge la steluţa din inimă.

Atunci ei IUBESC, devin pentru o perioadă mai mare sau mică „iubire”. Este tare frumos să-i vezi cum încep să strălucească!!! Uneori… rar de tot, strălucesc atât de tare că luminează multe lumi, devin ca nişte sori iar în acele lumi începe Viaţa. Aici, pe planetă fiecare învaţă după cum doreşte, să aprindă şi să menţină această steluţă strălucitoare.

Prima mea iubire a fost simplă şi nu îmi cerea nimic. Era a celor care m-au chemat şi m-au iubit ca nimeni altcineva de atunci: mă iubeau că am venit la ei, îmi erau recunoscători pentru asta. Aşa am învăţat să-i iubesc şi eu… şi a fost tare frumos, toate erau lumină în jurul nostru.

Apoi, am învăţat că sunt mai multe „feluri” de iubire. Pe unele chiar le-am ascuns în adâncul inimii şi nici nu am ştiut unde s-au dus. Ocupată cu celelalte „învăţături” umane, am uitat de ele.

Aşa că am început să învăţ „umbra” iubirii, care tot venea şi

pleca de nu reuşeam să înţeleg mare lucru. Ba, vedeam oameni care vorbind cu mine „mă iubeau” dar dacă se întorceau imediat spre altcineva „scăpărau scântei”, adică erau furioşi. Sau… invers!!!

Greu de priceput cum se poate ca cineva să fie aşa, dar oamenilor le reuşeşte de minune. Am încercat şi eu… Cerule mare!!! Tare greu este!!!

De multe ori chiar râdeam de „jocul” acesta, dar am văzut că la cei care îl iau în serios, poate deveni grav, se pot îmbolnăvi, îi „doare” ceva şi atunci… iar la doctor să le scoată durerea.

Privirile oamenilor sunt foarte expresive. Cred că ele au legătură cu inima lor. Poţi să citeşti în privirile lor… ca într-o carte, tot ceea ce sunt ei. Dar, pentru asta trebuie să înveţi să le desluşeşti, pentru că oamenii sunt tare ciudaţi şi aici. Ei ştiu să mintă, să înşele, să fure, să se ascundă, să ucidă. Iar atunci privirea lor este „grea” sau alunecoasă (alunecă aşa… într-o parte).

Dar, când este o privire de prietenie, de iubire, atunci ştii că ai venit pe cea mai frumoasă planetă. Atunci, şi tu şi ei ştim că suntem pe fire de undă cu Creatorul şi facem să lumineze multe universuri, aşa de mare este iubirea oamenilor!!!

Cel mai frumos este când oamenii emană din tot ceea ce sunt formaţi, acea căldură a cărei totalitate i se spune IUBIRE. Numai că şi aici, sunt mari, mari deosebiri de stare, de manifestare, de transmitere…

Când unii oameni emană iubire către o floare, ea răspunde. Aerul se încălzeşte şi străluceşte. Ştii este molipsitor… florile din apropiere strălucesc şi ele şi copacii şi iarba… auzi şi sunete care reverberează în tine. Iar când ating cu mâna o floare şi o „mângâi” este şi mai frumos… explodează totul de atâta iubire. Numai pe Pământ se întâmplă asta pentru că aici există flori, şi copaci şi multe animăluţe şi multe, multe frumuseţi… pe care unii nu prea le văd, totuşi.

Cu oamenii, nu este la fel. Ei „uită” mereu de „căldura iubirii”. Când, cică, sunt „supăraţi” pe tine, nu poţi să le dai iubire, să-i „atingi”, pentru că atunci ei sunt „ocupaţi” cu supărarea lor, pe care vor ca şi tu s-o „simţi”, să nu îi laşi singuri şi dacă o faci… se „supără” şi mai rău. Uf!!! Asta nu prea înţeleg eu pe pământ: nu ar fi mai bine să uite

supărarea şi să-şi amintească de iubire, ca să creeze o undă cu inimioara lor??? Tare greu se mai întâmplă asta… pentru că oamenii te „uită” de tot, sau spun că nu „te iartă”. Supărarea, tot la ei rămâne şi „suferă” în continuare, de iar ajunge să-i doară şi… iar la doctor să scoată durerea, prin altă durere, evident (se numeşte „operaţie”).

Oamenii mari, trebuie să înveţe mereu, pentru că sunt „zăpăciţi”, uită cea ce au învăţat ieri şi mâine nu mai ştiu.

Şi se tot uită în jurul lor, cică… vor să găsească „ceva” şi tot caută şi caută.

Au uitat demult că au înăuntrul lor ceea ce caută: steluţa din inimioară. Acolo sunt stocate gândurile lor frumoase, de iubire, gânduri care nu se pot vedea până când oamenii nu emit un „bip”, aşa cum ai apăsa pe butonul unei telecomenzi. Toţi pământenii suntem „călători” şi avem o steluţă ascunsă în piept şi am venit cu „invitaţie” atraşi de undele gândurilor, „numai de iubire”, chiar dacă unii nu mai găsesc când ajung aici, câteodată niciuna. Atunci… e „naşpa” rău de tot… nu înveţi de la început ce este iubirea.

Şi, dacă gândul lor se aude străbătând spaţiile, de ce nu-l folosesc şi aici, între ei? Unii se „sperie” de-a binelea şi spun că „nu se poate” şi se ascund în nişte nori tari întunecaţi, de care mi-a fost „teamă” uneori.

Oamenii se mai plâng de ceva şi încă foarte tare. Se plâng de TIMP. Ori spun că au „timp liber” ori „timp ocupat”, uneori îl transformă în „timp psihologic” sau „timp cronologic”. Primul este pentru ceea ce simţi tot adunând datorită computerului de „sus”, iar timpul cronologic este atunci când te uiţi mereu la ceasul de la mână şi-ţi creezi o stare care se numeşte „grabă” şi mai spun că „nu mai au timp deloc”.

Aşa că m-am întrebat de multe ori: unde îşi pun/lasă oamenii timpul de nu-l mai au?! uneori spunând că nici nu-l găsesc. Tare „suciţi” sunt oamenii.

Dacă la început toţi au fost extrem de amabili cu mine, cu timpul m-au abandonat spunând că „am crescut”. Crescuse doar corpul meu eu tot nu învăţasem să „simt”, că doar pentru asta venisem, nu? Abandonarea asta m-a derutat… nu ştiam să „simt” acel „mă doare”,

aşa cum auzeam mereu în jur. Şi… am „spus” şi eu „mă doare”.

Cerule mare!!! Am fost „servită” imediat cu ceva care semăna a lovitură numai că nu se vedea pe corp nimic, apăruse o pată în dreptul inimii. M-am uitat şi am văzut că era la toţi oamenii, mai mare sau mai mică, mai întunecată sau nu… Tot repetând din timp în timp… acea pată a făcut să uit, să uit şi eu de steluţă şi chiar am rămas singurică pe pământ. Începuse să mă „doară” că plouă sau nu, că pot face ceva sau nu, că pot comunica cu cineva sau nu… multe „dureri” şi toate deveneau prea grele pentru înţelegerea mea aşa că trăiam cu ele tot încercând să caut şi eu „ceva”, privind, ca şi ceilalţi, în jurul meu.

Până când… lacrima din colţul ochiului unui înger, lacrimă de stea, s-a transformat într-o ploaie de aur…

RUGA CEA TĂCUTĂ, A INIMII

„Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele” – Psalmul 50

Mi-am dat seama cât de important este cuvântul, ce forţă teribilă se ascunde în el, mai ales prin Rugă. Cuvântul este deja **faptă** şi nu o simplă alăturare de litere. Cu o vorbă poţi să ucizi un om sau poţi să-l salvezi de la moarte. Scrisul este o mare încercare. Tot timpul eşti în primejdie. Mergi pe un fir între două prăpăstii, prăpăstii în care îi poţi arunca şi pe alţii.

Am spus mereu, am scris şi în carte că finalitatea fiinţei mele mi-am găsit-o în ortodoxie. Iar acum ştiu.

Mintea şi inima nu pot fi unite decât în Duh şi în Adevăr. Şi nu pentru că vream noi, că învăţăm o tehnică – două de manipulare a gândurilor, emoţiilor ştii… gata! Da! Se poate! Asigur pe oricine că se poate… să ajungă aşa în iadul propriu. Dar să nu aştepte careva să găsească acolo dulceaţa inimii pe care simţim/ştim că este dumnezeirea din noi, Hristosul pe care l-am tot răstignit. Ci vom da de patimi, îndoieli şi alte „virtuţi”.

Nu mă dezic de nimic din ceea ce am învăţat până acum. Mi-e de folos în a observa /şti prin ce trec eu şi ceilalţi. Am „descoperit” în

scrierile sfinţilor părinţi despre Spaţiul Sacru al Inimii?! Da! Dovadă că ei ştiau. Cum?! Nu prin intelect şi raţiune cum facem noi azi ci prin Duh. Subtilitatea Tainelor ortodoxiei există şi au fost păstrate dincolo de atingerea profanului care… Cred că îşi imaginează fiecare cu uşurinţă, ce ar fi însemnat să ajungă Tainele în mâinile oricui. Şi încă nu suntem pregătiţi în a le primi darămite în a le înţelege, cuprinde de fapt, în fapt, în fiinţa noastră.

Ce a fost ascuns…?! La acea vreme era necesar. Iar acum ies la iveală biblioteci întregi. Suntem mai demni?! Mulţi spun că ar vrea să audă de la preoţi îndrumările necesare, nelămuririle intelectuale, emoţionale să le fie explicate… iar apoi să fie tămăduiţi. Părintele Arsenie Boca spune că avem preoţii pe care îi pregătim noi, părinţii, îndeosebi mamele. Prin hirotonie primesc Darul de a dezlega de păcate. Însă Darul Tămăduirii îl au cei care se nevoiesc în a urca Scara.

Mintea umană, intelectul, raţiunea nu sunt tot una cu mintea divină. Fără a înţelege, percepe acest lucru nu vom trăi în Adevăr. Vom fi frumoşi, buni, înţelegători sufleteşte pentru că vrem nu pentru că suntem.

Şi **Rugăciunea inimii** în prima ei fază este tot un exerciţiu aşa cum ne învaţă Sfinţii Părinţi. Am promis elevilor mei că voi scrie despre ceea ce se întâmplă în noi în timpul rugăciunii. Dar… nu numai. Orice meditaţie dacă nu este urmărită atent, energia ei va „alimenta” partea inferioară (asta à-propos de… „Terapia iertării, care este, este extraordinară dar trebuie ţinut cont de aceste mari adevăruri primite de sfinţii părinţi în duh, nu prin explicaţii filosofice sau raţionale).

Nu numai că vom fi mai nemulţumiţi ca înainte dar vom agresa şi pe cei din jur cu „bunele” noastre intenţii. Este mult, enorm de cunoscut, dar, a atenţiona măcar asupra pericolului la care se expun majoritate, mi s-a părut necesar.

Aşa cum reiese şi din fragmentul pe care îl veţi citi, am citat din scrierile Părintelui Paisie de la Neamţ, ale fericitului patriarh Calist.

Sper să vă fie de folos în orice „tehnică” aţi aplica. Dar, mai ales, în Rugă.

„Mai întâi de toate, după cuvintele fericitului patriarh Calist,

căldura (în timpul rugăciunii) vine din rărunchi, ca şi cum i-ar încinge şi pare ispită, dar nu este aşa: căldura aceasta nu-i din ispită, ci de la fire (şi de la firea omului. na.) şi este urmare a nevoinţei în rugăciune. Dacă însă socoate această căldură ca din har, iar nu din fire, apoi aceasta negreşit e ispită. Dar oricum ar fi această căldură, nevoitorul nu trebuie să o primească, ci să o alunge.

Vine şi altă căldură de la inimă şi dacă în vremea asta mintea cade în cugete desfrânate, apoi aceasta-i ispită adevărată; dacă însă tot trupul se aprinde de la inimă, iar mintea rămâne curată şi necuprinsă de patimă, oarecum întărită în cea mai lăuntrică adâncime a inimii, apoi aceasta-i fără îndoială din har, iar nu de la ispită.

Ştiind toate acestea, e de neapărată trebuinţă să deprindem mintea noastră chiar de la început să stea în ceasul rugăciunii deasupra inimii şi să privească înăuntrul ei, iar nu numai până la jumătate, într-o coastă, nici numai în partea de jos.

Aceasta se cade să se facă, pentru că atunci când mintea stă deasupra inimii şi înăuntrul ei săvârşeşte rugăciunea, atunci ea ca un rege, şezând sus la loc slobod, vede cugetele rele ce joacă dedesubt şi le loveşte, ca pe nişte copii ai Babilonului, de piatra numelui lui Hristos.

Afară de aceasta, fiind destul de depărtată de coapsă, ea poate ocoli cu uşurinţă dorinţele pătimaşe, care au devenit inerente firii noastre prin păcatul lui Adam.

Dacă însă cineva îşi strânge atenţia pentru rugăciune la jumătatea inimii, atunci sau din neîndestulata căldură a inimii, sau din pricina slăbirii minţii şi a întunecatei atenţii (datorită desei repetări a rugăciunii), sau sub influenţa luptei stârnite de diavolul, mintea sigură de sine cade spre coapse şi împotriva voinţei se amestecă cu căldura cea din pofte.

Unii, din pricina marii lor nedumeriri sau din neştiinţă, încep să facă rugăciunea jos, în capătul inimii, lângă coapse, şi astfel, atingând cu mintea lor atât o parte de inimă, cât şi o parte de coapse, singuri cheamă ispita la ei, ca descântătorul pe şarpe.

Iar alţii, suferind cu totul de nepricepere, nu ştiu nici măcar locul inimii şi, socotind că el se află în mijlocul pântecelui, îndrăznesc să facă acolo rugăciunea minţii. Vai amăgirii lor!

De asemenea, *trebuie a deosebi căldura în rugăciune*, care este dar firesc, revărsat în inimă, ca o mireasmă bine mirositoare, prin sfântul botez, *de căldura care ne vine de la păcatul strămoşesc* şi care e stârnită de diavolul.

Cea dintâi numai în inimă începe rugăciunea şi tot în inimă o sfârşeşte, dând sufletului linişte şi roade duhovniceşti.

A doua îşi are începutul în rărunchi şi tot acolo îşi termină rugăciunea, pricinuind sufletului tiranie, răceală şi tulburare.

A treia, rezultând din amestecarea cu aprinderea poftelor, aprinde mădularele şi inima cu dulceaţa poftelor desfrâului, robeşte mintea cu cugete rele şi târăşte spre împreunări trupeşti".

Puterea sufletului este mintea; ea este nematerială. Raţiunea nu este acelaşi lucru cu mintea. Mintea nu gândeşte după normele umane, ci ea ştie cele divine.

La fel puterea contemplativă a omului, cu toate că este nematerială îşi are şi ea reşedinţa ei. *Ea este situată în partea superioară a inimii, în partea stângă a pieptului, aproape de sân,* puţin deasupra lui.

Unirea minţii cu inima înseamnă unirea gândurilor duhovniceşti ale minţii cu simţămintele duhovniceşti ale inimii.

„Când mintea şi inima vor fi tămăduite, vor fi în acelaşi timp unite în Domnul, în partea inimii unde se află puterea contemplativă, se va forma încet, încet, un minunat templu a lui Dumnezeu „nefăcut de mână", ci duhovnicesc, o „sfântă a sfintelor": acolo mintea, hirotonită întru preot şi sfinţită întru episcop, se coboară pentru a-L adora pe Dumnezeu în Duh şi în Adevăr".

Cred cu tărie că IUBIREA este singura forţă din univers pentru că ea este DUMNEZEU.

Noi nu putem să iubim aşa cum ne iubeşte EL dar, ne putem lăsa copleşiţi, învăluiţi, cuprinşi în iubirea Lui. Şi atunci, vom ŞTI. Vom şti că toate celelalte: frica sau spaima sau teroarea sunt doar iluzii, nu sunt forţe reale, noi le crem, am fost obişnuiţi aşa. Noi le alimentăm. Tare greu este să ne dezvăţăm de aceasta… dar se poate. Am repetat de câteva ori… pentru mine, în primul rând.

Nu am trăit în iubire ci în umbre care m-au dominat. Am învăţat că ochii fizici nu pot vedea realitatea, ci numai umbre bazate pe durere, pe frică, pe neajunsuri şi pe toate cele.

Ochii luminoşi din interior, ochii spiritului, ochii sufletului mi-au dezvăluit într-o clipă de graţie şi sfinţenie ceea ce ESTE real. Realitatea iubirii

Nu ştiu dacă este un miracol sau acesta este un nume adecvat, ştiu însă că acum… după toate tornadele, sufletul meu este liniştit şi calm, că o unică forţă îl susţine: IUBIREA.

Iubirea LUI primită ca o ploaie de aur care a inundat totul şi odată cu acest tot şi pe mine.

Vă doresc tuturor: PLOAIA DE AUR A IUBIRII DIVINE!!!

BIBLIOGRAFIE

— „Biblia” – Editura Institutului Biblic şi de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2002

— „Teologia dogmatică ortodoxă” – volumele 1 – 2 – 3, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2003

— „Boala şi tămăduirea sufletului în tradiţia ortodoxă” – Mitropolit Hierotheos Vlachos, Editura Sophia, Bucureşti, 2007

— „Între iadul deznădejdii şi iadul smereniei” – Cuviosul Siluan Athonitul, Editura Deisis, Sibiu, 2001

— „Viaţa şi învăţătura stareţului Siluan Athonitul” – Arhimandritul Sofronie, Editura Deis, Sibiu, 2004

— „Sfântul Dionisie Areopagitul – opere complete”. Editura Paideia, Bucureşti, 1996

— „Caiete” – Ieroschimonahul Daniil de la Rarău, Editura Christiana, Bucureşti, 2003

— „Taina Sfintei cruci” – Preacuviosul Părinte Daniil de la Rarău, Editura Christiana, Bucureşti, 2001

— „Rugăciuni pentru izbăvirea de vrăji, farmece, blesteme şi vrăjmaşi”, Editura Panaghia, Vatra Dornei

— „Mediul Divin” – Teilhard de Chardin, Editura Herald, Bucureşti, 2007

— „Reiki tradiţional” – Dumitru Hristenco, Editura Teora, Bucureşti, 1997

— „Reiki-arta japoneză a armoniei” – Aurelian Curin, Editura Nemira, Bucureşti, 2003

— „Reiki-între mit şi realitate” – Ovidiu – Dragoş Argeşanu, Editura Dao Psi, Bucureşti, 2005

— „Meditaţia-arta extazului” – Osho, Editura Herald, Bucureşti, 2005

— „Codul lui Dumnezeu” – Gregg Braden, Editura For You, Bucureşti, 2005

— „Noul Pământ” – Omraam Mikhaël Aïvanhov, Editura

Prosveta

— „Limbajul figurilor geometrice” – Omraam Mikhaël Aïvanhov, Editura Prosveta, Editura „Antar Ed. S.R. L”. Colecţia Izvor.

— „Spaţiul sacru al inimii” – Drumvalo Melchizedek, Editura For You, Bucureşti, 2005

— „Misterele Focului” – Samael Aun Weor, Editura Ageac, Cluj Napoca, 2001

— „Biologia credinţei” – Bruce H. Lipton, Editura For You, Bucureşti, 2008

— „Kundalini Shakti” – Swami Nārāyanananda, Editura Anandakali, 1994

— „Shiva-Samhita” – Dan Mirahorian, Florian Brătilă, Editura Dragon, Bucureşti, 1993

— „Iniţierea” – Elizabeth Haich, Editura Mix, Braşov, 2002

— „Cabala magică pe înţelesul tuturor” – Ted Andrews, Editura Polirom, Iaşi, 2006

— „Codul secret al cristalelor” – Dr. Dorin Dragoş, Editura Lux Spiritus, Bucureşti, 2004

— „Filosofia şi mistica numărului” – Matila C. Ghyka, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998

— „Curs de Filosofie ocultă” – Éliphas Lévi, Editura Antet, Bucureşti, 1994

— „Cosmogonia Rozicruciană” – Max Heindel, Editura Asociaţia Rozicruciană, Braşov, 1996

— „Dicţionar de Simboluri” – vol 1 – 2 – 3, Editura Artemis, Bucureşti, 1994

— „Suflete la preţ redus” – Eugen Ovidiu Chirovici, Editura Rao, Bucureşti, 2007

— „Diagnosticarea karmei” – Serghei Nikolaevici Lazarev, Editura Dharana, Bucureşti, 2000

— „Focul lăuntric” – Carlos Castaneda. Editura RAO, Bucureşti, 2000

— „Kabbala – Tradiţia secretă a Occidentului” – Papus, Editura Herald, Bucureşti, 2004

Cuprins

Prefaţă 7
Fulgii (introducere) 9
Iniţierea 13
Cercul interior 21
Şlefuirea pietrei brute 32
Simbolurile 36
Simbolurile Reiki 56
ChoKuRei 58
SeiHeKi 73
Cuvântul şi fiinţa 85
Hon Sha Ze Sho Nen 93
DaiKoMyo 98
Chakrele şi nadisurile 104
Muladhara chakra 104
Sawdhisthana chakra 116
Manipura chakra 124
Sufletul pereche 128
Anahata chakra 130
Vishuddha chakra – 142
Ajna chakra 148
Sahasrara 156
Nosce te ipsum 167
Anzma… 170
File de jurnal – Cristale 172
Cunoaşterea spartă în mii de vase, s-a adunat în Tainele Ortodoxiei
Amintiri – din poveştile copilăriei * 99
Postfaţa 213
Bibliografie 219
Cuprins 221